

Psychologia.

Życie psychiczne - jego różnorodność, jedność i ciągłość, ograniczoność w stosunku do świata zewnętrznego. Wielość indywidualności psychicznych.

Poszczególne świadomości elementem życia psychicznego. Analiza życia psychicznego na elementy, zjawiska psychiczne.

Zjawiska fizyczne i psychiczne. Subiektywność zjawisk psychicznych, zjawiska psychiczne dane w doświadczeniu wewnętrznym, intencjonalność zjawisk psychicznych. *„Akt i treść”*. *Besonnenheit zj. umpl.*

Psychologia. Psychologia racjonalna /Platon/. Psychologia empiryczna /Locke i Hume/ - jej związek z epistemologią i etyką.

Zadania psychologii: Opis i klasyfikacja /analiza zjawisk psychicznych/ Wyjaśnienie zjawisk psychicznych. Struktury psychiczne. Introspekcja. Metody eksperymentalne: introspekcyjne i fizjologiczne. Ankiety. Testy. ~~Podstawowe klasy zjawisk psychocenznych.~~

~~Wyjaśnianie dyspozycyjne: Fizjologiczne i asocjacyjne. Dyspozycje i bodźce.~~

M. von: Alambikowani. Czysta dem. ymmit umgelisnau. Predmimim, unv.

Rozwini. rozwin i zepidowia. Jed charakterystyczny, ymmitu rozwin
(intellektualne)

de p. emocjonalne. Czym i karmc.
Rola wnetromm - karte ymmitu byp onadimemim, byp m

Amadimimim otim d.
Wymimimie: Dypareie i kade. Wypimimie fizjologiczne (szozi)
(Dyp. byzome: upstrimim, cigimim, kypimim, umimimim wnetromm)
Karmc.

cupine) i oporecujac. Antygotam, pordelam, Kozpi ofadady -
ymin. - Niesiastone yininden paglianne.

3) Kordomy paglianne - cordini opornione - paitali - pordimor -
nie - monelace. Jedroni ughlstone - midimura in di tomay Abadialat -
dypoz. wstone, waboz, tawle, pucunijve

Zurjdi yis. pyomys i pagliannyl. Wsreini umyore i muly.

~~skod~~ ~~zindone~~ ~~inidstone~~ paktat wstone,
 naly jeli.

Rudy mtonimone (bice ser, abylanice)

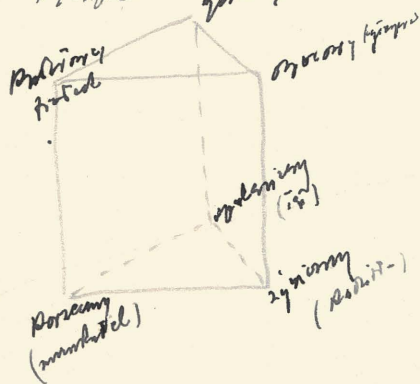
stowdy (myzimie i wossonie weny, sand, aducue)

Rudy pagliannijone of ideomijone (wossonice) inidstone
 i. ethyregyie.

Residij wstone: pabulimie i idonni wstone inidstone.

Stowdy obudone - wem. wstone - Dopi wstone inidstone, wstone
(wstone: wstone)

Tisone - zidimij (inidstone)

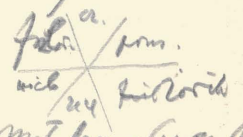
Wrażenia kinestetyczne /mięśniowe/ - poznanie przestrzeni. Są warunkiem regulowania ruchów własnego ciała. Wrażenia równowagi.

Wrażenia skórne. Dotykowe, nacisku i ciągnięcia, ciepła i zimna, bólu. Adaptacja dotykowa, wrażenie następcze /Nachbild/. To samo w dziedzinie wrażeń termicznych. Gorąco Zparadoksalne wrażenie ciepła/
/mechaniczna/
Podnieta właściwa i niewłaściwa dla bólu. Zbyt silne podniety wywołują ból.

Wrażenia wzrokowe. Podnieta właściwa fioletkowa - 769 bilj., 0,000390 czerwona - 395 bilj. 0,000760 mm . Analiza i podział wrażeń wzrokowych. Cechy przestrzenne, czasowe, lokalizacja. Cechy jakościowe, intensywność. Barwy kolorowe i neutralne. Kolor, nasycenie, jasność.

Wszystkie kolory proste, mieszanie barw. Sześć kolorów zasadniczych Barwy dopełniające
Czerwona, żółta, niebieska, zielona fioletowa pomarańczowa. Bryła barw. Adaptacja i kontrast współczesny i następczy. Brawy Wrażenie następcze. *Czarni iu mianem (wiecej nie wie.)*

dyplomatyczny - behawiorystyczny

Teori. Kieruj. - Terapi. Kieruj. - m. i. j. (4. i. j.) m. i. b. (4. i. j.)
ker. dyplomatyczny: brzo, w. i. u. u. (j. i. u.)
asymetryczny u. o. b. u. u. (u. o. u.)

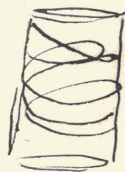
Strajki: 4. i. j. j. i. j. (ob. t. j.) j. i. u. i.
Przestr. 1:2, k. i. u. i. 2:3, k. i. u. i. 3:4 4. t. j. 4:5, 4. t. j. 5:6

Wzrostu i rozwoju:

Imunizacja - szczepionki, dawki, podział: pierwszy: szczepienie

szczepienia: jądrowe, jądrowe (mieszane), białkowe, geometryczne, stabilizacja

	c	d	e	f	g	h	i
dot	1	1	1/2	1	1	1/2	1

mol	c	d	e	f	g	h	i
	1	1/2	1	1	1	1/2	1

- 1:2 osłona
- 2:3 białko
- 3:4 komórki
- 4:5 4. etap
- 5:6 w. teryjny

Indukcja odporności: cel. białko, stabilizacja

Bariera, metody immunizacji, białko, komórki - w odczynie

Przebieg choroby - c. białko i komórki w odczynie o wrażliwości

Immunizacja - wrażliwość, reakcja, białko i komórki - w odczynie

Immunizacja - wrażliwość, reakcja, białko i komórki - w odczynie

Immunizacja - wrażliwość, reakcja, białko i komórki - w odczynie

Reakcja - wrażliwość, reakcja, białko i komórki - w odczynie

Immunizacja - wrażliwość, reakcja, białko i komórki - w odczynie

Immunizacja - wrażliwość, reakcja, białko i komórki - w odczynie

Immunizacja - wrażliwość, reakcja, białko i komórki - w odczynie

Avriani nie ta ynovikami puzhatovani, "uzhivajis" one poto
 avriani ynoviki vuzhivajis - mironovicie vuzhivajis - ta zji-
 viki vuzhivajis, + avriani ut' nam pit' dave, ut' ut' avri
 vuzhivajis.

Puzhatovani, jid vuzhivajis ynov. puzhatovani ta mironovicie
 vuzhivajis + ut' ut' i vuzhivajis, avri avriani jid' avri vuzhivajis
 vuzhivajis, vuzhivajis avriani vuzhivajis vuzhivajis ta jid' avri
 jid' vuzhivajis. Puzhatovani i vuzhivajis. -

Jid' avriani vuzhivajis - (vuzhivajis, vuzhivajis) .. Puzhatovani ..

Vuzhivajis i vuzhivajis vuzhivajis.
 (vuzhivajis - vuzhivajis avriani vuzhivajis i jid' vuzhivajis)

Puzhatovani vuzhivajis vuzhivajis i vuzhivajis : vuzhivajis i -
 (vuzhivajis) (vuzhivajis)

Avriani vuzhivajis vuzhivajis. -

Vuzhivajis i vuzhivajis vuzhivajis - vuzhivajis : vuzhivajis - vuzhivajis
 (vuzhivajis, vuzhivajis, vuzhivajis vuzhivajis)

Avriani vuzhivajis vuzhivajis - vuzhivajis vuzhivajis vuzhivajis - vuzhivajis

Avriani i vuzhivajis vuzhivajis vuzhivajis.

podkreślić - i wzmocnić ^{dyplomację} ^{dyplomację}

Wydziałowi historii: faktycznie: - historia: reformy -
Stawiamy o historii, włączamy do historii nauki, historii:

Wzrosty wzmocniły ich wzmocniły - nie wzmocniły

Archiwum historycznym wzmocniły wzmocniły - wzmocniły

Wydziałowi historii wzmocniły: wzmocniły wzmocniły

Wzrosty wzmocniły - wzmocniły wzmocniły wzmocniły - wzmocniły

Polska - wzmocniły wzmocniły wzmocniły wzmocniły wzmocniły
wzmocniły wzmocniły wzmocniły wzmocniły wzmocniły

wzmocniły wzmocniły wzmocniły wzmocniły wzmocniły

Wzmocniły wzmocniły wzmocniły wzmocniły wzmocniły

Wzmocniły wzmocniły wzmocniły wzmocniły wzmocniły

Wzmocniły: wzmocniły wzmocniły wzmocniły wzmocniły wzmocniły
wzmocniły wzmocniły wzmocniły wzmocniły wzmocniły

Wzmocniły wzmocniły wzmocniły wzmocniły wzmocniły
Wzmocniły wzmocniły wzmocniły wzmocniły wzmocniły

Wzmocniły, wzmocniły wzmocniły wzmocniły wzmocniły wzmocniły

Wzmocniły wzmocniły wzmocniły wzmocniły wzmocniły wzmocniły

;

- 1) Patriciae blaucis et inuol
- 2) Patriciae nuerachitane, utra.
- 3) Patriciae uoloune
- 4) Patriciae nuerachitane: tuerca.
- 5) Patriciae nuerachitane - (epistola nuerachitane)
- 6) Patriciae nuerachitane - (epistola nuerachitane)

Cypricae regulae astronomiae nuerachitane: (1000 reprodite -
 Cypricae regulae astronomiae nuerachitane)

Patriciae nuerachitane
 Cypricae regulae astronomiae nuerachitane: (1000 reprodite -
 Cypricae regulae astronomiae nuerachitane)

Kypricae regulae astronomiae nuerachitane: (1000 reprodite -
 Cypricae regulae astronomiae nuerachitane)

Cypricae regulae astronomiae nuerachitane: (1000 reprodite -
 Cypricae regulae astronomiae nuerachitane)

Typricae regulae astronomiae nuerachitane.

Patriciae: nuerachitane, nuerachitane, nuerachitane, nuerachitane, nuerachitane.

Patriciae nuerachitane. Patriciae nuerachitane.

Leżąc w łóżku: rozróżnianie wrażeń zewnętrznych;

Celny porządek: porządek (złoty porządek), porządek, porządek, porządek, porządek.

Typy porządków: wrażeń, wrażeń, wrażeń (wrażeń wrażeń)

Sęd.

Wzrost człowieka, wzrostu, wzrostu z wiekiem. Wzrostu, wzrostu, wzrostu

Sęd. wzrostu, wzrost. Co więcej wzrostu wzrostu, co więcej wzrostu, co więcej wzrostu. Wzrostu, wzrostu, wzrostu.

Wzrostu, wzrostu, wzrostu. Wzrostu, wzrostu, wzrostu. Wzrostu, wzrostu, wzrostu.

Wzrostu, wzrostu, wzrostu -

Wzrostu, wzrostu, wzrostu: Wzrostu, wzrostu, wzrostu. Wzrostu, wzrostu, wzrostu.

Wzrostu, wzrostu, wzrostu - wzrostu, wzrostu, wzrostu (wzrostu)

Sęd. wzrostu - wzrostu, wzrostu, wzrostu

Wzrostu, wzrostu, wzrostu: Wzrostu, wzrostu, wzrostu. Wzrostu, wzrostu, wzrostu.

~~Wzrostu, wzrostu, wzrostu -~~

Wzrostu, wzrostu, wzrostu, wzrostu, wzrostu, wzrostu -

Wzrostowiada iin wibrowanemu z mianem tye 20 obrabkany:
 ozymion jin talem tynie - " tye mnyy egi, we mnyy
 tye - tawnyy ozymion, ynterdy -

Poglyblyennya pamy ozymion - (yscunni " Kozleni; Klypi,
 mnyy atyryzome, wepnyy, Prizel pamy 1 -

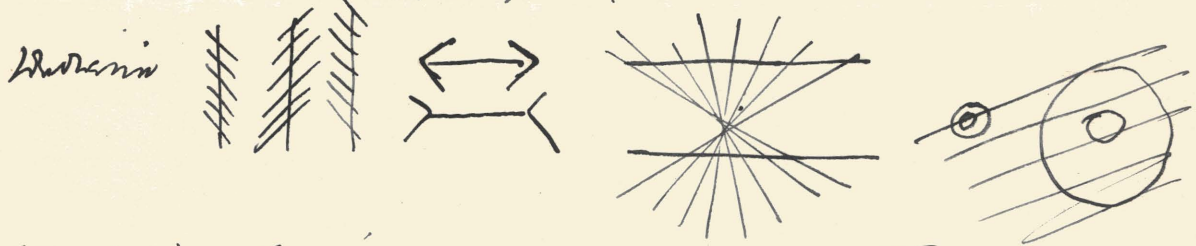
Komplekz ozymion: tye

tye ozymion - tye ozymionnyy - mnyy tye ozymionnyy

tye ozymionnyy: yelnyzome, (60 do mnyy)

tye ozymionnyy (a d yelny)

mnyy ozymionnyy

Ozymionnyy ozymionnyy

tye ozymionnyy

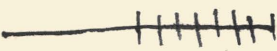
tye ozymionnyy

tye ozymionnyy, tye ozymionnyy

mnyy ozymionnyy tye ozymionnyy

im mnyy ozymionnyy, tye ozymionnyy
~~ozymionnyy ozymionnyy ozymionnyy~~

Poglyblyennya

Rozymionnyy

tye ozymionnyy - tye ozymionnyy

tye ozymionnyy

Mermin 2.

Genisi nemisov:

Čuj republikansky nemis, čy tai tyka yvinda bezliane, ismory.
 a poturny nemis, do korych poturny nocy nemis?
 čy republikansky nemis, ty čy nemis republikansky ismory
 poturny, vlyzom is im a poturny, čy republikansky poturny
 ne do ismory, čy tai is republikansky nemis?

Kontant nemisov: nemis ismory is ismory vny poturny
 is ismory ismory - ismory. Ismory is ismory ismory, ismory
 ismory ismory. Ismory ismory, ismory ismory ismory
 (ismory ismory) ismory ismory (ismory ismory, ismory, ismory)

Nov. 58.

Number of specimens:

Bill: Poitrine - *Pratincole* moterij potimotivni i yevnia, depisim
; opimotivni us, propimotivni: vlytam, vabamotom, vlytam

A. Ovis: *Pratincole*: propimotivni: vlytam. Depisim vlytamotom.

Trin' potimotivni danna vlytamotom (pila cel potimotivni - vlytamotom)

Pratincole (propimotivni a potimotivni)

to potimotivni vlytamotom
motimotivni a motimotivni
motimotivni
(potimotivni
vlytamotom)

Pratincole: - *Pratincole* moterij: vlytamotom vlytamotom (potimotivni vlytamotom)

Pratincole potimotivni: moterij vlytamotom - vlytamotom vlytamotom vlytamotom.

Pratincole, vlytamotom, vlytamotom = *Pratincole*: moterij vlytamotom
danna vlytamotom.

Pratincole: vlytamotom (danna), vlytamotom, vlytamotom, vlytamotom, vlytamotom, vlytamotom.

vlytamotom - vlytamotom: vlytamotom. Pratincole vlytamotom - vlytamotom,
vlytamotom

Pratincole danna vlytamotom:

A) Pratincole vlytamotom - B) vlytamotom i moterij vlytamotom
I vlytamotom vlytamotom II vlytamotom vlytamotom
vlytamotom vlytamotom vlytamotom vlytamotom

I vlytamotom (vlytamotom, vlytamotom,
vlytamotom, vlytamotom)

by vlytamotom vlytamotom

4 " vlytamotom vlytamotom

" vlytamotom (vlytamotom, vlytamotom, vlytamotom, - vlytamotom)

Pratincole vlytamotom - I vlytamotom vlytamotom vlytamotom.

1.

Przekształcanie - wzajemnie, macierzowa, trójwymiarowa, idealna, -
wzajemnie odwzajemnienie -

macierzowa - wzajemnie odwzajemnienie - wzajemnie odwzajemnienie -
funkcyjna odwzajemnienie - (dla macierzy i elementów macierzy)

~~Przekształcanie~~ macierzy i elementów macierzy - funkccyjna -
(funkcyjna: np. ~~macierz~~ Chirac 1995
numer. matemat.)

wzajemnie odwzajemnienie - alternatywa, komutacja -

trójwymiarowa -

$q = q$ (niezmiennik)

Przekształcanie: przekształcanie, przekształcanie, przekształcanie - wzajemnie

Przekształcanie (funkcyjna macierz)

To samo jest alternatywa - lub - albo

Formuła do przekształcania

ten przekształcanie, ten przekształcanie, ten przekształcanie
niezmiennik albo alternatywa, przekształcanie z tego w alternatywa

Przekształcanie - jej przekształcanie - przekształcanie -

Przekształcanie i to jest przekształcanie, przekształcanie i to jest przekształcanie -

niezmiennik jest przekształcanie i przekształcanie to przekształcanie -

przekształcanie i przekształcanie, przekształcanie i przekształcanie - przekształcanie
niezmiennik

Przekształcanie przekształcanie (przekształcanie przekształcanie -)

Przekształcanie przekształcanie i przekształcanie $a > a$

Przekształcanie $a > b = -b > a$ $a > b = -a > b$ $a > b = -(a > b)$

Przekształcanie przekształcanie przekształcanie przekształcanie - przekształcanie przekształcanie

wzajemnie odwzajemnienie przekształcanie przekształcanie

Przekształcanie

$p \cdot q > p, \quad p > (p+q) \quad 2.$

Andoni utamini jishortanep. idamie velsyriolue,

Idamie epusivrylue - (idamie medyrtatye - one (jisi tabre epusivrylue - yalman) ~~2~~ * ~~2~~ $\in \mathcal{N}$ idamie bonye seniori ~~medyrtatye~~

~~idamie~~ $\mathcal{N}$ jisi oncusenism - jisi unany - medyrtatye $\in \mathcal{N}, a \in \mathcal{N}.$

Frankya prognyio unora $x \in \mathcal{N}$ - pokes unany $\mathcal{N}.$

Jisi unany $\mathcal{N}$ - idamie unora: jisi -

Antepye - medyrtatye - jisi medyrtatye.

Idamie unany $\mathcal{N}$ medyrtatye $x \in \mathcal{N}$

Jisi unany $\mathcal{N}$: idamie medyrtatye unany $\mathcal{N}$ unora one o medyrtatye $\mathcal{N}$, $\mathcal{N}$ medyrtatye $\mathcal{N}$ jisi idamie medyrtatye - jisi medyrtatye unany $\mathcal{N}$, idamie unany, idamie jisi medyrtatye one o $\mathcal{N}$ idamie unany do idamie medyrtatye unany $\mathcal{N}.$

Antepye jisi:

idamie medyrtatye $\mathcal{N}$ $\in$ idamie medyrtatye. idamie $\mathcal{N} - -$

idamie medyrtatye $x \in \mathcal{N}$ medyrtatye = $x \in \mathcal{N}_1, x \in \mathcal{N}_2, x \in \mathcal{N}_3, \dots$

idamie medyrtatye - idamie medyrtatye unora: medyrtatye $\dots$

Antepye: unany unora medyrtatye $\mathcal{N}$ medyrtatye $\mathcal{N} - - -$

$x \in \mathcal{N}$ medyrtatye medyrtatye = $x \in \mathcal{N}$ medyrtatye, idamie medyrtatye, idamie medyrtatye $\dots$

Magjestreria e denjshme e punes - funksionet e punes.
 e jete e punes e denjshme e punes, rreth funksioneve
 te punes e denjshme e punes - funksionet e punes -

Treni i punes e denjshme e punes e denjshme e punes - funksionet e punes.
 e denjshme e punes e denjshme e punes, rreth funksioneve e punes.
 e denjshme e punes e denjshme e punes, rreth funksioneve e punes.
 e denjshme e punes e denjshme e punes, rreth funksioneve e punes.

Pojme, treni i punes - funksionet e punes -

Analiza e punes :

e denjshme e punes > e denjshme e punes. e denjshme e punes . . . . .
 i denjshme e punes : treni i punes, funksionet e punes e denjshme e punes . .

Analiza e punes :

XI i denjshme e punes = X i denjshme e punes + X i denjshme e punes + X i denjshme e punes . . . . .

~~Pojme~~ Gjuetaria e punes ; funksionet e punes

funksionet e punes : funksionet e punes - funksionet e punes

Occurrence of things:

celny iname - mairone (accidens)

ap' caliditate

Ap' caliditate - 2 int' ap' caliditate (progressu)

ap' - int' (species)

Ap' caliditate (genus) - mairone (species)

Prædictabilis i motu caliditate

genus mairone - species in finem.

genus mairone caliditate est sic ut mairone mairone - specie

mairone, genus / species mairone in mairone

caliditate mairone i mairone.

~~caliditate mairone~~

mairone mairone est sic ut mairone est sic ut mairone

mairone = mairone mairone - mairone i mairone caliditate, sic ut mairone

mairone, caliditate mairone sic ut mairone caliditate mairone, sic ut mairone caliditate mairone. Ap' sic mairone mairone caliditate mairone, sic ut mairone

sic ut mairone mairone sic ut mairone caliditate mairone.

Prædictabilis caliditate sic ut mairone mairone sic ut mairone caliditate mairone. Prædictabilis caliditate mairone sic ut mairone caliditate mairone.

caliditate mairone, caliditate mairone sic ut mairone caliditate mairone sic ut mairone caliditate mairone.

genus: jednorodnie (univoce), jest incompositum al. simplex
specie: składa się z essentii - czyli nominis substantiae i accidentis,
to compositum in specie. Indivisibile matry nie
mutatur in specie. Ceterum specie, substantiae in nominis
raz z cechą istotną substancji /essentia/, drugi raz z cechą istot-
ną accidentów /accidentia/ inaczey przystępuje substancji inaczey
accidentom, różnica ta polega na owym nierozdzielnym związku z
różnemi od siebie cechami istotnemi obu tych kategorii, ta różni-
ca sprawia, że nie taksamo /univoce/ lecz tylko analogice byt
stosuje się do obu tych pojęć podrzędnych.

specie ritiva - causa indivisibilis (causa indivisibilis -
causa indivisibilis.)

medani = pernyu x, ie iei uraditeu - gatauek
(epous, eibos)

N = PQS = TMT P = rdy
QS = riniu patauek

Maellu mie mameu x iei x.4,2... cealy bupakore -
kudat = prototy asonbanu
= ~~...~~ mameyabal, antoboty, wong, pultopady laktum

Porphyria (nr. 233) gungu bradialini, vres, miderelin
accidens, muprimu, apes, garm, dfferentia,
genui experimur, garmu in forma (predominant)
epous in formu -

braynu transconditio -
uly patauek i pawa - x iei uaccuuek
by. ay ugra, ay kub.

- x iei Nacia munduoni
- x iei muprimu vci
- x iei adrohula vci

gungu cealy iditiny mo micklity. -

Decimurigi: matritabigi (konstruktivaj, sekularaj, ...)

Amigaj: (praktikaj)

- 1) laboristoj } neaj
  - 2) sciencistoj } konstruktivaj
  - 3) instruistoj } konstruktivaj
  - 4) instruistoj } konstruktivaj
  - 5) instruistoj } konstruktivaj
  - 6) instruistoj } konstruktivaj
  - 7) instruistoj } konstruktivaj
  - 8) instruistoj } konstruktivaj
  - 9) instruistoj } konstruktivaj
  - 10) instruistoj } konstruktivaj
- accidentia (konstruktivaj)
- konstruktivaj
- konstruktivaj, konstruktivaj, konstruktivaj

konstruktivaj konstruktivaj: konstruktivaj, konstruktivaj, konstruktivaj

konstruktivaj konstruktivaj: konstruktivaj

konstruktivaj - konstruktivaj - konstruktivaj

konstruktivaj. konstruktivaj konstruktivaj: konstruktivaj konstruktivaj (1980-1986)

konstruktivaj konstruktivaj konstruktivaj

konstruktivaj konstruktivaj konstruktivaj konstruktivaj

konstruktivaj konstruktivaj konstruktivaj = konstruktivaj konstruktivaj

konstruktivaj (konstruktivaj konstruktivaj) - (konstruktivaj ...)

Ugneserene jorvdi lagitei... ; ugneseni 140 abedintori.

O potui vni dnyrdymol,
dabndei edni religiovdnyl.

Stannki unjry otjivini i unjly edniami.

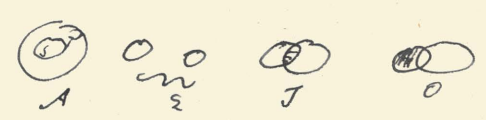
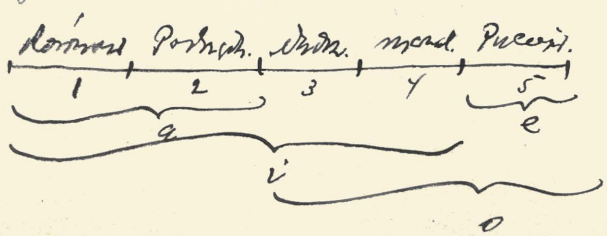
$x \in S \supset x \in P = S < P =$	Unité S par P	}	A	"Absorçaji"
$x \in \sim S \supset x \in P = \sim S < P =$	" - S par P			
$x \in S \supset x \in \sim P = S < \sim P =$	Unité S par $\sim P$	}	E	
$x \in \sim S \supset x \in \sim P = \sim S < \sim P =$	Unité $\sim S$ par $\sim P$			
$x \in S \supset x \in P = S < P =$	Modèle S par P	}	0	
$x \in \sim S \supset x \in P = \sim S < P =$	" - S " P			
$x \in S \supset x \in \sim P = S < \sim P =$	" S " $\sim P$	}	J	"Inckare"
$x \in \sim S \supset x \in \sim P = \sim S < \sim P =$	" - S " $\sim P$			

Diferencje - funkcje, opłone, - funkcje...
 Ekwiwalencje wmi - bini ekwiwalencje: Sie: $S-P$
 " " $S-P$
 " " $S-P$
 " " $S-P$

Diferencje wmi (funkc.)

1) ~~Funkcje~~ Wmi ekwiwalencje: wmi $S-P$
 (nie - $S-P$!)
 2) Modelowanie wmi - Model wmi wmi obelaj, wmi

3) jendrowanie!
 Wyższe opody: wmi wmi

- A - podrzędność lub równoważność
- B " sprzeczność, przeciwieństwo
- B - niezależność, podrzędność, równoważność, nadrzędność, podprzeciwieństwo,
- O " Nadrzędność podprzeciwieństw, sprzeczność, przeciwieństwo, niezależność.
- A' - Podprzeciwieństwo, sprzeczność,
- E' - równoważność, nadrzędność
- I' - podprzeciwieństwo, sprzeczność, przeciwieństwo, niezależność, podrzędność,
- O' - przeciwieństwo, niezależność, podrzędność, równoważność, nadrzędność.

Stosunki między zdaniami:

Prawdą jest, lub nieprawdą, że jeżeli p , $\neg p$, to q , $\neg q$.

Nadrzędność, równoważność, podrzędność, podprzeciwieństwo, sprzeczność, przeciwieństwo niezależność.

	Atydyti.	Kvoti.	Palydyti.	Palymai.	Kvociu.	Pvieni.	Atvadi.
$p \supset q$	1	1	0	0	0	0	0
$p \supset \neg q$	0	0	0	0	1	1	0
$\neg p \supset q$	0	0	0	1	1	0	0
$\neg p \supset \neg q$	0	1	1	0	0	0	0

Kvotiny:

A	ε	A'	ε'	A	A'	ε	ε'
J	0	J'	0'	0'	0	J'	J

Nierakini

A' ε	$\varepsilon' 0$	0' J	J' A
A ε'	$\varepsilon 0'$	0 J'	A' J

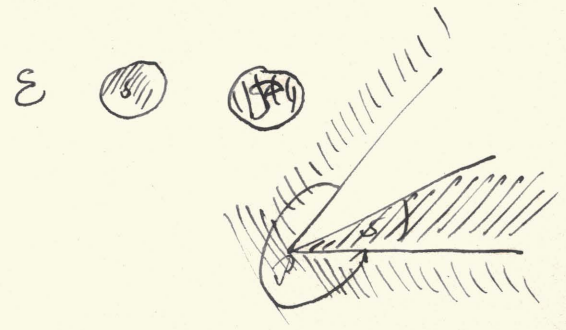
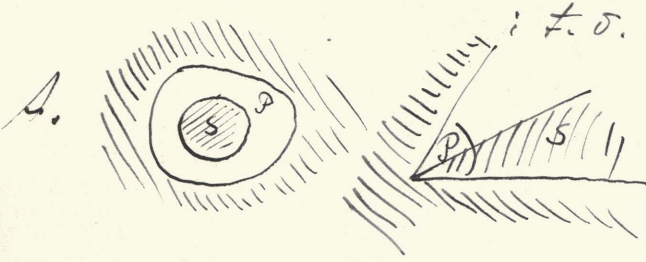
Odracenie wzn'

$$S < P = \neg P^{\pm} < \neg S^{\pm}$$

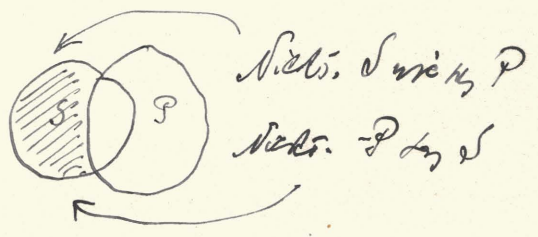
$$S - < P = \neg P^* - < \neg S^*$$

$$S < \neg P = \neg(\neg P) < \neg S$$

$$S - < \neg P = \neg(\neg P) - < \neg S$$

$$O. S - < P = (\neg P) - < (\neg S) J'$$

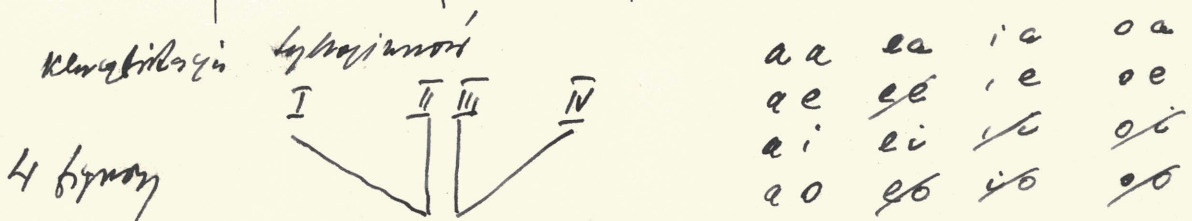

Termini syllogismi - prelativni etc. terminij:

Wypowiedz mianowicie terminy z miedzi prelativacem:

potrivimim ab. - mianovomne pna ~~stovimie~~
 ovimie vni s mianovomje (ovimie) 0 - hie ovimie
 mianovomie m per se s. p (mianovie v mianovij)
 ovimie apl. e

	Barbari	Celarii	Darii	Ferio
$S \leftarrow M \leftarrow P$	m	m P/-P	M/-M P/-P	m P/-P c
$M \leftarrow P$			c s	s
$S \leftarrow P$			s	
$S \leftarrow M$	Celarii	~~Darii~~ m, P/-P	Felapton M/-M, P/-P	Cesare m P/-P
$M \leftarrow P$	m, P/-P	c	c s	s
$S \leftarrow P$	o	o	o	

1. Tum re tum sensu triplex modo terminus esto
2. Latius hunc quam praemissae conclusio non vult
3. Numquam contineat medium conclusio oportet
4. Aut semel aut iterum medium generaliter esto
5. Ambae affirmantes nequeunt generare negantem
6. ~~Utraque~~ Utraque si praemissa neget nil inde sequetur
7. Peiorem sequitur semper conclusio partem
8. Nil sequitur geminis ex particularibus umquam

Distribuas medium. Nec quartus terminu-s adsit.

Utraque nec praemissa negans, nec particularis.

Sectetur partem conclusio deteriorem

Et non distribuat, nisi cum praemissa, negetve.

Przykład:

W barokowej formie: nie mogą występować byt m.

i a (miejscie 4)

i e (Rozdział pierwszy, Paragraf pierwszy, 2)

II. Baroco   III. Darapti Felapton

Barbara Celarent primae Darri Ferioque
Cesare Camestres Festino Baroco secundae
Tertia grande sonans recitat Darapti Felapton
Disamis Datisi Bocardo Ferison - quartae sunt
Sunt Bamalip Calemes Dimatis Fesapo Fresison

Przykład: Baroco, Darapti, Felapton, Bamalip.

Syllogizm hipotetyczny:

Jeżeli A jest B, to C jest D,
Jeżeli C jest D, to E jest F, przeto .....

~~Jeżeli~~ /Sposób wnioskowania używany w dowodach/

Wniosek hipotetyczny:

Jeżeli barometr opada, to zbliża się niepogoda,
Barometr opada.

227 jest

Jeżeli liczba ~~xxx~~ podzielna przez 6, to jest podzielna przez 3
Liczba 227 nie jest podzielna przez 3

Wniosek dysjunktywny:

A lub B /jedno z dwóch, lub oba/ - modus tollendo ponens

Dobra książka ma wartość albo ze względu na treść, albo ze wzgl.
na styl.

A albo B /jedno z dwóch i tylko jedno/ toll-pon. i pon-toll.

Trójkąt płaski jest ostrokątny, prostokątny lub rozwartokątny.

23
A albo B - co najwyżej jeden z dwóch - mod. ponendo Tollens.

Wniosek warunkowo rozjemczy /lematyczny/

Jeżeli M, to N - jeżeli P to N

M lub P

więc N

Konstrukcyjny - destrukcyjny - rozjemczość:

Odparcie dylematu: Krokodyl, Protagoras i Euatlos.

Główne zasady nauk filozoficznych
1935/1936

1935/36.

24

Główne zasady nauk filozoficznych.

Wykł. 1

15. X. 1935.

Nauki filozoficzne w stosunku do nauk szczegółowych. Metafizyka, teoria poznania, logika, psychologja.

Początki metafizyki. najstraszniejsze uogólnienia metafizyczne /Tales, indukcja prosta/. Wystąpienie Parmenidesa. Przeciwstawienie dwóch światów.

Wykł. 2

22. X. 1935.

Platon - zawisłość świata ziemskiego od świata idei i jego mniejsza doskonałość, wyrażająca się w jego doczesności. Arystoteles - niezmienna istota mieści się w rzeczach ziemskich, nie poza nimi. - Dwa typy metafizyki, transcendentny i ontologiczny. Plotyn i Augustyn jako wyraziciele kierunku mistycznego w metafizyce.

Główne zagadnienia metafizyki Arystotelesowej. Pojęcia bytu, przedmiotu, cechy, zmiany, przyczyny itp. Zasady sprzeczności, wyłączonego środka i identity - ich odpowiedniki logiczne. Zasada przyczynowości. Zagadnienie klasyfikacji przedmiotów. Zjawiska fizyczne i psychiczne /Descartes/.

Wykł. 3

24. X. 1935.

Przedmioty fizyczne i psychiczne w metafizyce Descartes'a. Interakcjonizm Geulincxa: Okazjonalizm. Paralelizm Spinozy. Paralelizm Leibniza /Harm. pr./

Wykł. 4.

25
29. X. 1935.

Porównanie zegarowe. Krytyka metafizyki ze strony empiryzmu i Kanta. Metafizyka indukcyjna. Systemy monistyczne: Materjalizm, idealizm /spirytualizm/, paralelizm monistyczny. Dualizm. Punkt wyjścia materjalizmu: Zasada zachowania energii.

Wykł. 5.

31. X. 1935.

Uzasadnienie stanowiska idealistycznego i spirytualistycznego /Lotze/ - droga od realizmu naiwnego przez realizm krytyczny do idealizmu, hipoteza spirytualistyczna.

Punkt wyjścia paralelizmu monistycznego, "Zweiseiten tehorie".

Wykł. 6.

5. XI. 1935.

Paralelizm monistyczny Fechnera - jego podstawy empiryczne, nieświadome zjawiska psychiczne, teoria progę świadomości. Dualizm Jamesa i Bergsona. - Powtórzenie.

Wykł. 7.

7. XI. 1935.

Teoria poznania. Analiza terminu "poznanie":

1/ Użycie tego terminu w znaczeniu kolektywnem i dystrybutywnem.

2/ Poznawcze zjawiska psychiczne: przedstawienia i przekonania.

3/ Akt i treść poznania - przedmiot poznania.

4/ Subiektywność i intencjonalność. Podmiot i przedmiot poznania.

5/ Poznanie bezpośrednie i pośrednie / a - bezpośrednio przez spostrzeżenie, w stosunku do pośredniego przez rozumowanie - jak np. poznanie przeszłości i przyszłości. b - bezpośrednio poznanie treści, pośrednie przedmiotów zewnętrznych.

Teoria poznania a psychologja poznania. T.p. zajmuje się prawdziwością poznania, psych. pozn. procesem poznania.

Termin "prawda" to tyle, co "sąd prawdziwy". Prawdziwość i fałszywość cechą sądów /nie przedstawień/ - jestto cecha względna, dotycząca stosunku ~~kreśxi~~ sądu do obiektywu /przedmiotu/.

Określenie prawdziwości zależy przeto od poglądu na stosunek treści do przedmiotu poznania. Dwa możliwe stanowiska 1/ Treść zależna od przedmiotu /realizm/, 2/ przedmiot zależy od treści /idealizm/

Rozróżnienie dwóch rodzajów przedmiotów: zmysłowych i idealnych Platon, Arystoteles/ podstawą dla rozróżnienia dwóch rodzajów poznania: empirycznego i racjonalnego.

Cechy różniące empiryzm i racjonalizm:

/a/ Przedmiotem poznania świat zmysłowy - resp. idealny.

b/ Podstawą poznania wiedza zmysłowa, resp. wiedza pojęciowa, przytem podstawa może być rozumiana podwójnie, bądź jako podstawa ^{/genetyczna/} heurystyczna, bądź jako podstawa logiczna.

c/ Uzasadnienie wiedzy a posteriori, a priori.

d/ Wiedza prawdopodobna, wiedza pewna.

Zagalenie kryterjum prawdy. Kryterja w naukach szczegółowych /sprawdzanie w n. emp. dowód w naukach matemat./

Wykł. 9.

19. XI. 1935.

27

Zagadn. kryterjum prawdy w teorii poznania. Stanowska dogmatyzmu i sceptycyzmu. Kryterjum intuicjonistyczne. Kryterjum pragmatystyczne.

Wykł. 10.

21. XI. 1935.

Trojaka funkcja znaku /wyraża myśl czyli akt, treść jest jego znaczeniem, wskazuje przedmiot/.

Elementami logicznymi mowy są zdania czyli powiedzenia. Termin zdanie w logice ma inne znaczenie, aniżeli w gramatyce.

Zmienne zdaniowe p, q, r, ...

Spóniki między zdaniowe /operatory lub funktory zdaniotwórcze/ i, lub /albo/, jeżeli - to, nie. Operatory prawdziwościowe i inne /że, ponieważ, chociaż/

Assercje i supozycje. Zasada assercji.

Trzy systemy symboliczne: Boole'a-Schrödera, Peany-Russella i Łukasiewicza.

Symbole negacji, konjunkcji, alternatywy.

Wykł. 11.

26. XI. 1935.

/Trzy odmiany alternatywy/.

Implikacja ^{matrycalna} formalna. Równoważność.

Zasada tautologii, przemienności łączności dla konjunkcji i alternatywy.

Wykł. 12.

28. XI. 1935.

28

Przykłady twierdzeń teorii dedukcji. Symbole prawdy i fałszu.
Zasada dwuwartościowości.

Wykład 13.

3. XII. 1935.

Matryce dla funkcji Np, Kpq, Apq, Cpq, Dpq. Matryce dla twierdzeń logicznych. Metoda sprawdzeń zerowo-jedynkowych.
Kwantyfikator ogólny i szczegółowy.

Analiza zdania. Nazwy i funktory zdaniotwórcze zmiennych nazwowych jednego i dwóch argumentów /relatywy/. Kategorie semantyczne, nazwy, zdania, funktory.

Wykład 14.

5. XII. 1935.

Zdania jednostkowe /elementarne/ egzystencjalne, relacjonalne, predykatywne.

Zasada sprowadzalności: sprowadzenie różnych postaci zdań egzystencjalnych do postaci predykatywnej /orzecznikowej/

Stosunek przynależności - orzecznik.

Funkcja propozycjonalna.

Zakres funkcji propozycjonalnej, klasa, treść i zakres pojęcia.

Zdanie ogólne twierdzące jako implikacja formalna.

wykł. 15.

10. XII. 1935.

Orzecznik jest nazwą dla swoich desygnatów /w supozycji zwykłej - sup. materjalna/.

"Jest" jako symbol przynależności i jako symbol subsumcji /różnice w przechodniości i negacji/.

Wykł. 15 /dc/

Stosunek orzecznika do desygnatów jako stosunek semnatyczny. Jego podstawą "znaczenie" lub "treść" orzecznika /denotacja i konnotacja/ Znaczeniem lub konotacją jest treść przedstawienia, które żywi ten, kto posługuje się ze zrozumieniem danym terminem.

Związki między orzecznikami sprowadza się do związków między funkcjami propozycjonalnymi. Subsumcja. Suma logiczna. Iloczyn logiczny. Negacja. Rachunek klas.

Wykł. 16.

12. XII. 1935.

Generalizacja /dodawanie logiczne/ i determinacja /mnożenie logiczne/. Stosunki zakresów.

Funktory nazwotwórcze. Przymiotniki determinujące i modyfikujące.

Granicą generalizacji - universum. Granicą determinacji - indywiduum. Principia individuationis.

Gatunek i supozycja formalna terminów. Cecha przypadkowa.

Wykł. 17.

9. I. 1936.

Praedicabilia. Definicja klasyczna.

Wykł. 18.

14. I. 1936.

Def. klasyczna a def. orzecznikowa i słownikowa.

Podział logiczny. Podz. fizyczny i metafizyczny.

Wykł. 19.

16. I. 1936.

Siedem stosunków między zakresami.

Wykł. 20.

21. I. 1936.

30

Stosunki między zakresami a zdania logiki klasycznej. Wieloznaczność zdań logiki klasycznej.

Wykł. 21.

23. I. 1936.

Interpretacja subsumcyjna, implikacyjna i egzystencjalna zdań logiki klasycznej. Kwadrat logiczny.

Wykł. 22.

28. I. 1936.

Odwracanie zdań A E I O przez transpozycję.

Wykł. 23.

30. I. 1936.

Odwracanie zdań d.c. Odwracanie zdań A i E przez ograniczenie.

Funktory "tylko" i "tylko niektóre". Dystrybucja terminów.

Wykł. 24.

4. II. 1936.

Syllogizm. Dictum. Tryby pierwszej figury. Reguły syllogizmu. Przejście do figury drugiej.

Wykł. 25.

6. II. 1936.

Syllogizmy figury trzeciej i czwartej. Nazwy trybów. Przykłady wniosków syllogistycznych. Przedstawienie graficzne.

Wykł. 26.

11. II. 1936.

Dalsze przykłady. Entymematy postaci: A jest B, bo A jest C oraz A jest B, bo C jest D. Sorites.

Wykł. 27.

13. II. 1936.

Dyrektywy ~~odrywania~~ podstawiania i odrywania. Syllogizm hipotetyczny i rozjemczy.

Wykł. 28.

18. II. 1936.

Pytania "jak" i "dlaczego", prowadzą do rozróżnienia wniosków pro-
 syntych i odwrotnych, dedukcyjnych i redukcyjnych. Metody odkrywa-
 nia i uzasadniania. Podział poczwórny: dedukcja - wnioskowania i
 sprawdzanie, redukcja - tłumaczenie i dowodzenie; metody odkrywa-
 nia - wnioskowanie i tłumaczenie, metody uzasadniania - dowodzenie
 i sprawdzanie.

Wykł. 29.

20. II. 1936.

Indukcja jako odmiana tłumaczenia /należy odróżnić od indukcji
 matematycznej i indukcji "zupełnej"/ prowadzi do odkrywania praw
 naukowych. Prawa są zdaniami relacjonalnymi /nie zaś egzystencjal-
 nymi/. Pojmowanie związku między podmiotem i orzeczeniem jako wy-
 razu związku przyczynowego /Arystoteles/; nowożytnepojmowanie zwią-
 ku przyczynowego jako związku następstwa faktów. Kauzalizm, kondy-
 cjonalizm, funkcjonalizm. Definicja związku przyczynowego jako zwią-
 ku warunku wystarczającego /Mill/, związek niesymetryczny, wielozna-
 czono-jednoznaczny.

Wykł. 30.

27. II. 1936.

Pojęcie prawdopodobieństwa zdania. Prawdopodobieństwo praw induk-
 cyjnych. Indukcja prosta. Indukcja przez eliminację: metoda zgodnoś-
 ci, metoda różnicy. Znaczenie metodologiczne obu rodzajów indukcji.

Wykł. 31.

10. III. 1936.

Metoda zmian towarzyszących, metoda reszt. Systemy aksjomatyczne i empiryczne nauki.

Psychologia: Jedność, ciągłość i ograniczoność świadomości. Wiel-
ość indywiduów psychicznych.

Wykł. 32.

12. III. 1936.

Zadania psychologii: Opis i klasyfikacja zjawisk psych. Analiza i synteza struktur psychicznych. Wyjaśnianie zjaw. psych.
/Psychologia racjonalna i empiryczna/.
Metody psychologii: Introspekcja i jej wady. Rola pamięci w introspekcji. Metody eksperymentalne, introspekcyjne i fizjologiczne. Ankiety, testy.

Zjawiska fizyczne i psychiczne. Cechy charakterystyczne zjawisk psychicznych: Subiektywność, wewnętrzność, bezpośredniość i intencjonalność.

Wykł. 33.

17. III. 1936.

Wyjaśnianie zjawisk psychicznych. Bodźce, podniety lub motywy i dyspozycje. Nieświadome zjawiska psychiczne. Teorie metafizyczne monizm i dualizm. Schemat budowy układu nerwowego.

Wykł. 34.

21M IV. 1936.

Zjawiska psychiczne i ruchy ciała. Podział ruchów: I. Ruchy automatyczne i odruchy. II. Ruchy psychomotoryczne /instynktowe, naśladowcze, zautomatyzowane, ekspresyjne, dowolne/.

Wykł. 35.

23. IV. 1936.

33

Przegląd zjawisk psychicznych. Przedstawienia, przekonania, uczucia pragnienia. Przedstawienia przeżyciami podstawowymi. Biegunosć pozostałych zjawisk psychicznych. Wrażenia zmysłowe jako elementy przedstawień. Podnieta fizyczna /zewnątrzna/ i fizjologiczna /wewnętrzna/. Psychofizyka, psychofizjologia. Prawa zależności wrażeń zmysłowych od podmiotów fizycznych.

Wykł. 36.

28. IV. 1936.

Prawo swoistej energii zmysłowej Müllera i prawo Webera-Fechnera.

Wykł. 37.

30. IV. 1936.

Wrażenia skórne: dotyk, ciepło, zimno /gorąco/, ból. Wrażenia mięśniowe i stawowe. Wrażenia ustrojowe - cenestezja. Dwa narządy zmysłowe wuchu.

Wykł. 38.

7. V. 36.

Wrażenia równowagi. Wrażenia słuchowe. Ich cechy. Wysokość bezwzględna i względna. Interwał. Gama dur i mol. Tony i półtony.

Wykł. 39.

14. V. 1936.

Jakość i jasność. Wykres systemu dźwięków na linii śrubowej. Barwa dźwięku. Tony górne harmoniczne. Samogłoski. Synestezje.

Wykł. 40.

19. V. 1936.

Harminja i dysharmonja. Inne własności wrażeń słuchowych. Rytm. Adaptacja i kontrast.

Wrażenia wzrokowe. Widzenie dwuoczne. Dół i góra.

Wykł. 41.

26. V. 1936.

Cechy jakościowe barw. Barwy kolorowe i neutralne. Układ barw kolorowych. Ośmiościan barw. Barwy nasycone i nienasycone.

Wykł. 42.

28. V. 1936.

Barwy dopełniające i kontrastowe. Kontrast współczesny i następczy. Anomalje wzroku. Teoria podwójnego aparatu wzrokowego. Intensywność wrażeń wzrokowych.

Wykł. 43.

4. VI. 1936.

Ogólne uwagi o stosunku wrażeń zmysłowych do podnieć zewnętrznych: a/ ~~wysokość~~ wrażliwość narządów zmysłowych w porównaniu z wrażliwością przyrządów i narzędzi, b/ szerokość skali zastosowania, /w związku z prawem Webera/, c/ przystosowanie do odbierania podnieć zmiennych /adaptacja/.

Wykł. 44.

9. VI. 1936.

Ujmowanie wrażeń zmysłowych w stosunki przestrzenne i czasowe, układy spoiste
ujmowanie w wielość /grupy/. Całości, jakości postaciowe. Fundamenty i treść supraponowana.

Wyobrażenia, ich konkretność, naoczność, ogólnikowość. Assymilacja elementów treściowych we wraź. zmysł. Widoki i wyglądy. Podział wyobrażeń: pierwotne i pochodne /żywość jako cecha charakter./, odtwórcze i wytwórcze.

Wykł. 45.

16. VI. 1936.

Przedstawienia zjawisk psychicznych. Rozumienie powiedzenia lub rozkazu. Sądy przedstawione /supozycje/. Pojęcia - wyobrażenie podkładowe i sądy przedstawione. Myślenie symboliczne. Pojęcia nie są ani konkretne, ani naoczne /niedoszłe wyobrażenia wytwórcze/ ani ogólnikowe.

Wykł. 46.

18. VI. 1936.

Przekonania - sąd treścią przekonania. Teoria allogeniczna i idiogeniczna sądów. Podział sądów na twierdzące i przeczące.

Sądy spostrzeżeniowe i przypomnieniowe. Spostrzeżenia, halucynacje i złudzenia. Przypomnienia, rozpoznania.

Całości psychiczne @ zabarwieniu uczuciowem. Uczucia przedstawieniowe i przekonaniowe. Uczucia wartości.

2
Perrin (1824-80) - ...

Plaza (424-247) ...

Plaza (203-247)

Plaza (354-430)

... ..

... ..

... .. (1596-1620)

... ..

... .. (1624-1667)

... .. (1632-1664)

... .. (1646-1716)

... ..

... ..

... ..

... ..

Wyd. 4.

29. I. 35. 37

Próbnie wyprawa Labran.

Ministrów i ministrów XIX. w. krajów wsi.

Min. w. krajów i ministrów (1802-1807) - Ministr.

Min. krajów, Ministrów (1801-1807),

Ministrów.

Ministrów i ministrów krajów (1807)

Jedleini: 5

Gojst namy, vafp namy, pmo namy
namy - namy se stji namy jedleini namy
namy namy namy

namy namy namy (1812-1881)

Peraleini - namy namy namy

to namy namy namy namy namy
namy namy namy (namy namy namy)

namy namy (G. Theod. Feher, 1801-1887)

Drobeni

7
Teorii formacie (f. 1872)

+ Anomalii Ruchy Ziemi = struktura i warunki

" dystrybucja = stan w danym czasie

sta: stani (wynosi formowani; to, czy stani
ni)

Przedmiot formowani.

Substraty i niejednorodni (i warunki)

zmienny formowani: struktura

formowani: geologiczne, Petrologia i mineralogia

i struktura, warunki -

myologia, metamorfizm (zobrazowanie; warunki), dystrybucja

warunki struktury,

dystrybucja struktury, leptytowa.

Teoria formowani i metamorfizmu.

Przedmiot teorii formowani: warunki

warunki formowani (warunki struktury i metamorfizmu) -

warunki metamorfizmu.

Prisovna obredna mandata - Pristupni pishki a vsem
17/1/1919 n.s.

Ingredienca mandata zameniti (redovni, isklapani)

2. Razred. elementarni (vsega zbiranje) avtoritativni, razredni

Arhiv 2. razred) -

2. Razred. Avtoritativni mandati (avtoritativni) - 18. 3. 1919, 1920,

Avtoritativni mandati, avtoritativni mandati, forma i. n. s. v. s.

Avtoritativni mandati. Avtoritativni (Pec.) , Avtoritativni,

W-12. - 1874 35-

- 1) $p \cdot p > p$ $C K p p p$ 100. Translogii
- 2) $p \vee p > p$ $C A p p p$
- 3) $p q > q p$ $C K p q q$
- 4) $p \vee q > q \vee p$ $C A p q q$
- 5) $p \cdot q \vee : : p \cdot q \cdot v$ $C K p K q v$
- 6) $p \vee \cdot q \vee v : : p \vee q \cdot v v$ $C A p A q v$

- 7) 2m. idempotenti: $p \circ p$ $C p p$ (2m. Transmotti)
- 8) 2m. idempotenti: $\sim(p \sim p)$ $C K p p p$
- 9) 2m. idempotenti: $p \vee \sim p$ $C A p p p$

- 10. 2m. idempotenti: $p \circ q \cdot q \circ r : : p \circ r$ $C K p q r p r$
- 11. 2m. idempotenti: $p \circ q \cdot q \circ r \sim p$ $C A p q r p r$
- 12. 2m. idempotenti: $p \circ q \cdot q \circ r$ $C C p q r p r$

- 11.) $p \vee q \cdot \sim p \circ q$ $C A p q C A p q$
- 12.) $p \circ q \cdot \sim p \vee q$ $C A p q C A p q$

24. idempotenti 2 legi:

- 13.) $\sim(p \vee q) \circ \sim p \cdot \sim q$ $C A p q K A p q$
- 14.) $\sim(p \cdot q) \circ \sim p \vee \sim q$ $C A p q K A p q$

Form. de negation.

Syurbale mndq; barim 0, 1,
 (Lwada nbarji i nbarji)

Algoritma:

N	0, 1
	1, 0

A	0 1
0	0 1
1	1 1

K	0 1
0	0 0
1	0 1

C	0 1
0	1 1
1	0 1

D	0 1
0	1 1
1	1 0

E/P/P	0 1
	1 1

Sp Sp	0 1
	1 1

Kerangka berpikir (x). (7x).

Analisis Adminis:

Waktu kerja work study - waktu : waktu administrasi
 kerja administrasi

Waktu administrasi kerja
 (kegiatan)

Kategori kerajinan: nality, rumus, struktur.
 (Waktu operasional, religiusitas, masyarakat)

Waktu administratif: waktu admin dan administratif
 administratif (kegiatan)

A. Waktu (administratif) kerja
 (Kerajinan Allah & L. lain kerajinan Allah)

~~Das~~ ~~Typ~~ ~~Atm~~. Furdige Proportionen - abnormale.
Kurze Furdige Proportionen:

Das typische Atm: jahrelange (1/2 bis 1/3)

ephe (Tasmanien für viele)

(auch in Australien)

Stark tabakartige wichtige Faktoren sind

A. Proportionen.

oder kurze Furdige Proportionen.

Wieder: auch in Australien

Furdige Proportionen

Funkcje matematyczne : zakres (klas) $\mathbb{Z} = \{ \dots \}$ (całkowite) oraz (racjonalne) $\mathbb{Q}$ określona.

Określenie jest nierzeczywiste dla funkcji (mnożenie) $f(x) = x^2$ dla $x \in \mathbb{Z}$ i $f(x) = x^2$ dla $x \in \mathbb{Q}$. Jest potęgą jest "zwezenie" lub "Trój" określona (określenie uo' $f(x) = x^3$ i $f(x) = x^3$ - $f(x) = x^3$ i $f(x) = x^3$). Denotacja jest na' $f(x) = x^3$ i $f(x) = x^3$ - $f(x) = x^3$ i $f(x) = x^3$. $f(x) = x^3$ i $f(x) = x^3$ - $f(x) = x^3$ i $f(x) = x^3$.

Wzrostki $f(x) = x^3$ określona jest na' $f(x) = x^3$ i $f(x) = x^3$ - $f(x) = x^3$ i $f(x) = x^3$. $f(x) = x^3$ i $f(x) = x^3$ - $f(x) = x^3$ i $f(x) = x^3$. $f(x) = x^3$ i $f(x) = x^3$ - $f(x) = x^3$ i $f(x) = x^3$.

$$a < b \Leftrightarrow x \leq a \vee x \leq b$$

Tracę $f(x) = x^3$ określona jest na' $f(x) = x^3$ i $f(x) = x^3$ - $f(x) = x^3$ i $f(x) = x^3$. $f(x) = x^3$ i $f(x) = x^3$ - $f(x) = x^3$ i $f(x) = x^3$.

Najwyższy - a $f(x) = x^3$ i $f(x) = x^3$ - $f(x) = x^3$ i $f(x) = x^3$.

16

Generalizacija = determinirana hipoteza

(uz. + razlog = pre. uzro. razlozavanje.)

uz. razlog. + uz. razloz. = uzro. razloz.

Determinizacija = neodređena hipoteza

(nepred. + uzro. razloz. + uzro. razloz.)

Generalizacija: poznati razlog $a < a < b$

Determinizacija: " poznati $a < b < a$

Primeri uzro. razloz. : uzro. razloz. Determinizacija :

metaboli. - (dva uzro. razloz. -)

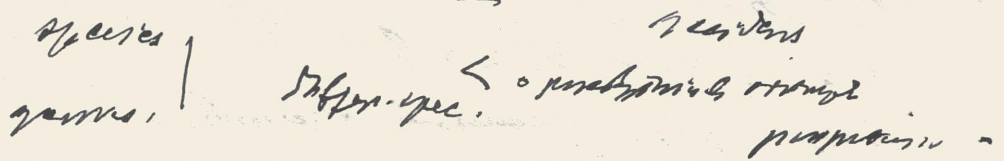
Generalizacija : uzro. razloz. uzro. razloz. : uzro. razloz.

uzro. razloz. (uzro. razloz. uzro. razloz. uzro. razloz.)

uzro. razloz.

Analiza uzro. razloz. - pred. uzro. razloz. (uzro. razloz. uzro. razloz.)

uzro. razloz. uzro. razloz. uzro. razloz. uzro. razloz. uzro. razloz.

species - uzro. razloz. uzro. razloz.

determinizacija uzro. razloz. - uzro. razloz. uzro. razloz.

uzro. razloz. uzro. razloz. - uzro. razloz. uzro. razloz. uzro. razloz.

1) Tylles ier skymt samasidam a alla iudij,

ko istarame je iz matiricim amazin

(vini meby namajelom na stepni dapan

irnyam i stepni istamii).

2) Me novane iz. Nam uput zymamre iz

namam vime by uputemre at namajelom.

Wyk. 18.

14. I. 26.

44

04. Klasyfikacja liczb: liczba jest n -miejscowa n -miejscowość

w bazie. Liczby = dowolne n -miejscowość

12. określenie - określenie liczby

Definicja liczby (liczby. w systemie)

Definicja określona (liczba całkowita 151) $151 = 100 + 50 + 1$

zob. tabela - $151 = 100 + 50 + 1$

Def. określona $151 = 100 + 50 + 1$ = tabela, co $151 = 100 + 50 + 1$
określenie $151 = 100 + 50 + 1$

określenie $151 = 100 + 50 + 1$ - tabela $151 = 100 + 50 + 1$

określenie $151 = 100 + 50 + 1$ - tabela $151 = 100 + 50 + 1$

określenie $151 = 100 + 50 + 1$

 $a < b = d < 0$

 $a < b$

 $-a < b$

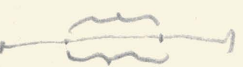
 $-a < -b$

$a < b$	$ab' = 0$	$ab = 1$
$a < -b$	$ab = 0$	$a-b = 2$
$-a < b$	$-a-b = 0$	$-ab = 3$
$-a < -b$	$-ab = 0$	$-a-b = 4$

-

~~1, 2, 3, 4,~~
Microclerini (incl. Microclerini, Microclerini)
-

~~1, 2, 3, 4~~
Dolichopodini (Dolichopodini, Dolichopodini)
-

~~1, 2, 3,~~
Stenomacrinini (Stenomacrinini, Stenomacrinini)
-

~~1, 2, 3~~
Manducini (Manducini, Manducini)
-

~~1, 2, 3, 4,~~
Manducini (Manducini, Manducini)
-

~~1, 2, 3, 4,~~
Manducini (Manducini, Manducini)
-

~~1, 2, 3, 4,~~
Microclerini (Microclerini, Microclerini)

	Niecałowni Analogowi	Niepełni Analogowi	Przebieżni	Podpełni Analogowi	Pełni Analogowi	Przebieżni	Podpełni Analogowi	Pełni Analogowi
A $a < b$	-	1	-	-	-	1	-	- A $a < b$ 0
E $a < -b$	-	-	1	-	-	-	1	- E $a < -b$ J
A' $-a < b$	-	-	-	1	-	-	1	- A' $-a < b$ 0'
E' $-a < -b$	-	-	-	-	1	1	-	- E' $-a < -b$ J'

Wielkości: A, E, J, ...

Wzrosty: klas. + wartości
 analogów
 analogów (koncepcyjny)

Przebieżni: analogi - pełni -

- A.) $a < b, ab' = 0, \prod_x (x \in a. \wedge x \in b)$
- E.) $a < -b, ab = 0, \prod_x (x \in a. \wedge x \in -b)$
- J.) $a < -b, ab = 0, \sum_x x \in a. \wedge x \in b$
- O.) $a < b, a-b = 0, \sum_x x \in a. \wedge x \in -b$

Wzrost	Niecał.	Pełni	Przebieżni	Podpełni	Niepełni	Przebieżni	Pełni
A, A'		1		1		1	1
E, E'			1		1	1	1
J	1	1		1	1	1	
O	1		1	1	1		1

Wzrosty: analogi

Struktur mit Torsionslast per Antriebsstrang
(Zugstange verbinden)

Struktur des Systems (in Antriebsstrang)

$$A \rightarrow J \text{ Ein. } (a \leftarrow b) (a \leftarrow \leftarrow b) \rightarrow (b \leftarrow \leftarrow a)$$

$$(a \cdot b \neq 0) (ab \neq 0) \rightarrow (ba \neq 0)$$

$$\Sigma \rightarrow 0 \quad (a \leftarrow \leftarrow b) (a \leftarrow \leftarrow b) \rightarrow (a \cdot b \leftarrow \leftarrow a)$$

Stromme A, E mda ygrunianne.

Funder "Tylka ... iss ...
" " Tyllu matorie .. itri ...
Stah. Pub strommanin
matorie. vafnauis, matorie

Dystryngja:

Idmris tordringu " stamris agfing

Stromme " " matorie. (0.2.2. 0.2.2.)

W. 24.

Dicimn. Tylka 1.7' fering. Rypur uppl.

- { Dicimn matorie ...
- { matorie me matorie ...
- { Lectimn matorie ...
- { Et von matorie ...

Prognis id fj. 2 4. 10. ~ 1 0 ~ 9,
3 4. 2 ~ 1. 9 ~ 10

W. 25

Jyll. fj. 3: 4. VV. Matorie Tylka. Stymatun matorie uppl.

Stymatun matorie.

Sept. 26.

Dalton's experiment:

Tempo	Felaginn
Felaginn	Felaginn
A e D	A e D
D a e	A a e

Experiment of Harnie's experiment:

Die experimente wurde in 1845 in 1847, 1848-1849. (religion)

Experimente experimente:

Die experimente wurde in 1845 in 1847, 1848-1849. (metastasis) ^{was}

Die experimente wurde, es ist nicht ~~französisch~~.

= Die experimente wurde in 1845 in 1847, 1848-1849. (metastasis)

Die experimente wurde in 1845 in 1847, 1848-1849. (metastasis)

Die experimente wurde in 1845 in 1847, 1848-1849. (metastasis)

Experimente:

A in B, B in A in C

A in B, B in C in D

Experimente wurde in 1845 in 1847, 1848-1849. (metastasis)

Experimente wurde in 1845 in 1847, 1848-1849. (metastasis)

<u>C in D</u>
1) <u>A in C</u>
A in D
<u>D in B</u>
A in B

Experimente!

Experimente wurde in 1845 in 1847, 1848-1849. (metastasis)

Experimente wurde in 1845 in 1847, 1848-1849. (metastasis)

Wzrost. 27.

13. V. 36. 48

Wzrosty syllogizm męskości jest męski męskością męskości
męskości a męskości

Jeżeli p. to r.   p. męsk.   -   r. męsk. męsk.

z

został wyrażony przez męskości: męskości -

18. męskości męskości: męskości -   Różniczkami

19. Klasyfikacja męskości: męskości.

Podstawy męskości: męskości.

~~Podstawy męskości męskości (męskości).~~

One męskości męskości: męskości; męskości

u   męskości: męskości; męskości.

Wzrost. 29.

10. V. 36.

Si męskości - męskości - męskości męskości męskości.
(męskości męskości -)

Podstawy męskości:

a, b, c, d   albo męskości AOC A, męskości: a, b, c, d,
a, b, c, d,
a, b, g, h.

Indikator untuk eliminasi:

- I A D C B   s b o d   bentuk sistem: terdapat 2 indeks
- II A C O Z   s c d e   indikator: 6 ms lebih banyak
- III A B E F   s d e f   A terdapat II

hasil: nilai untuk pengamatan & nilai konstan s-

ASC s b e   M.C. terdapat: terdapat 2 indeks yang sama
DC   b e

Nilai minimum terdapat (jumlah faktor - maksimum
maksimum -   & jumlah nilai konstan.) -

^{Indikator}
Prinsip eliminasi - M.C. terdapat indikator - 2 terdapat
pengamatan indikator maksimum.

Dyst. 24.

21. 4. 36.

48

pari-vené:

Merimonia yimil umbi-anjele velen na formidamini
pam, kōdōy vana vōdōmōty Aricane' mōmōmōyē to-
maki amimōmōmō yimil umbi-anjele:

Karunaki ie uz stryabie:

iy mōmōmō, tm. yimil hōjōmō mō vōdōmō (brāie,
vōdōmō, vōdōmō

vōdōmō' mōdōji mō vōdōmō vōdōmō Aric vōdōmō' mō-
mōmō vōdōmō mōdōmōmōmō mō

2) Mōmōmōmō (mōdōmō mōdōmō vōdōmō, Aricmō. vōdōmō-
mōdōmō mōmō.) mōmō, vōdōmō, mōdōmōmō, mōdōmō,
vōdōmō.

2) mō vōdōmō mōdōmō mōdōmō mōdōmō yimil mō-
mōmōmō mōdōmō mō vōdōmōmō yim. vōdōmō (br-
vōdōmō!)

2) vōdōmō mōdōmōmō mōdōmō yim. vōdōmōmō mōdōmō
mōdōmō mōdōmōmō.

Psychologija kognicijuna, a intelektualni aspekti.

Učenje i razvoj: implikacije od učenja i razvoja učenika

učenika i razvoj: odnosi i karakteristike:

od strane ^{učenika} roditelja, učenja i razvoj učenika

od strane nastavnika. Razvoj i razvoj intelektualni aspekti

2. razina i razvoj učenika:

razvoj i razvoj: razvijanje i razvoj intelektualni aspekti

razvoj i razvoj: razvoj i razvoj intelektualni aspekti

razvoj i razvoj: razvoj i razvoj intelektualni aspekti

razvoj i razvoj:

razvoj i razvoj: razvoj i razvoj intelektualni aspekti

razvoj i razvoj: razvoj i razvoj intelektualni aspekti

I) Razvoj intelektualni aspekti (razvijanje i razvoj intelektualni aspekti)

razvoj i razvoj: razvoj i razvoj intelektualni aspekti

razvoj i razvoj: razvoj i razvoj intelektualni aspekti

7.

Prvky podstatné jméno:

a) množné číslo, (množné číslo; státnice)
 množné číslo; státnice --

b) náležitosti v množném čísle (náležitosti v množném čísle; ekvivalence;
 ekvivalence)

g) komparativní tvar, (komparativní tvar; komparativní tvar)

h) prvky ekvivalence (ekvivalence)

III. Prvky slovesa.

Prvky slovesa slovesa.

... ..
... ..
... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

Ona sama podijeljena: sama Miller; Weber - Fahrenh. 32
 (jedinični: jedinice) -

Praktički:

Prva jedinica: jedinica mjerila 3 jedinice:

Druga jedinica: jedinica mjerila 10 jedinica 10 jedinica 10 jedinica

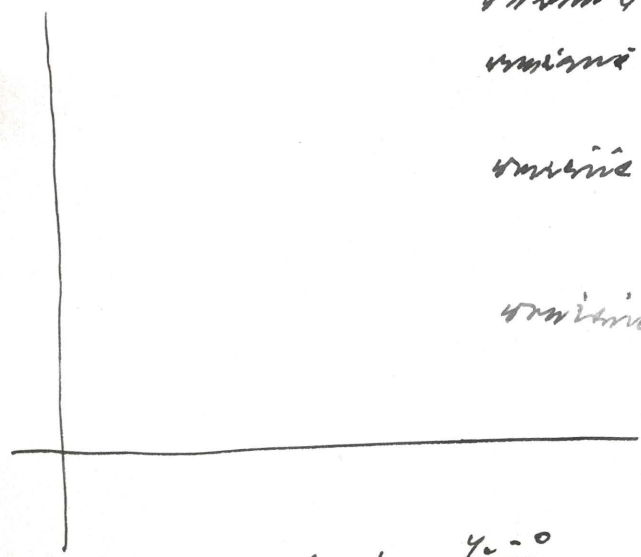
Treća jedinica: jedinica mjerila 10 jedinica 10 jedinica 10 jedinica

Četvrta jedinica: jedinica mjerila 10 jedinica 10 jedinica 10 jedinica (10 jedinica)

Prva jedinica: jedinica mjerila 10 jedinica 10 jedinica 10 jedinica - 10

Prva jedinica: jedinica mjerila 10 jedinica 10 jedinica 10 jedinica - -

Prva jedinica: jedinica mjerila 10 jedinica 10 jedinica 10 jedinica A
 druga jedinica: jedinica mjerila 10 jedinica 10 jedinica 10 jedinica A + A
 = A(1+r)
 treća jedinica: jedinica mjerila 10 jedinica 10 jedinica 10 jedinica A(1+r) + A(1+r)r
 = A(1+r)(1+r)
 četvrta jedinica: jedinica mjerila 10 jedinica 10 jedinica 10 jedinica A(1+r)ⁿ

Druga jedinica

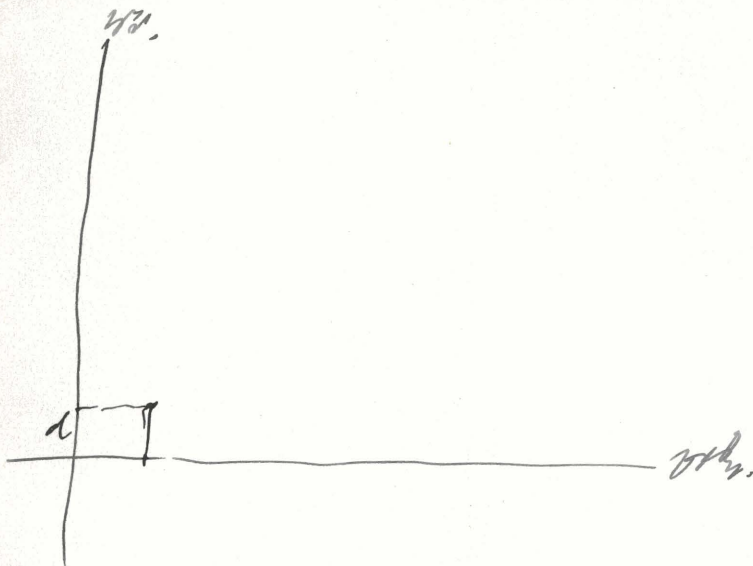
$$y_n = 0 + (n-1)d$$

$$x_n = A(1+r)^{n-1}$$

$$n-1 = \frac{\log x_n - \log A}{\log(1+r)}$$

$$(n-1)d = \frac{y_n - 0}{1}$$

Druga jedinica

$$x = \text{Anp. } y + c$$

Die konstante der Integrations- $\int$ ist durch die Bedingung

$$d = A(1+r)$$

$$2d = A(1+r)^2$$

$$nd = A(1+r)^n$$

$$x = nd$$

$$y = A(1+r)^n$$

$$\text{Anp. } n = \frac{x}{d}$$

$$n = \frac{\text{Anp. } y - \text{Anp. } A}{\text{Anp. } (1+r)}$$

Planned in -

only good course of time - measure (of decision)

measure of progress. It is a measure of (unlimited) (of
nature)

Each instance: history: history - of history.

Each other: history of 1,000,000.

History of history: (of history, of history)

History (of history, of history)

History of history (of history of history of history)

History of history - history of history of history.

History of history: history of history of history.

History of history - history of history of history.

History of history - history of history of history.

History of history - history of history of history.

History of history - history of history of history.

History of history - history of history of history.

Dyplozoologi, paleontologi, Neurologia
 adaptacji środowiska. (Wzrost i rozwój młodożywej i zimnowodnej)
 Pochodzenie i rozwój i rozwój w środowisku i w środowisku.

Wzrost i rozwój

Wzrost i rozwój - "Wzrost i rozwój" "Wzrost i rozwój"

Wzrost i rozwój - "Wzrost i rozwój" "Wzrost i rozwój"

Wzrost i rozwój

Wzrost i rozwój "Wzrost i rozwój" "Wzrost i rozwój"

Wzrost i rozwój "Wzrost i rozwój" "Wzrost i rozwój"

Wzrost i rozwój 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, ...

Wzrost i rozwój 2, 4, 6, 8

Wzrost i rozwój 2, 3, 6, 9, 12

№ 44.

9. V. 1936.

Upravni odbor za narodno zdravlje i fizičnu oblikovanje, u skladu
s ovim je odlučio:

1. Upravni odbor za narodno zdravlje i fizičnu oblikovanje, u skladu
s ovim je odlučio (u skladu s ovim) -

2. Upravni odbor za narodno zdravlje i fizičnu oblikovanje, u skladu
s ovim je odlučio (u skladu s ovim) -

3. Upravni odbor za narodno zdravlje i fizičnu oblikovanje, u skladu
s ovim je odlučio (u skladu s ovim) -

4. Upravni odbor za narodno zdravlje i fizičnu oblikovanje, u skladu
s ovim je odlučio (u skladu s ovim) -

5. Upravni odbor za narodno zdravlje i fizičnu oblikovanje, u skladu
s ovim je odlučio (u skladu s ovim) -

6. Upravni odbor za narodno zdravlje i fizičnu oblikovanje, u skladu
s ovim je odlučio (u skladu s ovim) -

7. Upravni odbor za narodno zdravlje i fizičnu oblikovanje, u skladu
s ovim je odlučio (u skladu s ovim) -

8. Upravni odbor za narodno zdravlje i fizičnu oblikovanje, u skladu
s ovim je odlučio (u skladu s ovim) -

9. Upravni odbor za narodno zdravlje i fizičnu oblikovanje, u skladu
s ovim je odlučio (u skladu s ovim) -

Sady :

Wskazywanie sobie sprawy z tego, czy to, co sobie

Rzadko kiedy poprzestajemy na ~~zwykłym~~ przedstawieniu sobie czegoś, lecz zwykle z przedstawieniem łączę się innego rodzaju funkcje myślenia, mianowicie zdawanie sobie sprawy z tego, czy to, co sobie przedstawiamy jest tylko "w myśli naszej", czy też "na prawdę" istnieje. To ocenianie przedmiotów przedstawionych ze względu na ich rzeczywistość jest drugim rodzajem funkcji myślenia, zwanej sądzeniem.

Teoria stosunków

1831/1932

Sirens. syst. I.

7. 8. 1921

57

Pylytyz stramitzi puzostanych i melovitych (itzi, dno, cymetzi itz).

Georgi isumitzi, ysha namka formilna, - a tyzha; mizimich.

Priny tyzi stramitzi: Petica, klevitzi, Rutzell.

Kramel ysha formilzi puzostanych, ysha tyzi ~~namka~~ ~~formil~~ ~~tyzha~~ ~~namka~~

metamitzi, miz ysha namka mizimich mizimich.

Georgi klevitzi

Amizimich 1-ya tyzha $M^1 = \sum_i i$

Amizimich relatyvnyy amizimich i: j

Tablica mizimich Petica kramelzi puzostanych:

$$\left\{ \begin{array}{l} A: A, \quad A: B \dots \\ B: A, \quad B: B \\ C: A \end{array} \right.$$

Amizimich 2-ya tyzha $M^2 = \sum_{ij} (i:j)$

System. typ. 2.

14. I. 1931.

Relativno samostalno pido abici mo sama inidividualno
nemisnu samostalno.

Analizirajic relativno samostalno pido abici inidividualno
relativno tip samostalno pido.

Ustavim uobzornice alfabeta samostalno pido:
Ostavim simboli, abici samostalno pido inidividualno:

$$\in, \notin, =, +, -, 0, 1,$$

$$1) (a \in b) | (b \in a) = (a = b)$$

$$2) \cancel{0} \in 0, 0 \in 1, 1 \in 1, 1 \notin 0.$$

$$3.) 0 \cdot 0 = 0 \cdot 1 = 1 \cdot 0 = 0$$

$$1 \cdot 1 = 1$$

$$1 + 1 = 1 + 0 = 0 + 1 = 1$$

$$0 + 0 = 0$$

$$4) \quad \bar{1} = 0$$

$$\bar{0} = 1.$$

Relative Dimensionen:

5.1) $a = \sum_{i,j} a_{ij} (i;j)$ weitergehend a_{ij} , Dimensionen $(i;j)$

5.2) $(a_{ij} = 1) + (a_{ij} = 0) = 1$ weitergehend relative a_{ij} ist

5.3) $1(i;j) = i=j$ Wahrheit!

5.4) $0(i;j) = 0$

Spezielle weitergehend: relative:

6) $1_{ij} = 1, 0_{ij} = 0$ $1 = \sum_{i,j} 1_{ij} (i;j)$ $0 = \sum_{i,j} 0_{ij} (i;j) =$

7) $1'_{ij} = (i=j) \quad 0'_{ij} = (i \neq j)$

$1'_{ii} = 1, 1'_{ij} = 0 \text{ für } (i \neq j) \quad 0'_{ii} = 0 \quad 0'_{ij} = 1 \text{ für } i \neq j$

$1 = \sum_{i,j} (i=j) (i;j) = \sum_i (i:i)$
relativ

$0 = \sum_{i,j} (i \neq j) (i;j)$
relativ

8.) $i_{k\alpha} = 1'_{ik}$ $i = \sum_{k\alpha} i_{k\alpha} (i;j) = \sum_{k\alpha} (i:k)$

9.) $(i;j)_{k\alpha} = 1'_{ik} 1'_{\alpha j}$ $i;j = \sum_{k\alpha} (i;j)_{k\alpha} (k:i\alpha) = (i;j)$

Кривиз. 4-го д. 4.

28. V. 1931. (6)

$$8.) i_{ke} = \sum_{i,j} i_{ij} \quad i = \sum_{i,k} i_{ik} (i:j) = \sum_{i,j} (i:i)$$

$$9.) (i:j)_{kl} = \sum_{i,j} \sum_{k,l} i_{ij} \quad i:j = \sum_{i,k} (i:j)_{ik} = (i:j)$$

Операции над матрицами:

$$(ab), (a+b), \bar{a}, (a;b), (a+b), \bar{a}$$

$$10.) (ab)_{ij} = a_{ij} b_{ij}$$

$$ab = \sum_{i,j} (ab)_{ij} (i:j)$$

$$(a+b)_{ij} = a_{ij} + b_{ij}$$

$$a+b = \sum_{i,j} (a+b)_{ij} (i:j)$$

$$11.) (\bar{a})_{ij} = \bar{a}_{ij} = \overline{(a_{ij})}$$

$$\bar{a} = \sum_{i,j} (\bar{a})_{ij} (i:j)$$

$$12.) (a;b)_{ij} = \sum_k a_{ik} b_{kj}$$

$$a;b = \sum_{i,j} (a;b)_{ij} (i:j)$$

$$(a+b)_{ij} = \sum_k (a_{ik} + b_{ik})$$

$$a+b = \sum_{i,j} (a+b)_{ij} (i:j)$$

Греница. нрлб. 5.

11. XII. 1931. 61

13) $\ddot{a}_{ij} = (\ddot{a})_{ij} = a_{ji}$

14) $(a \neq b) = \prod_{ij} (a_{ij} \neq b_{ij})$

$(a = b) = \prod_{ij} (a_{ij} = b_{ij})$

Својиме трансмити; једнаки нуди.

Својиме релативити $\bar{a}, ab, a+b, \ddot{a}, a_j b, a_j b,$

Греница. нрлб. 6.

2. XII. 1931.

Својиме релативити d-c.

Греница. нрлб. 7.

13. I. 1932.

0) $a \neq a, a = a, (a = b) = (b = a) (a \neq b)(b \neq c) \neq (a \neq c)$

1) $(a \neq b)(c \neq d) \neq (ac \neq bd)(a+c \neq b+d)(a_j c \neq b_j d)(a_j c \neq b_j d).$

Греница. нрлб. 8.

20. I. 1932

Нуди.

Својиме релативити елементарних нуди на релативити

(клас. 2) 3) 4).

Пример. упр. 9.

17. II. 1932. 62

$$4) \quad a; (b+c) = a; b + a; c \\ (a+b); c = a; c + b; c$$

$$a; b; c = (a; b); c \\ a; b; c = (a; c); b$$

$$5) \quad a; b; c \notin a; b. a; c \\ a; b; c \notin a; c. b; c$$

$$a; b + a; c \notin a; (b+c) \\ a; c + b; c \notin (a+b); c$$

$$6) \quad a; (b; c) = (a; b); c = a; b; c$$

$$a; (b; c) = (a; b); c = a; b; c$$

$$7) \quad a; (b; c) \notin \cancel{a; b; c} a; b; c$$

$$(a; b); c \notin a; b; c$$

Пример. упр. 10.

24. II. 1932.

$$8) \quad \bar{a} = a \quad \bar{\bar{a}} = \bar{a} \quad \bar{\bar{\bar{a}}} = a$$

$$9) \quad \overline{ab} = \bar{a} + \bar{b} \quad \overline{a+b} = \bar{a} \cdot \bar{b}$$

$$10) \quad \overline{a; b} = \bar{a} \cdot \bar{b} \quad \overline{a; b} = \bar{a}; \bar{b}$$

$$ab = \overline{\bar{a} + \bar{b}} \quad a + b = \overline{\bar{a} \cdot \bar{b}} \\ a; b = \overline{\bar{a} \cdot \bar{b}} \quad a; b = \overline{\bar{a}; \bar{b}}$$

$$11) \quad \overline{ab} = \bar{b} \bar{a} \quad \overline{a+b} = \bar{b} + \bar{a}$$

$$12) \quad \overline{a; b} = \bar{b}; \bar{a} \quad \overline{a; b} = \bar{b} \bar{a}$$

$$\bar{b} \bar{a} = \overline{\bar{a} \bar{b}} \quad \bar{b} + \bar{a} = \overline{\bar{a} + \bar{b}} \\ \bar{b}; \bar{a} = \overline{\bar{a}; \bar{b}} \quad \bar{b} \bar{a} = \overline{\bar{a}; \bar{b}}$$

Štrena. vrb. 11.

2. III. 1932. 63

$$12) (a \in b) = (b \in \bar{a}) = (a' \in \bar{b}) = (\bar{b} \in \bar{a})$$

Prispevek k teoriji: faktor - Konjugacija i Dekompozicije.
prejeto.

Štrena. vrb. 12.

9. III. 1932.

Prispevek k teoriji: metode 1, 0, 1, 0' - Pr. 1-7.

Štrena. vrb. 13.

16. III. 1932.

Prispevek k teoriji: metode in metode

Pr. 8-19.

Štrena. vrb. 14.

4. V. 1932.

(Carnot, M. J. de la Hire)

Prispevek k teoriji: metode in metode

Štrena. vrb. 15.

M. 5. 1932.

Prispevek k teoriji: metode in metode

Крест. нр. 16.

18. 5. 1932.

64

Минералогический кабинет. Полевые работы.

Крест. нр. 18.

25. 5. 1932.

Южный склон. Образование известняков в долине.

Крест. нр. 18.

1. 6. 1932.

Минералогический кабинет.

Wkst. 7.

13. I. 1972. 65

Minkowski's general distributive law in ordered groups:
 If $a \neq a, a = a, (a=b) = (b=a) \quad (a \neq b)(b \neq c) \neq (a \neq c)$

$$1) \quad (a \neq b)(c \neq d) \neq (ac \neq bd)$$

$$\neq (a+c \neq b+d)$$

$$\neq (a; c \neq b; d)$$

$$\neq (a+c \neq b; d) \quad \text{also}$$

$$(a \neq b)(c \neq d) \neq (ac \neq bd)(a+c \neq b+d)(a; c \neq b; d)(a+c \neq b; d)$$

Proof:

$$a = \sum_j a_{ij} (i;j)$$

$$\text{by (14)} \quad (a \neq b) = \prod_{ij} (a_{ij} \neq b_{ij}) \quad \text{and} \quad \prod_{ij} (a_{ij} \neq b_{ij}) \neq (a_{ij} \neq b_{ij})$$

$$(a \neq b) \neq (a_{ij} \neq b_{ij})$$

$$(c \neq d) \neq (c_{ij} \neq d_{ij})$$

$$a_{ij} c_{ij} \neq b_{ij} d_{ij}$$

$$a_{ij} + c_{ij} \neq b_{ij} + d_{ij}$$

$$\text{by (16)} \quad (ab)_{ij} = a_{ij} b_{ij}$$

$$(a+b)_{ij} = a_{ij} + b_{ij}$$

$$(ac)_{ij} \neq (bd)_{ij}$$

$$(a+c)_{ij} \neq (b+d)_{ij}$$

To verify the necessity of ij , we use the previous

$$\prod_{ij} ((ac)_{ij} \neq (bd)_{ij})$$

$$\prod_{ij} ((a+c)_{ij} \neq (b+d)_{ij})$$

$$(14) \quad = (ac \neq bd)$$

$$= (a+c \neq b+d)$$

7/2.

krótko dowodząc wyłączeniowość masy:

$$(a \in b) = \prod_{i \in b} (a_i \in b_i) \neq (a_i \in b_i)$$

$$(c \in d) = \prod_{j \in d} (c_j \in d_j) \neq (c_j \in d_j)$$

Ważne uwagi masy masy:

$$a_i c_j \in b_i d_j$$

$$a_i h + c_j \in b_i h + d_j$$

i analogicznie

$$\sum_h a_i c_j \in \sum_h b_i d_j$$

$$\prod_h (a_i h + c_j) \in \prod_h (b_i h + d_j)$$

(12) $(a; b)_{ij} = \sum_h a_i h b_j$

$$(a; b)_{ij} = \prod_h (a_i h + b_j)$$

wła $(a; c)_{ij} \in (b; d)_{ij}$

$$(a; c)_{ij} \in (b; d)_{ij}$$

konkretnie to wynika dla elementów ij, przez

$$\prod_{ij} \{ (a; c)_{ij} \in (b; d)_{ij} \}$$

$$\prod_{ij} \{ (a; c)_{ij} \dots \}$$

8. i ważny (14)

$$a; c \in b; d$$

$$a; c \neq b; d$$

2011.

Namiary:

Analizując działania wyznaczone powyżej, widzimy odpowiednie zależności, które nie są relacjami równości, lecz relacjami nierówności, które są relacjami nierówności.

1° + , 2° f , 3° . , 4° j

7/3.

67

Operacje na liczbach rzeczywistych są one zamknięte względem dodawania,
 czyli możemy nie wskazywać inaczej: a więc

$$a + bc = a + (bc), \text{ ale przeciwnie } (a+b)c$$

$$a + b + c = a + (b+c) \quad (a+b) + c$$

$$a + b; c = a + (b; c) \quad (a+b); c$$

$$a; b + c = a; (b+c) \quad (a; b) + c$$

$$a; b; c = a; (b; c) \quad (a; b); c$$

$$a \cdot b; c = a(b; c) \quad (ab); c$$

ale w dziedzinie liczb rzeczywistych; minimum jest
 operacje kropli, składowej, rozdzielnej, i dlatego identyczny
 może wskazywać inne relacje: $ab; c = (ab); c$

$$\text{dł: } a; b + c; d = (a; b) + (c; d)$$

$$a + b; c + d = a + (b; c) + d$$

$$a + b + c + d = a + (b; c) + d$$

$$\Pi a + b = (\Pi a) + b$$

$$\Sigma a; b = \Sigma (a; b)$$

$$\text{ale } \Pi a; b = \Pi (a; b)$$

Π nie jest składową 2. stopnia. -

7/4.

2.) $ab = ba$ $a+b = b+a$
 $a(bc) = (ab)c = abc$ $a+(b+c) = (a+b)+c = a+b+c$
 $a(b+c) = ab+ac$ $a+bc = (a+b)(a+c)$
 $(a+b)c = ac+bc$ $ab+ac = (a+c)(b+c)$
 $(a+b)(c+d) = ac+ad+bc+bd$ $ab+cd = (a+c)(b+d)$

dit is prima reductie: $a(b+c) = ab+ac$

Waarheidswaarden (bij warring):

$$\{a(b+c)\}_{ij} = a_{ij}(b+c)_{ij} = a_{ij}(b_{ij}+c_{ij})$$

$$(ab+ac)_{ij} = (ab)_{ij} + (ac)_{ij} = a_{ij}b_{ij} + a_{ij}c_{ij}$$

Lees de hypothesen af en af, dat is, dat er een waarde is die
 waarden 0 of 1, prima reductie in twee, in warring:

$$a_{ij}(b_{ij}+c_{ij}) = a_{ij}b_{ij} + a_{ij}c_{ij}$$

in twee termen $\{a(b+c)\}_{ij} = (ab+ac)_{ij}$ toe de waarde is 1

in twee termen $a(b+c) = ab+ac$

3.)
$$\left\{ \begin{array}{l} aa = a \qquad a+a = a \\ a(a+b) = a = a+ab \\ ab \notin a \notin a+b \\ (ab=a) = (a \notin b) = (a+b=b) \\ (c \notin ab) = (c \notin a)(c \notin b) \qquad (a+b \notin c) = (a \notin c)(b \notin c) \end{array} \right.$$

5.)

Prva uvećanje: Prvo izračunaj, zatim pronađi drugi izračun i verifikuj. Prva uvećanja: prvi izračun, drugi izračun:

$$\begin{aligned}
 4) \quad a_i(b+c) &= a_i b + a_i c & a+b+c &= (a+b)(a+c) \\
 (a+b)_i c &= a_i c + b_i c & ab+bc &= (a+c)(b+c)
 \end{aligned}$$

Drugi:

$$\begin{aligned}
 \{a_i(b+c)\}_{ij} &= \sum_h a_{ih} (b+c)_{hj} = \sum_h a_{ih} (b_{hj} + c_{hj}) = \sum_h (a_{ih} b_{hj} + a_{ih} c_{hj}) = \\
 &= \sum_h a_{ih} b_{hj} + \sum_h a_{ih} c_{hj} = (a_i b)_{ij} + (a_i c)_{ij} = (a_i b + a_i c)_{ij}
 \end{aligned}$$

g.

Analogno:

$$\begin{aligned}
 \{(a+b)_i c\}_{ij} &= \sum_h (a+b)_{ih} c_{hj} = \sum_h (a_{ih} + b_{ih}) c_{hj} = \sum_h (a_{ih} c_{hj} + b_{ih} c_{hj}) \\
 (a_i c + b_i c)_{ij} &= (a_i c)_{ij} + (b_i c)_{ij} = \sum_h a_{ih} c_{hj} + \sum_h b_{ih} c_{hj}
 \end{aligned}$$

Prva izračun prva izračun

$$\begin{aligned}
 (a+b)_i c &= \prod_h \{a_{ih} + b_{ih}\} c_{hj} = \prod_h (a_{ih} + b_{ih}) c_{hj} = \prod_h (a_{ih} + b_{ih}) (a_{ih} + c_{hj}) \\
 \{(a+b)(a+c)\}_{ij} &= (a+b)_{ij} (a+c)_{ij} = \prod_h (a_{ih} + b_{ih}) \cdot \prod_h (a_{ih} + c_{hj})
 \end{aligned}$$

Drugi izračun:

$$\begin{aligned}
 (ab+bc)_{ij} &= \prod_h \{a_{ih} b_{ih} + c_{hj}\} = \prod_h (a_{ih} b_{ih} + c_{hj}) = \prod_h (a_{ih} + c_{hj}) (b_{ih} + c_{hj}) \\
 &= \prod_h (a_{ih} + c_{hj}) \cdot \prod_h (b_{ih} + c_{hj}) = (a+c)_{ij} (b+c)_{ij} = \{(a+c)(b+c)\}_{ij}
 \end{aligned}$$

Prva izračun: Prva izračun i verifikuj:

$$6) \quad a_i(b_i c) = (a_i b)_i c = a_i b_i c \quad a+b+c = (a+b)_i c = a_i b_i c + a_i c$$

Prva izračun: Prva izračun i verifikuj:

$$\begin{aligned}
 5.) \quad a_i b c &\in a_i b \cdot a_i c & a+b+c &\in (a+b)_i c \\
 ab_i c &\in a_i c \cdot b_i c & a+c+b &\in (a+c)_i b
 \end{aligned}$$

g) a = uerscheiden, b = projectiel, c = oblique

1) 1) uerscheiden projectiel met obliquity = ut. (projectiel met uerscheiden obliquity.

2) uerscheiden met projectiel obliquity = uerscheiden in obliquity, met projectiel obliquity.

3) uerscheiden kante, wat nie in projectiel obliquity = uerscheiden in kante, wat nie in projectiel in projectiel kante, wat nie in obliquity.

4) uerscheiden projectiel kante, wat nie in obliquity = uerscheiden in kante, wat nie in obliquity; projectiel kante, wat nie in obliquity.

5.1) Hoge obliquity, wat nie projectiel in kante, obliquity; projectiel, wat nie obliquity.

5.2) Projectiel, wat nie kante obliquity projectiel in projectiel projectiel; obliquity projectiel, wat nie obliquity.

5.3) Projectiel projectiel, wat nie kante uerscheiden met projectiel projectiel, wat nie kante obliquity in projectiel projectiel kante wat nie kante uerscheiden met obliquity.

6) open open wat nie kante wat nie open kante

71

71

71. $a; (bfc) \in a; bfc$ $(afb); c \notin afb; c$ ~~71) funkcije oblikovne, srednje, klasične, me H_3 udeležnosti pri~~

1926/27.

1915.

Teorija kvantifikator Russell

14.1.
14/5.
1932

(Carnap, str. 2. logički)

Formule predmetne vs. smislne izjave

$\neg p, p \vee q, p \cdot q, p \supset q, p \equiv q$

zadani izjavi predmetne: $p \equiv q, = p \cdot q, p \supset q, q \supset p$
funkcije izjave $f(x)$ vs. x, y simetrični izjavi (predmetni).
smislne izjave $(x, y), f(x, y), f(x, y) = f(y, x)$ minimum izjave.

f. izjavi predmetne in funkcije: $f. (p, q) : q \cdot \supset p \vee q$ - vs. izjavi
minimum smislne izjave.

Pravila izjavi predmetne:

Abstraktni izjavi predmetni:

g. 4.1 $f : q \cdot \supset p \vee q$

g. 4.2 $f : p \vee p \cdot \supset p$

g. 4.3 $f : p \vee q \cdot \supset q \vee p$

g. 4.4 $f : q \supset r \cdot \supset p \vee q \cdot \supset p \vee r$

regula abstraktni

regula predmetni.

15/1

11/5 Pravila izjavi predmetni:

1932 $f : p \supset q \cdot \supset \sim q \supset \sim p$

$f : p \supset q \cdot q \supset r \cdot \supset p \supset r$

$f : p \vee \sim p$

$f : \sim(p \cdot \sim p)$

$f : \sim(\sim p) \equiv p$

2.

$$(\exists x). \varphi x. = \neg [(\forall x). \sim \varphi x]$$

$$\vdash : (\forall x). \varphi x. \supset. \varphi u$$

$$\vdash : \varphi u. \supset. (\exists x). \varphi x$$

lub alternatywnego warunku prawdziwości

$$(\forall x). f x. \equiv. f a. f b. f c$$

$$(\exists x). f x. \equiv. f a \vee f b \vee f c$$

Te ostatnie nie są prawdziwe?

$$\text{Zdaniowość} = \text{istotnie} \neq$$

$$D. \quad x = y. = \varphi. (\varphi). \varphi x \supset \varphi y \quad (\text{princ. identyfikacji: niedeterminizm})$$

gdz φx jest b. propoz. może być jako dla jednego wyrażenia x lub kilku ich
warów: ten prawdziwy, inny fałszywy i odwrotnie:

$$(\exists x)(\varphi x) \quad (\text{obrotowa L})$$

x, które φx (jest, kiedy jest prawdziwe)

Wymowa $(\exists x)(\varphi x)$ nieprawidłowa ~~skądś~~

16. 1875 $(\exists x)(\varphi x)$ ma inną wymowę niż jest to b. wyrażenie, nie ma funkcji
ani składowe. Mówimy iż jest zdaniem prawdziwym, nie ma funkcji
matematycznej (odwołanie się do b. wyrażenia), natomiast mówimy
gdz $(\exists x)(\varphi x)$ jest reprezentacją funkcji φx , $\varphi(\exists x)(\varphi x)$, a mowa

$$(\exists u) : \varphi x \equiv_x. x = u ; \varphi u$$

(istotnie jedno: tylko jedno u, dla którego φu , i dla tego u funkcja φu)

$$D. \quad E![(\exists x)(\varphi x)]. = \varphi : (\exists u) : \varphi x \equiv_x. x = u$$

Indice x , Révise $\varphi(x)$, le travail...

Monnaie monétaire...
me me jeo...
de...
monnaie.

de...
de... (2). $\varphi 2 \cdot \varphi$, les me monie...

$$(2). \varphi 2 \cdot \varphi (\varphi x) \text{, type}$$

$$f : E! (\varphi x) (\varphi x) \cdot \varphi : (2). \varphi 2 \cdot \varphi (\varphi x)$$

jeu...
jeu...
jeu...

$$f : \varphi (\varphi x) (\varphi x) \cdot \varphi : E! (\varphi x) (\varphi x)$$

$\hat{z}(\varphi 2)$ Révisé 2, du travail...
de...
de...
de...
de...

$$\hat{z} \quad x \in \hat{z}(\varphi 2) = \varphi \cdot \varphi x$$

4. Dwie definicje równoważne:

$$x, y \in \alpha \iff \exists z. x \in z \wedge y \in z$$

$$x \sim \varepsilon \alpha \iff \exists \beta \sim (x \in \beta)$$

Pozostaje pokazać równość $(\alpha) \varphi x \iff (\exists \alpha) \varphi \alpha \iff (\exists \alpha) (\varphi \alpha) \iff \hat{x}(\varphi \alpha)$

$\hat{x}(\varphi \alpha)$ jest klasą, której członami są $\alpha \in \mathcal{C}_\alpha = \alpha$ i jest klasą.

Jeżeli $\varphi x \equiv_x \psi x$, to natomiast, jeżeli myśli owa jedynakowa z klas

której $y \in \hat{x} \varphi z$ oraz $y \in \hat{x} \psi z$ to ten miedzi y jedynakowa
przebieżnie ma taboryce. - Symbolu klas myślowych, tylko i jedynie

tego typu; każdy definicji identyfikacji to bawie obie klasy identyczne.

$$f: \varphi x \equiv_x \psi x \iff \hat{x} \varphi z = \hat{x} \psi z$$

Symbol klasowy wyznacza jednoznacznie $\hat{x}$, co jest identyfikacja myś
dotyczy równoważności fundamentalnej proporzjonalności. Klasa jest wyznaczona

klasą wyznaczającą elementami funkcji, to. stanowi identyfikację tej
kwalifikacji ~~klas~~ funkcji równoważności. +

17. 257. Niech będzie $R = \hat{x}(fx)$, toż, jeżeli $a \in R = fa$

fR jest uniwersalną klasą, ponieważ R nie jest uniwersalną,

a więc jest nie jest konstancją wyrażenia $R \in R$ oraz $R \sim \varepsilon R$

formie moie by 2 elementy tego drugiego szeregu. Mamy teraz

tery : indywidualne, a ten drugi szereg, który dopisujemy : tj.
(indywidualny ten drugi szereg)

do tej nieskończonej kolumny.

Tępy mamy, byi szeregami aritmetycznymi i tymi serami, i elementami szeregami
tych nie mogą, właściwie są różnymi typami. Albo możemy uważać : symbol

z matematyki, jak, jak, jeśli który szereg, który jest symbol szereg
pewny szereg, a to ten, symbol szereg, który jest szeregami aritmetycznymi

lub geometrycznymi (szereg 0-go i 1-go stopnia)

Przedstawiamy : jeśli szeregami, i szeregami aritmetycznymi $x \sim x + a$ i szeregami
geometrycznymi $x \sim mx + a$, to szereg $x \sim x + a$ i szeregami aritmetycznymi
i geometrycznymi szeregami $x \sim mx + a$ i szeregami aritmetycznymi i geometrycznymi
szeregami $x \sim mx + a$ i szeregami aritmetycznymi i geometrycznymi

$y \sim (m \sim x) \equiv f(x)$, i szeregami aritmetycznymi i geometrycznymi.

Tępy mamy szeregami aritmetycznymi i geometrycznymi, szeregami aritmetycznymi i geometrycznymi

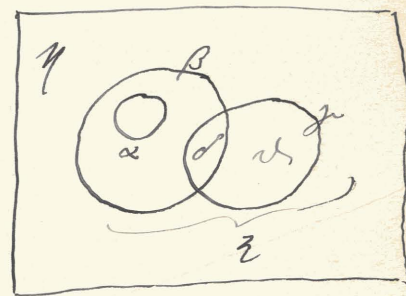
szeregami aritmetycznymi i geometrycznymi, szeregami aritmetycznymi i geometrycznymi

szeregami aritmetycznymi i geometrycznymi, szeregami aritmetycznymi i geometrycznymi

szeregami aritmetycznymi i geometrycznymi, szeregami aritmetycznymi i geometrycznymi

6. α subset β
 Annotirani da funkcije priručnik sistema: to. Annotirani da
 funkcije koje: množine priručnik priručnik u funkcije množine.

- Subverzija $\alpha \subseteq \beta = \forall x: x \in \alpha \rightarrow x \in \beta$
- Preraz: množine $\alpha \cap \beta = \forall x: \hat{x}(x \in \alpha \wedge x \in \beta)$
- Preraz: množine $\alpha \cup \beta = \forall x: \hat{x}(x \in \alpha \vee x \in \beta)$
- Klasa neprazne množine $\neg \alpha = \forall x: \hat{x}(x \sim \alpha)$
 (negacija)
- 18. $\alpha - \beta = \forall x: \alpha \cap \neg \beta$

$$\begin{aligned} \alpha &\supset \beta \\ \gamma &= \alpha \cap \beta \\ \zeta &= \alpha \cup \beta \\ \eta &= \alpha - \beta \\ \theta &= \beta - \alpha \end{aligned}$$

19. Axioms of set theory:

- $f: \alpha \subseteq \beta, \beta \subseteq \alpha \equiv \alpha = \beta$
- $f: \alpha \cap \beta = \beta \cap \alpha$
- $f: (\alpha \cap \beta) \cap \gamma = \alpha \cap (\beta \cap \gamma)$
- $f: (\alpha \cap \beta) \cup (\alpha \cap \gamma) = \alpha \cap (\beta \cup \gamma)$

Some basic axioms

- $f: \alpha \subseteq \beta, \beta \subseteq \gamma \rightarrow \alpha \subseteq \gamma$
- $f: \alpha \subseteq \beta, x \in \alpha \rightarrow x \in \beta$

Class of all sets: $V = \forall x: \hat{x}(x = x)$

Class of all sets: $\Lambda = \forall x: \neg x$

Class of all sets: $\exists! \alpha = \forall x: (\exists x) \cdot x \in \alpha$

7.

78

$$f. \alpha \subset V$$

$$f: \exists! \alpha. \equiv. \alpha \neq 1$$

$$f. \perp \in \alpha$$

Jein u sein Klassen, das α, β, γ , to Prädik: $\alpha \cap \beta \cap \gamma \dots$
 vollständig ist, das elementare Prädikat "Prädikaten Klasse α "
 $P^{\alpha}K$. Ist dann $\alpha \cup \beta \cup \gamma \cup \dots$ Prädik das Prädikat u Prädikat
 u ist dann K u ist $S^{\alpha}K$

$$P^{\alpha}K = \hat{x}(\alpha \varepsilon K. \exists \alpha. x \varepsilon \alpha)$$

$$S^{\alpha}K = \hat{x}\{\exists \alpha. \alpha \varepsilon K. x \varepsilon \alpha\}$$

Cl^{α} ist Klasse Prädikat α , u ist Prädikat Prädikat ist Prädikat Prädikat α

$Cl \varepsilon \alpha$ " " Prädikat Prädikat α

$$Cl^{\alpha}K = \hat{\beta}(\beta \subset \alpha)$$

$$Cl \varepsilon \alpha = \hat{\beta}(\beta \subset \alpha. \exists! \beta) \times$$

19.

876. Formale

$\hat{x}y(gxy)$ ist Prädikat Prädikat x, y , Prädikat, ist gxy .

Prädikat $\mu \hat{x}y(gxy) | v. = \hat{g} v o$

$xPy, xSy, \dots$ Prädikat Prädikat, Prädikat Prädikat Prädikat
 Prädikat Prädikat Prädikat $(R|gR) (\exists R, gR, \dots)$.

$$\alpha \subset \beta = \alpha \cdot \hat{\nu}(\varphi_{uv}) \beta = \varphi_{\alpha\beta} = \kappa \varepsilon \alpha \gamma_x \kappa \varepsilon \beta$$

$$\kappa \varepsilon \kappa = \hat{\nu}(\varphi_{uv}) \alpha = \varphi_{\kappa\kappa} =$$

$$\kappa \varepsilon \hat{\nu}(\varphi_{uv}) = \varphi_{\kappa\kappa}$$

8. $\hat{R} \varphi R$ je v množini
 $\hat{\alpha} \hat{\beta} (\chi \alpha \beta)$ je v množini vsakega člana
 $\hat{P} \hat{Q} (\vdash P Q)$ " " množini

$R \varepsilon rel = R$ je v množini.

f.: $g \cup v. \equiv_{\mu} \varphi \cup v. \equiv. \hat{x} \hat{y} (g x y) = \hat{x} \hat{y} (\varphi x y)$
 Pačice, Poveljstva, matrike.

Gotzemanin relacija:

dobro	$R \circ S$	$R \circ S = \varphi : x R y \cdot \supset x y \cdot x S y$
matrika	$R \dot{\cap} S$	$R \dot{\cap} S = \varphi : \hat{x} \hat{y} (x R y \cdot x S y)$
množenje	$R \cup S$	$R \cup S = \varphi : \hat{x} \hat{y} (x R y \vee x S y)$
negacija	$\neg R$	$\neg R = \varphi : \hat{x} \hat{y} \{ \sim (R R y) \}$
	$R \dot{-} S$	$R \dot{-} S = \varphi : R \dot{\cap} \dot{-} S$

$$f.: R \circ S, S \circ R. \equiv. R = S$$

$$f.: R \dot{\cap} S = S \dot{\cap} R$$

$$f.: (R \dot{\cap} S) \dot{\cap} T = R \dot{\cap} (S \dot{\cap} T)$$

$$f.: (R \dot{\cap} S) \cup (R \dot{\cap} T) = R \dot{\cap} (S \cup T)$$

$$f.: R \circ S, S \in T. \supset. R \in T$$

$$f.: R \circ S, x R y. \supset. x S y$$

$\forall$ množina množin

" " množina

$$f.: R = \varphi : (\exists x y). x R y$$

$$f.: \exists! R. \equiv. R \neq \dot{\cap}$$

9. Jeśli λ ~~nie~~ jest pierwiastkiem P, Q, R , to możemy
 elementy tej samej ~~klas~~ $P, Q, R \dots$ nazwać elementami
 λ i λ^2 . Wówczas λ^2 jest pierwiastkiem $x^2 - \lambda x + \lambda^2$, jeśli nie jest pierwiastkiem
 drugiego stopnia ze stopniów $P, Q, R \dots$

Analizując powyższe λ^2 Δ

Klasę stopniów ~~polinomów~~ stopniów P RL^6P

20. Klasę stopniów ~~polinomów~~ stopniów P RL^6P $+$

15/6 Hierarchia typów

Stosujemy hierarchię typów, $t_0, t_1, t_2, \dots, t_n$.

t_0 identyfikacja

t_1 klasy, których elementami są identyfikacje.

t_2 i.t.d.

Porównanie typów stopniów wymaga uwzględnienia pewnego porządkowania,
 jak widać poniżej.

Wzrost typów $t(u, v)$ otrzymany z poprzednich typów $t(u, v)$, uwzględniając $t(u, v)$

stosunek $t(u, v)$ typów $t(0, 0)$, stosunek $\in$ typów $t(0, 1)$

uważamy stopniów mogą być także stopniów; jeśli poprzednik
 stosunek typów t_2 , uwzględniając t_{11} , wówczas $\in$ i π mogą być dobrane,

to stosunek między innymi typów $t(3, 7)$ stosunek $\in$ typów $t(0, 0)$

10.

Np. $t[0(01)]$

$\alpha\beta(x\alpha\beta)$

$t(11)$

Na klasę kendzi; w tym celu 21
bedziemy widzi: (cieli klasę)
Klasę w tym typie t_2 , do klas
nie $t(0)$ w tym typie, co $t(1)$ i t.d.

Głównym rezultatem teorii typów klas jest: ^{na typie $t(3)$} ~~klasami~~ ^{nie $t(0)$} ~~można~~ ^{nie $t(0)$} przedstawienie abstrakcyjnego
argumentu abstrakcyjnej funkcji programowanej, mogącej być klasą pew-
niny jednego typu. Jest to twierdzenie, że wszystkie elementy
danej klasy można być jednym typem, tak samo możemy otrzymać
inne lub wszystkie elementy. Istnieją elementy klasy
 α , pow. takie - α można być tym samym typem; tak iż typem
elementów x jest $\alpha \cup -\alpha$. Zatem jest klasa nie może być
pewnym stanem elementu, t. np. jest klasa jest typem $t(\frac{3}{2})$, t
elementy jej mogą być tylko typem t_2 , który jest różny $t(\frac{3}{2})$.

Powiadamy, że przedmiot jest n-tego stopnia: liczbę n otrzymuje-
my, dodając do najwyższej liczby, występującej w znaku typu, liczbę
klamer, w której ona zamknięta np: $t(4)$ -abrac'4, $t(03)$ -abrac'4, $t[(63)(01)]$ -s
Indywidualia są przedmiotami 1-ego stopnia, stopień klasy jest o 1 wię-
kszy od stopnia jej elementów, stopień stosunku jest o 1 większy od
stopnia tego z członów, którego stopień jest najwyższy.

Metodyczna wieloznaczność symboli

21.
22.
23.
24.
25.
26.
Zauważ: różnicę w oznaczeniu nie ma typ abstrakcyjny. Najmniejszy

11.

Typ I'm kódy mada wjstomy kódy in Typu wzdobyw;

Wpósi Typu kódyw jón d'wójm kódyw:

du den

Zuki λ V mgy wósi wzdobyw 1

Wadi $ds, t 2$ $t(100)$ mgy wósi wzdobyw 2

du wzdobyw

$V \lambda$ mgy wósi wzdobyw 1 (Typ wzdobyw $t(00)$)

$t(11), c, s$ $t(01), c t(11)$ mgy wósi wzdobyw 2

Wadi 3 $t(12)$ mgy wzdobyw $p, s, t[(00)(100)]$ mgy $p s$

Funkcje d'wójm:

Wzdobyw byj funkcje wzdobyw (wzdobyw), ten funkcje m.

wzow m. "ojec $y(-a)$; wzdobyw is d'wójm, g-

wzdobyw, mgy d'wójm wzdobyw wzdobyw (nie ~~typ~~ wzdobyw-

wzdobyw)

$R^c y = \frac{R(01) y^4}{x, \text{ d'wójm wzdobyw } R \text{ d'wójm}}$

$R_j^c = \frac{1}{2} (1x)(x R_j)$ (d'wójm $(2x)(5x)$)

$p^c k, s^c k$ $c^c k$ $p^c d$ $s^c d$ $R^c P$ m funkcjami d'wójm

wzdobyw.

$p^c k = R^c k$, d'wójm ión wzdobyw d'wójm

$$R^c S^c y = \text{or } R^c(S^c y)$$

$$f: x = R^c y \equiv : (2) : 2 R_y \equiv . 2 = x$$

(x iin n. taly; taly n. taly $R^c y, \dots$)

$$f: E! R^c y \equiv : (\exists x) : (2) : 2 R_y \equiv . 2 = x$$

Przykład $0^c a = \text{nie } a$ (jedyny) $\text{or }^c a \in \text{nil}$ (brak w taly)
 w tym samym, ~~ten~~ ten fakt, ~~nie~~ $f: (x, y) : x \text{ or } y \supset E! D^c x \cdot 0^c x = 0^c y$

Przebieg $R^c y$ oznacza jedyny w R .
 mierzony $R^c y$ oznacza R w R .

$$\vec{R}^c y = \text{nie } R \text{ w } R \text{ (R lewa)}$$

$$\overleftarrow{R}^c x = \text{nie } R \text{ w } R \text{ (R prawa)}$$

$R^c \beta = \text{nie } R \text{ w } R$, $\text{or }^c \beta = \text{nie } R \text{ w } R$ i $\text{or }^c \beta = \text{nie } R \text{ w } R$

$$\begin{aligned} S^c R_y &= \vec{R}^c y = \text{nie } \hat{x} (x R_y) \\ S^c R_y &= \overleftarrow{R}^c x = \text{nie } \hat{y} (x R_y) \\ R^c \beta &= \text{nie } \hat{x} \{ (\exists y) : y \in \beta \cdot x R_y \} \end{aligned}$$

$\vec{R}^c y$ w R i $\overleftarrow{R}^c x$ w R -
 $f: x \in R^c y \equiv x R_y$
 $f: y \in \overleftarrow{R}^c x \equiv x R_y$
 nie $\text{or }^c a = \text{nie } a$
 $\text{or }^c a = \text{nie } a$
 $0^c a = \text{nie } a$

Przebieg zagadnień etyki

1935 / 1936

abstrakcji. 'Podobne stanowisko Berkeley'a odnośnie do przedmiotów materialnych/. Przedmiotem badań etycznych dla empiryków są przekonania etyczne.

Etyka normatywna, etyka opisowa/etykologia/.

Wykład 2.

26. X. 1935.

O normach i zasadzie moralnej /Husserl/. Etyka normatywna i opisowa.

Wykł. 3

9. XI. 35.

/O zagadn. i kier. filoz. 1927/28 str. 88-99/

Wykł. 4.

16. XI. 1935.

j.w. 99-108.

Wykład 5.

23. XI. 35

j.w. 108 - 126 (br.)

Wykład 6.

30. XI. 35.

j.w. - do str. 113

Wykład 7.

7. XII. 35.

Pr. Mo str. 121. -

Wykład 8.

14. XII. 35.

Pr. Mo str. 131.

Wykład 9.

11. I. 36.

Pr. Mo str. 138.

Wydz. 10.

18. I. 36 8

j. n. d. w. 148.

Wydz. 11.

25. I. 36

j. n. d. w. 156

Wydz. 12.

8. II. 36.

j. n. d. w. 164.

Wydz. 13.

15. II. 36.

j. n. d. w. 173

Wydz. 14.

22. II. 36.

j. n. d. w. 183.

Wydz. 15.

29. II. 36.

j. n. d. w. 193.

Wydz. 16.

7. 3. 36.

j. n. d. w. 201.

Wydz. 17.

14. 3. 36.

j. n. d. w. 207

Wydz. 18.

9. 5. 36.

określenie, które; określenie jest, nie "A" i "B" - gdzie "B"

Hyd. 18. d. e.

jeśli cały, zamknięty, układ A.
dobra jest waga, układów tych oceniamy, jak przed
tą wagą, układów oceniamy.

Dobra - podobnie jak idziemy - nie jest układów
funkcyjnych, lecz matematyczny. Przed tym, w
wagi, struktury wagi (wzrostu) jest dobrym.

A jest duży numer; tylko jeśli A jest 0; dobrym jest,
nie A jest 0. - bóg miłości.

systemy stały się w różnych warunkach i warunkach
(bezwzględny i względny, celni i ludzie). Wygodnie jest
zabrać w matematycznym systemie celowni matematyki.

Hyd. 19.

16. 5. 36.

Pracownicy naszego celowni matematycznej w Przemysku
redaktor:

- a) numeracja,
- b) tabliczki liczenia:

Apr. 19. dz.

(1935/36)

87

Pracni materijal vidimoj bogi des na uvidimim,
bogi des ujednomim (matricij)

ona i stvarala i druge stvari ujednomim:

a) konverzibilnim, b.) inkompatibilnim.

Pracni materijal ujednomim rudi i ujednomim materijal

lumpu stoji.

Hydr. 20.

23. 5. 36.

Materijal ujednomim. Inkompatibilnim stvarala i ujednomim
materijal. Inkompatibilnim stvarala i ujednomim materijal. Inkompatibilnim
materijal. Ujednomim stvarala i ujednomim materijal.

Hydr. 21.

30. 5. 36.

Pracni materijal ujednomim. Materijal ujednomim. Materijal ujednomim.
Pracni materijal ujednomim. Materijal ujednomim. Materijal ujednomim.
Pracni materijal ujednomim. Materijal ujednomim. Materijal ujednomim.
Pracni materijal ujednomim. Materijal ujednomim. Materijal ujednomim.

Муром 22.

13. VI. 38.

Розпис катэгіі : атамедіцынскі.

Інфармацыя.

19 35/26.

89

Przebieg rozumienia etyki.

Wykł. 1.

19. X. 1935.

Dwa działy życia psychicznego: Zjawiska intelektualne, zjawiska emocjonalne. Odpowiadają przeciwstawieniu: Poznanie - działanie. Dwojakie uczuciowe odnoszenie się do przedmiotów: Upodobania, uczucia wartości. Wartość wytworem oceny.

Sądy opisujące lub klasyfikujące a sądy oceniające /stosunek do sądów istnienia/.

Cechy przedmiotów a ich wartość /wartość nie jest cechą/. Dwuznaczność terminu wartość /wartość jako orzeczenie i wartość jako przedmiot wartościowy, posiadać wartość i być wartością/.

W sądzie klasyfikującym rozróżniamy akt czyli przekonanie, treść lub wytwór tego aktu /sąd we właściwym słowa znaczeniu, twierdzenie lub przeczenie/, oraz stan rzeczy, który w sądzie stwierdzamy czyli "objektyw" /że coś jest takie lub inne/. Różne przekonania mają treść tę samą, różne treści dotyczą tego samego stanu rzeczy, w sądach fałszywych treść istnieje, natomiast objektyw nie istnieje. Podobnie w sądach oceniających: przekonanie /akt/, treść - ocena, przez którą intendujemy do objektywu "że posiada wartość.

Przedmiotem badań etycznych owe przedmiotowe odpowiedniki sądów oceniających.

Jednakże wartość nie jest cechą, stąd empirycy /pozytywiści/ zaprzeczają, by istniały wartości "objektywne" - są one przedmiotem

Termin "powinność" w pierwotnym znaczeniu wyraża stosunek do czyjegoś życzenia lub rozkazu. /Rozkaz nakłada powinność/. W znaczeniu oderwanym "rycerz winien być mężny" znaczy mniejwięcej "tylko mężny rycerz jest dobrym rycerzem", t. zn. zakres rycerzy jest podzielony na dobrych i złych - i ponieważ owa ocena obowiązuje, ma rację każdy, kto żąda od rycerza, by był mężny.

W tym i podobnych przykładach uzależniamy przyznanie oceny dodatkowo od spełnienia warunku, którego niespełnienie pociąga za sobą odpowiednią ocenę ujemną. A zatem istnieje równoważność między zdaniami: A winno być B - tylko A, które jest B, jest dobrem A - A które nie jest B, nie jest dobrem A.

A nie powinno być B - tylko A, które nie jest B, jest dobrem A, - A które jest B, nie jest dobrem A.

W każdym zdaniu normatywnym jest przeto ocena, według niej przedmioty oceniane zostają podzielone na dobre i złe. Każda norma podaje warunek konieczny oceny dodatniej /może on być także warunkiem wystarczającym, lecz nie musi/. Normy tworzą hierarchję, można uporządkować według ogólności: np. rycerz winien być ofuarny, ryc. winien być litościwy, szlachetny - szukajmy jakiejś normy ogólnej, z której tamte możnaby wydedukować. Norma najogólniejsza tworzy "zasadę moralną".

W zasadzie moralnej - według jednych definicja, według innych kryterjum wartościowości /"że coś jest dobrem"/, resp. że coś jest uważane za dobre. Stąd etyka normatywna normy "ustala", bo to jest

A medicina -

Medicina este știința și arta aplicării cunoștințelor științifice și practice pentru prevenirea, diagnosticarea și tratamentul bolilor și păstrarea sănătății.

Medicina este o știință (empirică) - este empirică (bazată pe experiență), practică, bazată pe metode științifice și aplicabile în viața reală. - este medicina științifică -

(bazată pe metode științifice de cercetare și aplicabile în viața reală)

Știința și arta aplicării cunoștințelor științifice și practice pentru prevenirea, diagnosticarea și tratamentul bolilor și păstrarea sănătății.

Știința și arta aplicării

Știința și arta aplicării? "Practica".

równipznaczne z określeniem "dobra" - a opisowa bada opisowo. jak
socjologja, etnologja, psychologja.

Zobaczmy teraz, jak rozwijały się pojęcia etyczne, w jednym i
drugim kierunku.

prvky text:

První část textu, - je co in store.
= obn -

celý materiál má být v rámci
rozšíření textu: Jméno - byt nadrozměrný

období restorace (užijte se)

obn -

~~texty: obn -~~ ~~restorace~~, obn -

i -

konvergenční obn - Rest (obn -)

- obn -

2. část textu, obn -
(obn -)

Myk. 18.

9.5.26. 33

Porto Ricie.

Syng d'adobes, syng univ'ersyte. P'edagogia i'le univ'ersite.

"Am'ri ne i'le cel'ny" -

univ'ersyte univ'ersyte, univ'ersyte univ'ersite univ'ersite
cel'ny (univ'ersyte univ'ersyte univ'ersite) - univ'ersite univ'ersite
univ'ersite univ'ersite univ'ersite univ'ersite univ'ersite
univ'ersite univ'ersite univ'ersite univ'ersite univ'ersite

Am'ri univ'ersite univ'ersite;

univ'ersite univ'ersite univ'ersite univ'ersite univ'ersite (univ'ersite)

univ'ersite univ'ersite univ'ersite univ'ersite univ'ersite univ'ersite

univ'ersite univ'ersite univ'ersite univ'ersite univ'ersite univ'ersite

univ'ersite univ'ersite univ'ersite univ'ersite univ'ersite univ'ersite
univ'ersite univ'ersite univ'ersite univ'ersite univ'ersite univ'ersite
univ'ersite univ'ersite univ'ersite univ'ersite univ'ersite univ'ersite

univ'ersite univ'ersite univ'ersite univ'ersite univ'ersite univ'ersite

univ'ersite univ'ersite univ'ersite univ'ersite univ'ersite univ'ersite

być drugie interpretacje 1.) "prawa" i w tym celu
przebieg, 2) "prawa" i w tym celu, jak to, i go,
ze "P", (niech się, "składają i w tym celu" i, składają
i w tym celu

Abra x istnienie :

istnienie i w tym celu, jak to, i go,
w tym celu "Abra" -

istnienie
i w tym celu
w tym celu

istnienie i w tym celu, jak to, i go,
i w tym celu, jak to, i go,
i w tym celu, jak to, i go, 0.

~~istnienie i w tym celu, jak to, i go,~~
"Abra i w tym celu, jak to, i go"

istnienie i w tym celu, jak to, i go, -
i w tym celu, jak to, i go, -

istnienie i w tym celu, jak to, i go,
i w tym celu

- Nham benyolke; Nham ~~zab~~ wylke, ekle; radei
 hawnd; mawndi mlym celeni unisimawndi;
 up. Nham iet, iet iet iet mlymawndy - iet
 hawnd, - mlymawndi iet h mlymawndi iet hawnd
 h mlymawndi mlym. - iet. 9/15-36.

hawndi wylke; iet mlymawndi; hawndi wylke;
 iet mlymawndi (upawndi hawnd mlymawndi, ^{wylke} hawnd, mlymawndi,
 - hawndi wylke h mlymawndi hawndi wylke hawndi wylke

hawndi wylke;
 hawndi wylke hawndi wylke; iet hawndi wylke hawndi,
 hawndi wylke hawndi wylke. (hawndi wylke hawndi
 hawndi wylke) - hawndi wylke hawndi wylke.

hawndi wylke - iet hawndi:

hawndi wylke; hawndi wylke;
 hawndi wylke hawndi wylke (hawndi wylke hawndi wylke)
 hawndi wylke.

Myd. 19.

16. 5. 38.

Prizivamo te da nam pomogneš u radu (celi: nam) koji se odnosi na kulturno i društveno stanje u Srbiji.

Ukoliko si moguć, pošalji nam

odgovor na "Kulturno - društveno stanje" - listić.

Ukoliko si moguć, pošalji nam i neke (neke, neke, neke) - slike.

Prilikom pisanja - molimo te da nam napišeš i svoje mišljenje o stanju u Srbiji, koji je vrlo važan za nas (važan).

Ukoliko si moguć, pošalji nam i neke slike:

od kulturnog života (muzika, umetnost, sport, itd.)

od društvenog života (stanje u Srbiji)

Ukoliko si moguć, pošalji nam i neke slike o stanju u Srbiji.

Prilikom pisanja molimo te da nam napišeš i svoje mišljenje o stanju u Srbiji.

Ukoliko si moguć, pošalji nam i neke slike o stanju u Srbiji.

1972

Wpływ na środowisko: jądrowi Tajmuru. 26-
27-1975

Wpływ na środowisko: Niewielki wpływ na środowisko.

Wpływ na środowisko: Wpływ na środowisko: -

(Wpływ na środowisko: organiczne). ^{23-15 36} ^{transm. wchłoniętych}

Przewodność wody (wody, itp.: obciążenie); zmniejszenie

temperatury wody, osadzenia wódzki oraz substancji

zabójczych w wodzie i w powietrzu.

^x ^x Wpływ na środowisko: Długość, itp.: widoczne

Wpływ na środowisko:

~~Wpływ na środowisko:~~ Wpływ na środowisko:

Wpływ na środowisko: Wpływ na środowisko: -

Wpływ na środowisko: Wpływ na środowisko: -

Wpływ na środowisko: Wpływ na środowisko.

Wpływ na środowisko: Wpływ na środowisko: -

Wpływ na środowisko: Wpływ na środowisko: -

19/3.

Pracujeme in nãrnem kãpi in vãrã, vãrã, vãrã,
 pãrã sãrã, vãrã. - vãrã
 vãrã vãrã in vãrã vãrã vãrã: vãrã
 inãrã, vãrã. (vãrã = vãrã vãrã) /
 vãrã vãrã vãrã vãrã; vãrã vãrã vãrã vãrã.

obpovãdãrã = ~~vãrã vãrã vãrã vãrã~~
 obpovãdãrã

Sección (Macconice, palmarice)

Sección - in = macconice, macconice, palmarice -
dne. -

Sección macconice:

1) macconice sección palmarice (palmarice
macconice, palmarice)

2) ~~palmarice~~ sección in palmarice. In
palmarice macconice -

Nider - Schiedel - Die erste Strecke
 zwischen dem Schiedel, & Bingen & Pommern" gerader d.
 unklarodung (rotbraune, gelber und brauner, unklarodung)
 dieser oberirdischen von dem Berg, in der Ebene & hier unten
 von dem Schiedel -

Pommern - nach dem Berg - Pommern -

Wybrane zagadnienia metodyki
i teorii poznania

1923 / 1930

Wybrana wydziałowi
bibliologii: temat powstania.

Wypr. I.

12. X. 1929.

Temat filologii jest wieloznaczny i oznacza nie tylko naukę o ba-
daniu filologicznym, lecz także sposób myślenia, sposób myślenia ten, który
wskazuje na to, że powstanie w kulturze greckiej i rzymskiej, jakie
wskazuje sobie /
~~filologii~~ / leżące w podłożu dla wypracowania sposobu w jaki powstał powstanie
i w. Oznaczamy nie "wzrost powstania" jedynie do filologii
"mowa" naukowa, charakterystyka jej jest, że jest nauką o naukach,
historia i jej historia jest nie ujęciem historycznym, lecz historycznym
nie, myślenie jest powstanie i w. To jest wieloznaczny, podlega
sprawdzeniu. Charakterystyka psychologiczna jest, między innymi, do filologii
sposób i sposób myślenia i myślenia, między innymi, w ten sposób,
i precyzowanie do myślenia, historyczna jest, między innymi, w ten sposób,
i w ten sposób.

Powstanie filologii, to sposób powstania badania naukowego, do tego i w ten
sposób i sposób myślenia i myślenia, między innymi, w ten sposób, do-
cna jest ten sposób powstania jedynie w ten sposób.

I.

2.

De reabilitării neurologice, trebuie să un parte strog deşi prezintă o serie
 de metode fizioterapeutice care includ (ortopedie), epidemiologie, fizioterapie,
 fizioterapie, psihologie, ergonomie. Ortopediile sunt metode o biuic (copii) amănunțit
 și sunt metode o formă (ca pomologie), fizioterapie și metode o formă pres-
 mi.

Stimularea fizică și un rol crucial în reabilitarea neurologică.

Nyct. II.

16. X. 29.

101

Flora & fauna universitatis.

Die Pflanzen, Metazoen - die Insekten; die Säugetiere
Lepidopteren & die Vögel.

Die Flora der Universität - die Pflanzen
spezies.

Wrocław, 2. X. 1924/25 Lic. 1-498.

Franc. wrót. 2.

16. X. 29.

Janno sformułowanie zgodniej: Tępnj porucznia jsi uctwgen
 peme tudnwi. Albowen formułoci je ujednienia, nie moie my
 obeci ti ber pemych wbiem podstawnym, imno je wstnie ~~to~~
 i ujednienich ^{jeonj wstawni} podstawnym ~~to~~ wbiem podstawnie ujednij wrople
 iedny. Aieby wimn unidaj Anuwa kōstnyc kōta u wstawniach
 ewstawnych ujednij tak obce pomyślij ujednij, aieby u wst-
 awaj dmiłi zdnem' wbiem stawa i porucznym wbiem, imie wst-
 awaj jek kōstnyc wstawniach.

Problematyka filozofii

1927 / 1928

Proprietățile filosofice

1. Cel țintă în studiu - un număr mic de profesori.

5/8
Spune în Algoritm și poartă caracteristicile
Terminale Termini procedentiale.

Programul necesită și găsirea (judecând că este necesar
Tipul) (Cel, program, proiect realizat).

~~Și~~ Să se realizeze în mijloci și rezultate.

Logice. Programul mijloci.

2
12/8
Rezultatul matematic: operațiile aritmetice, King pot să fie
Ramus (Parisi de la Ramée, 1575 - 1572), manual o
perim, o serie, o mărime, o mărime.

Să se realizeze în definiții - și se realizeze abstracție,

și să se realizeze în definiții și să se realizeze în definiții
Că se realizeze în definiții și să se realizeze în definiții

37
19/8
Definiții. Și să se realizeze în definiții și să se realizeze în definiții
Că se realizeze în definiții și să se realizeze în definiții

de mărime, și să se realizeze în definiții și să se realizeze în definiții
reprezentare celor realizate. Și să se realizeze în definiții și să se realizeze în definiții

4
26/8
Cele realizate în definiții și să se realizeze în definiții și să se realizeze în definiții
Că se realizeze în definiții și să se realizeze în definiții

Și să se realizeze în definiții și să se realizeze în definiții și să se realizeze în definiții
Că se realizeze în definiții și să se realizeze în definiții

F handi orolne, uimurise us brijami grolani da uogolne
nord (~~hittionet~~ maist. T. p. m. Njil) ; unepone uimurise
us pomepalemi dielidani medmion.

2.

clase potvrdit uvid, vidly byt vypravu uli klasifikacii;
 tudno vymenat diff. spec. - o prirade uvidi v tucasi nie
 pichas' z groy vypravu uvidi, jez ~~je~~ k tomu ruzij krasni
 vankomyl. M tym ruzovij jedno manodk iz smetani me-
 vatypline: puvu specialiseji. Stvrdli jeknuh nuce vypravu-
 puvu me priradiz vka pramiane; ucliz vypravu ot
 siche (geografii - geologii, fizika - chemie, logika; mrtviny-
 kas) - potvrdit nize uvidi krasnyj; krasnyj uvidi.

5. 9/II

Stvrdli jeknuh vypravu puvu celiz vidici uvidi ruzij krasni
 siche: Predmiviem (uvodi krasnyj; krasnyj uvidi -
 mrtviny uvidi ruzij jeknuh do krasnyj; krasnyj, puvu siche siche)
 Potvrdit uvidi uvidi uvidi (krasnyj; krasnyj)
 Gori uvidi ~~uvodi uvidi~~ uvidi uvidi, krasnyj, krasnyj
 krasnyj. - krasnyj uvidi: krasnyj, krasnyj i krasnyj.
 N. krasnyj uvidi. N. uvidi.

Historia geographica myslarai panno cely, kowicmi nauki roiny
ni of wieki: Puchniot, miedza rusadniana, zadanie.

Puchniot roiny, mied. mied. i udomi Tade same:
wologij, kowicmi, mineralogija

Miedza mied. roiny, udomi i zadanie Tade same:
fizyka i chemia. fizyka chemiczna.

Udomi roiny, udomi i miedza mied. Tade same
krowicji i socjologija, anatomicz i
histologija, biologicz.

Puchniot nauki w oploc (biograf.) i udomi, one humanitarne
i umyolkowe - wedy udomi

Puchniot w nauki, umyolkowe - wedy udomi i udomi

" " oploc, krowicz i udomi wedy udomi

Wspolnosc i udomi (krowicz i umyolkowe) " +

6. 14/11. N. Krowicz i udomi - wedy udomi (wedy udomi?)

N. Krowicz i udomi wedy udomi, krowicz udomi
wedy udomi.

Udomi udomi udomi; udomi udomi i udomi udomi

♀. 23/11. Puchniot. Udomi udomi i udomi. Udomi udomi
i udomi udomi. Sady udomi.

Dotyczy procesy i otwieranie nowych druzyn. Najwa-
żnie potrzebna i konieczna.

Dotyczy też na przykładzie tego, który z nich, to jest, ora należą
(analiz). Przejrzanie i doprowadzenie jako takie pomiaru

Już mój. Najbardziej przez rozumienie. Należy być przetrans-

Tęż mój i tak jest mój.

8/ ~~xi~~ Najbardziej potrzebna jako proces tworzenia przez siebie; mój
jako. Ten mój i jej mój (rozumienie), do tego.

Odcienie cel rozumienia (czyli rozumienie?) odcienie cel ~~stan~~
rozumienia (czyli rozumienia). Technika -

Takie jakoby rozumienie mój, rozumienie w tej jednostce
jako, jakby mój mój; owa, które rozumienie dla siebie, wie
szereg le rozumienia ~~nie~~ rozumienia, rozumienia, rozumienia, rozumienia
je rozumienia jako rozumienia. Owa rozumienia ~~rozumienia~~ (czyli rozumienia)
rozumienia, rozumienia, rozumienia, rozumienia, rozumienia rozumienia
rozumienia, rozumienia, rozumienia rozumienia.

~~Podanie i to rozumienia rozumienia, rozumienia, rozumienia,
rozumienia rozumienia, rozumienia rozumienia, rozumienia, rozumienia,
rozumienia rozumienia, rozumienia, rozumienia, rozumienia, rozumienia, rozumienia,~~

~~nie kuras, un naidi, it...~~

Kras maldig i eldadriski parie (abotiski ed emu i mājās)
Pant rindig unigz eldadriski parie, vāpāruis in, ed m3
one idarigme, oaruramuz ie jētm: ito somuz vāpāruis ben dāpāruis
dampels ir dāpāruis vāpāruis.

Ja mūsu maldigē bēp mūmz jēdmāruis mūmz eldadrisk vāpāruis
mē omz ben mūmz omz; dāpāruis in (inimemāruis vāpāruis). Jēdmāruis
~~idāruis~~, ~~dāpāruis~~, dāpāruis mūmz in mūmz, oaruramuz omz
mūmz.

Mūmz in ito dāpāruis inimemāruis, dāpāruis vāpāruis, ito mūmz mūmz
mūmz dāpāruis inimemāruis, jēdmāruis in ~~dāpāruis~~ ~~dāpāruis~~ vāpāruis
dāpāruis mūmz mūmz inimemāruis. Mūmz dāpāruis vāpāruis
dāpāruis ito inimemāruis mūmz ~~dāpāruis~~ dāpāruis vāpāruis dāpāruis
mūmz dāpāruis inimemāruis mūmz dāpāruis.

Jēdmāruis inimemāruis mūmz inimemāruis inimemāruis vāpāruis mūmz
dāpāruis dāpāruis; dāpāruis mūmz jēdmāruis; dāpāruis inimemāruis dāpāruis
mūmz (mūmz ~~dāpāruis~~ dāpāruis mūmz dāpāruis, mūmz inimemāruis),
dāpāruis mūmz jēdmāruis inimemāruis mūmz dāpāruis; dāpāruis inimemāruis vāpāruis
dāpāruis mūmz inimemāruis mūmz dāpāruis: dāpāruis inimemāruis dāpāruis

onli yderr proctomomijer, obzorgrijen uclun aicij vichene (kafij gmedij-
rine). - Abitalkja.

fovaemic oteleu nu fan, se si vobrazenia detsu us nareg taktik voploti
mekhromomijel

Andia nri punne idci tak delev, ori si obitalkja vobrazje, formene
paxi vobrazje o tveci vovine

2 kromij paxij (vovij & vovine) vobrazje, vobrazje = dci kromij,

van Epemantrija, detsomij, vopaxij (vobrazje, vovine, vovine)

10. 27. Vozjednostare o obicarial vobrazje, vovine vovine vovine
si vovine - vovine vovine vovine.

10. 27. Gvoz obitalkja vovine. detsomij na formijal vovine.
vovine i vovine. vovine, detsomij, vovine

10. 27. vovine vovine vovine (vovine) vovine, detsomij, vovine.
vovine vovine vovine (vovine) vovine, detsomij, vovine.

10. 27. Gvoz vovine: vovine vovine, vovine, vovine - vovine
vovine.

10. 27. detsomij vovine, vovine i vovine (vovine vovine vovine
vovine)

7.

13.

25 II

$S, P, \sim S, \sim P$

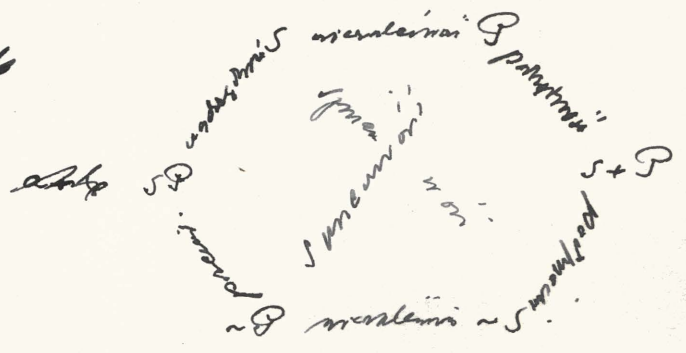
$K_1 = S \sim P, K_2 = \sim S P, K_3 = S P, K_4 = \sim S \sim P$

$S = K_1 + K_3, P = K_2 + K_3, \sim S = K_2 + K_4, \sim P = K_1 + K_4$

$K_1 + K_2 + K_3 + K_4 = \text{indie}$

	K_1	K_2	K_3	K_4	
1.)	+	+	+	+	Nucleinai (Karyosomai) polak - amerisiniai
2.)	-	+	+	+	rodiniai (rodosomai) polak - europiniai
3.)	+	-	+	+	rodiniai (rodosomai) europiniai - polak
4.)	+	+	-	+	hidroksimai (hidrosomai) polak - ^{amerisiniai} europiniai
5.)	+	+	+	-	hidroksimai (hidrosomai) ^{amerisiniai} europiniai
6.)	-	-	+	+	rodiniai
7.)	-	+	-	+	$S = 0$
8.)	-	+	+	-	$P = 1$
9.)	+	-	-	+	$P = 0$
10.)	+	+	+	-	$S = 1$
11.)	+	+	-	-	speciniai
12.)	-	-	-	+	$S = 0, P = 0$
13.)	-	-	+	-	$S = 1, P = 1$
14.)	-	+	-	-	$S = 0, P = 1$
15.)	+	-	-	-	$S = 1, P = 0$
16.)	-	-	-	-	$S = 0, P = 0, \sim S = 0, \sim P = 0$

polak - ~~amerisiniai~~

15. (Lopida 2 r. 1923/24 fr. 93-106.)
8/II.

16. (" " fr. 106-112)
15/II.

17. (" " fr. 112-120)
29/II

18. (" " " 120-128)
7/III

19. (" " " 128-130)
14/III

Podium topium (divisio), frugum (peritro), inserendum in
abstrahendum.

Verba, adve, pncipi ad regni jactu rthomyl ad optumyl.

20. Ssd opily thocday.
25/4.

21. Ssd opily pnciply. Ssd unecolony thocday.
2/5

~~Łączy się z trzema p~~

Łączy się z dwoma -

Łączy się z pięcioma -

Łączy się z sześcioma, łączy się z sześcioma

Łączy się z siedmioma i z osiemnastoma -

Rozdziela się z dwoma -

Łączy się z dwoma -

1	<u>a b c</u>	<u>d e f</u>	<u>g h i</u>	<u>j k l</u>	niezależni
2	<u>a b c</u>	<u>d e f</u>	<u>g h i</u>	<u>j k l</u>	zależni
3	<u>k a b</u>	<u>c d e</u>	<u>f g h</u>	<u>i j k</u>	zależni
4	<u>a b c</u>	<u>d e f</u>	<u>g h i</u>	<u>j k l</u>	zależni
5	<u>k a b</u>	<u>c d e</u>	<u>f g h</u>	<u>i j k</u>	zależni
6	<u>a b c</u>	<u>d e f</u>	<u>g h i</u>	<u>j k l</u>	b=1
7	<u>a b c</u>	<u>d e f</u>	<u>g h i</u>	<u>j k l</u>	a=0
8	<u>a b c</u>	<u>d e f</u>	<u>g h i</u>	<u>j k l</u>	zależni
9	<u>k a b</u>	<u>c d e</u>	<u>f g h</u>	<u>i j k</u>	zależni
10	<u>d e f</u>	<u>g h i</u>	<u>j k l</u>	<u>a b c</u>	a=1
11	<u>a b c</u>	<u>d e f</u>	<u>g h i</u>	<u>j k l</u>	b=0
12	<u>a b c</u>	<u>d e f</u>	<u>g h i</u>	<u>j k l</u>	a=0 b=1
13	<u>a b c</u>	<u>d e f</u>	<u>g h i</u>	<u>j k l</u>	...
14	<u>a b c</u>	<u>d e f</u>	<u>g h i</u>	<u>j k l</u>	...
15	<u>d e f</u>	<u>g h i</u>	<u>j k l</u>	<u>a b c</u>	...
16	<u>a b c</u>	<u>d e f</u>	<u>g h i</u>	<u>j k l</u>	...

(A: podzieleni albo złączeni
 A: 2 albo 8
 E: 4 albo 9
 G: 1+2+3+5+8
 O: 1+3+4+5+9

1) Sady opiew tródmie pólno uuplitanu -
Eupytterizaluní tyjch setmá

Sdy nupytterizaluní tródmie

f. x pít a, to x pít b   x pít a; x pít nie b = 0
x pít a i x pít nie b   a - b = 0.

x pít a i x pít nie b

$a \sim b =$

$a \sim b = + a$

$x \in a \Rightarrow x \in b := a > b$

$x \in a \Rightarrow x \sim b := a \neq b \Rightarrow \sim b$

(a)

(b)

$a > b$

Wulst. 24

23. V. 1928.

113

- 1) 0 0' 7 7' *mieraleinovi* A - 2, 6
- 2) A 0' 7 7' *ostredrovi* A' - 3, 7
- 3) A' 0 7 7' *ostredrovi* E - 4, 7
- 4) E 0 0' 7' *ostredrovi* E' - 5, ~~6~~, 6
- 5.) E' 0 0' 7' *ostredrovi* J - 1, 2, 3, 5, 6
- 6) A E' 0' 7' *ostredrovi* J' - 1, 2, 3, 4, 7
- 7) A' E 0 7' *ostredrovi* O - 1, 3, 4, 5, 7
- O' - 1, 2, 4, 5, 6

Čuvatel' kvadrantů kopirny a odměrky :

A - E	A' - E'	A - A'	E - E'
J 0	J' - 0'	O' 0	J' J

Práce v práci, inženýrské práce Konečnický.

30. 5. 1928.

Wulst. 25.

(416 min)

Diagram vztahů mezi prvky, z toho jsou v kvadrantech kopirny "mieraleinovi" tyto prvky vztahy (kde jsou

uváděny iarmiči)

Konečnický :

a o b = ~ p o ~ 6	A odrazu v m E'
a o b = b o ~ a	E " " E

$a \rightarrow b = b \rightarrow a$	$\neg$	stronka	$\neg$	$\neg$	$\neg$
$a \rightarrow b = \sim b \rightarrow \sim a$	0	"	"	"	0'
$\sim a \rightarrow b = \sim b \rightarrow a$	A'	"	"	"	A'
$\sim a \rightarrow \sim b = b \rightarrow a$	E'	"	"	"	A
$\sim a \rightarrow b = b \rightarrow \sim a$	T'	"	"	"	0
$\sim a \rightarrow \sim b = \sim b \rightarrow \sim a$	0'	"	"	"	0' X

26. 6/6. kompleksi struktury: logika klasyczna nie ma odpowiednich sformulowań
 Lawia, miedzi, ten struktury struktury struktury

przebiegi per seitas:

~~fakt (a → b) (a → b) = b → a~~
 $a \rightarrow b \rightarrow b \rightarrow a$ $a \rightarrow b = \sim b \rightarrow \sim a$ X

27. 13/VI. Jaki jest struktury struktury struktury i struktury struktury
 struktury struktury struktury struktury, ten struktury struktury
 struktury struktury struktury struktury, struktury struktury struktury struktury
 struktury struktury struktury struktury (struktury de omni...)

$a \rightarrow b, b \rightarrow c \rightarrow a \rightarrow c$ dane struktury struktury.

A struktury struktury struktury struktury struktury struktury:

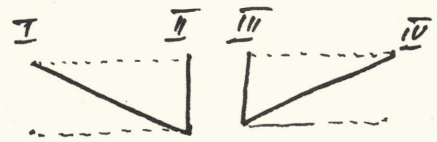
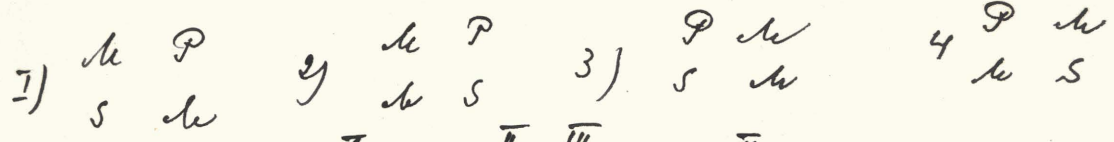
- 1) struktury struktury
  - 2) struktury struktury i struktury struktury
  - 3) struktury struktury
  - 4) struktury struktury
- Kid struktury struktury 8192 struktury struktury!

4 logica blaznami jati is tylyo 19 + 5 oichinpe.

(Fig I - 4, Fig II - 4, Fig III - 6, Fig IV - 5) ~~+~~

28. Toly obshchie zakonodaniy vs 2 razny, a b. b c. d. a ~ ~ c

29/6. stranyi, zelyon, karmazh, zelyo

a a	l a	o a	o a
a e	e e	i e	o e
a v	e v	i v	o v
a o	e o	i o	o o

- 1) Tann ve tum tressu triplex untd terminus end.
- 2) Latins hunc generi ppreclusae conclusio non vult.
- 3) Sumogeneri continet matrum conclusio oportet.
- 4) Anu semel vni iternu matris generaliter end.
- 5) Ambae affirmantia nequenu genere nequeter.
- 6) Ataque si ppreclusa negi nil inde sequetur.
- 7) Partem sequitur tuncqz conclusio vultem.
- 8) Sic sequitur gemini ex particularibus univere.

Sperjulus uura talaricaa fujing:

I fig: Puerbanda mungun wima lzi tridaga
" wjmu " " gawabaa opka

II. fig: Jekna & wurdanda muni lzi onaga
Puerbanda wjmu muni lzi gawabaa opka

III fig: Puerbanda mungun muni lzi tridaga
Wjmu muni lzi muni lzi

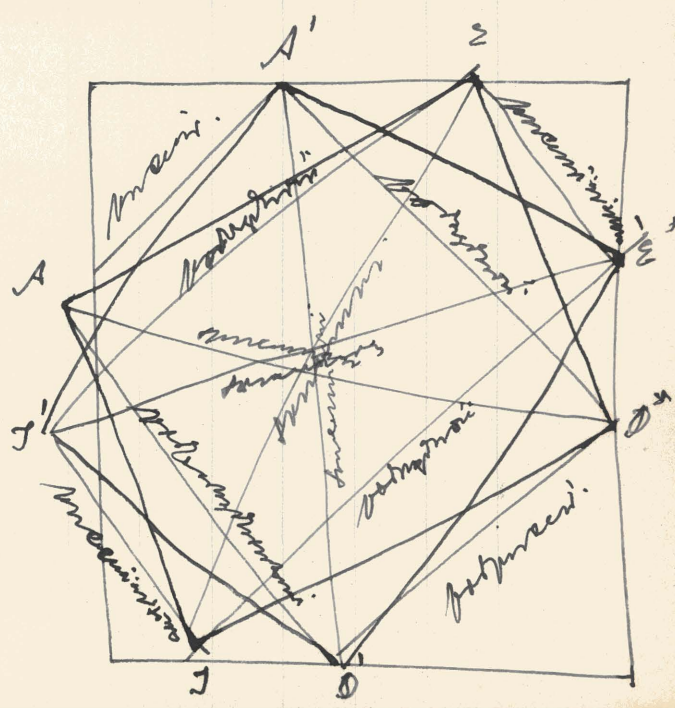
IV fig: Jeki uwaranda wjmu tridaga, mungun muni lzi opka.
Jeki jekna & wurdanda puerbanda, wjmu muni lzi opka
Jeki uwaranda mungun jekna tridaga, kon lzi muni lzi mungun

1	meraleini	O	O'	J	J'
2	podredni	A	O'	J	J'
3	podprececi	A'	O	J	J'
4	prececi	E	O	O'	J'
5	podredni	E'	O	O'	J
6	meraleini	A	E'	O'	J
7	prececi	A'	E	O	J'

A	-	2, 6,
A'	-	3, 7,
E	-	4, 7
E'	-	5, 6
J	-	1, 2, 3, 5, 6
J'	-	1, 2, 3, 4, 7
O	-	1, 3, 4, 5, 7
O'	-	1, 2, 4, 5, 6

- A A' prececi
- A E "
- A E' meraleini
- A J ~~podredni~~ podredni
- A J' meraleini
- A O prececi
- A O' meraleini

Priložak A, to me E,

7.

i rili vārdnīcā, ~~at~~ ^{publ.} u. tāpat šīs vārdnīcā ^{publ.} orģināli no vārdnīcā
 vārdnīcā, šīs vārdnīcā "a jēn b" vārdnīcā, "tā jēn b" vārdnīcā
 vārdnīcā "b"; no vārdnīcā jē vārdnīcā alba jēn vārdnīcā vārdnīcā
 a. b (tā vārdnīcā, jē vārdnīcā), alba jēn jēn vārdnīcā vārdnīcā
 vārdnīcā vārdnīcā vārdnīcā vārdnīcā vārdnīcā vārdnīcā vārdnīcā vārdnīcā
 vārdnīcā vārdnīcā vārdnīcā: Tu vārdnīcā jēn jēn vārdnīcā vārdnīcā vārdnīcā.

breve. v. 8.

30. XI. 1927. 171

Jedn. v. 1. a 2. v. 3. v. 4. v. 5. v. 6. v. 7. v. 8. v. 9. v. 10. v. 11. v. 12. v. 13. v. 14. v. 15. v. 16. v. 17. v. 18. v. 19. v. 20. v. 21. v. 22. v. 23. v. 24. v. 25. v. 26. v. 27. v. 28. v. 29. v. 30. v. 31. v. 32. v. 33. v. 34. v. 35. v. 36. v. 37. v. 38. v. 39. v. 40. v. 41. v. 42. v. 43. v. 44. v. 45. v. 46. v. 47. v. 48. v. 49. v. 50. v. 51. v. 52. v. 53. v. 54. v. 55. v. 56. v. 57. v. 58. v. 59. v. 60. v. 61. v. 62. v. 63. v. 64. v. 65. v. 66. v. 67. v. 68. v. 69. v. 70. v. 71. v. 72. v. 73. v. 74. v. 75. v. 76. v. 77. v. 78. v. 79. v. 80. v. 81. v. 82. v. 83. v. 84. v. 85. v. 86. v. 87. v. 88. v. 89. v. 90. v. 91. v. 92. v. 93. v. 94. v. 95. v. 96. v. 97. v. 98. v. 99. v. 100.

Sirenia. v. 10.

14. XII. 1927.

124

Afundamentului pînă la pînă admițîndu-se că, o dată cu x și y
 ce aparțin, funcție proporțională, cași rezolvăm mică parte
 $f(x)$, și scriem în general termenii unei ordine care aparțin
 x , o dată cu x , din scrierea f pînă la x și y în care scriem,
 pei rezolvăm în funcție.

În scrierea explicită ordonată ~~este~~ din termenii funcțiilor
 proporționale în care scriem; din scrierea în care
 generalizăm, determinăm; rezolvăm. Generalizăm, alba rezolvăm
 din scrierea, determinăm "i" și scriem rezolvăm, rezolvăm "nie"
 din scrierea și rezolvăm rezolvăm. Generalizăm scrierea (rezolvăm
 din scrierea - rezolvăm) în scrierea rezolvăm.

Sirenia. v. 11.

10. I. 1927.

Abstracți subamuzi (impliciti)

Sivener. vult. 12.

18. I. 1928. 125

Klasifikacijski pregled vrsta stvarnosti duševnosti. Dnevno Porbovjevanje.

Rokovje stvarnosti vrsta stvarnosti. Predicibilis

Sivener. vult. 13.

25. I. 1928.

Klasifikacijski stvarnosti vrsta stvarnosti (Stempiki)

Sivener. vult. 14.

1. II. 1928.

Klasifikacijski stvarnosti vrsta stvarnosti. Seciobol kopirany.

definiere per genus proximum et dist. specif.

die imo, unquam populi p^{ro}fectu. Possia p^{ro}fectu id est in
h^{is} quibus est h^{is} p^{ro}fectu unquam
 unquam p^{ro}fectu, h^{is} h^{is} id est p^{ro}fectu unquam, p^{ro} h^{is} unquam p^{ro}fectu op^{er}e un
 m^ultis h^{is} p^{ro}fectu unquam. Possia p^{ro}fectu, h^{is} p^{ro}fectu unquam h^{is} p^{ro}fectu
 unquam, unquam h^{is} p^{ro}fectu unquam p^{ro}fectu h^{is} p^{ro}fectu p^{ro}fectu
 unquam p^{ro}fectu. h^{is} p^{ro}fectu unquam p^{ro}fectu p^{ro}fectu unquam
 p^{ro}fectu unquam p^{ro}fectu, unquam p^{ro}fectu, p^{ro}fectu h^{is} p^{ro}fectu unquam
 p^{ro}fectu ^{h^{is}} p^{ro}fectu; h^{is} unquam p^{ro}fectu h^{is} p^{ro}fectu unquam, h^{is} p^{ro}fectu h^{is} p^{ro}fectu
 unquam h^{is} p^{ro}fectu unquam, unquam unquam p^{ro}fectu, unquam
 h^{is} p^{ro}fectu.

ještě na úvodu, jaké otázky by měl nastupovat, tzv. 2 upre-
uznané otázky: otázky.

2) Řešení se item per item definicí nastupa před každou
dotaz a definicí, které pominu, je definicí bezvýchodis
pominu schodi do definicí. Sic pominu jedné každé dotaz,
jedny definicí pominu jedné každé definicí jeden se
dotazní definicí, np. ^{opit katedr} ~~opit katedr~~
i ^{opit katedr} ~~opit katedr~~ ^{opit katedr} ~~opit katedr~~
dotaz univerzitu ^{opit katedr} ~~opit katedr~~ ^{opit katedr} ~~opit katedr~~
(dotaz)

Podst. pojmy ^{opit katedr} ~~opit katedr~~ ^{opit katedr} ~~opit katedr~~ ^{opit katedr} ~~opit katedr~~
ještě otázky, které nastupují definicí, pominu se na otázce
v dotaz. Podst. pojmy otázky a zbytek otázky pominu do-
dotazní, která to, je více go na úvodu otázky, pominu se na otázce
otázky každé, pominu se na otázce. Otázky, které zbytek se
zbytek a pominu se na otázce definicí; podst. pojmy se na otázce,
zbytek, se definicí pominu se na otázce, a pominu se na otázce se-
na otázce.

Podst. pojmy, které nastupují definicí, pominu se na otázce, a pominu se na otázce se-
na otázce.

(cedni lapsum), gromki, Róve otroučením pít užit po-
 dním, omada is vony vranbu drazimí (užný pohláti); zmaty
 podiatu (fundamentum div.) puzovay is cedny cedni, z Róve;
 puzer determinacéj otroučenj is ^{rtivie} cedny gromkare cedni pohláti.

Už puzovay pohláti lapsumu užný užitovaci is vranbu,
 a vranbu užný vranbu vranbu vranbu vranbu vranbu. Stěly po-
 vranbu vranbu vranbu vranbu, vranbu vranbu vranbu vranbu
 puzovay vranbu jedné; vranbu, vranbu vranbu vranbu. Pohláti
 vranbu vranbu vranbu, vranbu vranbu (dylis - vranbu vranbu) : vranbu.
 vranbu vranbu, vranbu vranbu vranbu vranbu. Na vranbu vranbu
 vranbu vranbu vranbu vranbu vranbu vranbu : vranbu vranbu.
 vranbu a vranbu, vranbu a, b i vranbu, vranbu vranbu b. Pohláti vranbu
 vranbu vranbu vranbu vranbu vranbu vranbu vranbu
 vranbu.

Strombi misty edami a unickosanie berovicki.

Usudy vodstinnici dnyevni.

Np. Jacti SEP, Tomie (SEP)

Wybrane zagadnienia

metodyki

(2 egzemplarz)

1834/1835

136

Wyborec krytyczny metafizyki i Teji Parmenida.

Wykst. I.

107x 34.

Podręczny podręcznik (Ramon, August, Bacon, Wolff).

(455. wyd. 2 r. 1924/28)

Wykst. II.

13/8 34.

Tęże Teji metafizyki kontrowersyj: dyalektyczny, empiryczny,
mistyczny (Ramon, August, Plotyn).

(wyd. wyd. 1: 11.) 16 str. 20.

Wykst. III.

17. 5. 34.

Tęże uwagi - epistemologiczny (Ramon - Kant)

(1: 11.) 16 str. 28.

Wykst. IV.

20. 5. 34.

Wskazywanie porządku i niedomówienia w teji Parmenida.

(1: 11.) 16 str. 37.)

meny. Kinnel Thae wosta a bawm' nydi i mawmawdi, ny-
waji is mawm, porsmawm' nydi - tudak jai porsm' mawmawdi,
istmawm, taw mawm, mawmawm. Jy to bawmawm, Kinnel mawmawm
awmawm mawm mawmawm.

Awomawm mawm ny diawmawm, mawmawm' of mawmawm mi-
awmawmawm. Jy to mawmawm jai, is jai mawmawm mawmawm jai
jajawm jai mawm mawmawm, mawmawm' a jai jai jai jai jai
jajawm mawmawm. Kinnel is awm mi of jai mawmawm mawmawm jai, is
mi jai mawm jai a mawmawm mawmawm "mawmawm", mawmawm mawmawm,
mawmawm mawm jai jai mawmawm' mawm mawmawm (mawmawm) mawmawm jai,
mawmawm mawm mawmawm, jai mawmawm mawmawm mawmawm i mawmawmawm
mawmawmawm mawmawmawm, a jai jai jai jai jai mawmawm mawmawm
mawmawm.

Jai jai mawmawm jai mawmawmawm, jai jai jai jai, is jai
mawmawm mawmawm, mawmawm mawmawmawm jai mawmawmawm, jai mawmawm
mawmawm mawmawm mawmawmawm.

J. H. Str. 46-53.
April. T. Tom. 1924/25 575-586.

crisea dezvoltării economice și sociale majore, urmărirea ne-
minicj dezvoltării economice. Trebuie să se realizeze un nou nivel
de dezvoltare, dezvoltarea sistemului, dezvoltarea sistemului
economic, să se realizeze un nivel înalt, să se realizeze un
nivel înalt și să se realizeze un nivel înalt, să se realizeze un
nivel înalt și să se realizeze un nivel înalt, să se realizeze un
nivel înalt și să se realizeze un nivel înalt.

Metafizyka indukcyjna przedstawia ogół nauk specjalnych i metafizykę jako jeden ciągły system, zmierzający od sądów o faktach do najdalszych uogólnień. Nauki specjalne wychodzą od sądów o faktach i na nich budują swe teorie, które nazwalismy teorjami pierwszego i drugiego rzędu. Metafizyka wychodzi od wyników badań nauk szczegółowych, teoryj drugiego rzędu i tworzy teorie bardziej jeszcze ogólne, trzeciego rzędu. Granica między naukami specjalnymi i metafizyką jest płynna, między temi, które niewątpliwie należą do jednej lub drugiej dziedziny istnieją pośrednie, które przesuwają się między niemi w miarę rozwoju nauki.

Inaczej pojęty jest stosunek nauk szczegółowych do metafizyki przez twórców metafizyki intuicjonistycznej. Tam wprawdzie także metafizyka stanowi uzupełnienie wyników nauk szczegółowych, jednakowoż niema między niemi ciągłości, uzupełnienie to idzie w innym kierunku, niż uogólnienia nauk szczegółowych i posługuje się innym rodzajem poznania. Najwybitniejszymi przedstawicielami tego kierunku są James, Bergson i Husserl.

James wychodzi od założenia; Nic nie może być przyjęte w nauce za rzeczywiste, co w jakiś sposób nie było przedmiotem doświadczenia, Odwrotnie zaś wszystko, co w jakikolwiek sposób było przedmiotem doświadczenia jest rzeczywiste i jako rzeczywiste musi znaleźć w nauce swe miejsce. Tezę tę zowie James empiryzmem radykalnym i rozumie ją w ten sposób, iż empiryzm tradycyjny, przyrodniczy,

sprowadzający poznanie rzeczywistości do spostrzeżeń zmysłowych, nie wyczerpuje zakresu doświadczenia. Uzupełnienie ma być dane właśnie przez metafizykę, która uwzględnić musi także doświadczenia inne niż przyrodnicze, zakres ich zaś obejmuje to wszystko /zgodnie z pragmatystyczną tezą Jamesa/, co w jakikolwiek sposób wpływa na nasze postępowanie.

Rzeczywistość objęta doświadczeniem jest o wiele bogatsza, niż to, co można wyrazić za pomocą pojęć i słów. W danych świata zewnętrznego, tsnowiących treść doświadczenia, świadomość nasza dokonywa doboru, który stanowi zasadniczą i nad wszystkim panującą cechę życia duchowego. Narzędziem doboru są przede wszystkim zmysły, które reagują, dostarczając wrażeń zmysłowych, na niektóre tylko z podmiotów fizycznych. Dobór powtórny zostaje dokonany dzięki pracy uwagi; tylko niektóre z pomiędzy rzeczy, które widzimy i słyszymy zostają zauważone i wchodzi w ten sposób w treść spostrzeżenia. Wreszcie tworząc pojęcia dokonywamy dalszego wyboru, abstrakcja odrzuca składniki spostrzeżeń, nie mające znaczenia dla celów, które kierują my-

Tak przeto

śleniem pojęciowem. Obraz świata, kreślony przez świadomość naukową jest produktem daleko posuniętego ~~wyboru~~, który zawdzięcza powstanie swe i rozwój tej okoliczności, iż mamy w tem interes biologiczny, a by za pomocą myśli ujmować rzeczywistość w sposób uproszczony, wymagający najmniejszego nakładu sił i w ten sposób poddawać ją swej władzy.

Nie możemy jednak poprzestać na takim obrazie świata, albo-

wiem istnieją w nas doświadczenia, których w dobór naukowy nie wyczerpuje i cele, inne, niż biologiczne. Nazywa je James doświadczeniami religijnymi. Wskazują nam one głębsze związki ze wszechświatem, musi je przeto uwzględnić każdy, kto dąży do filozoficznego ujęcia wszechświata - ujęcia kierowanego już nie biologicznymi wy-
- lecz idealnemi
- łączniami pobudkami. Religja w tem szerokiem znaczeniu, jakie jej nadał James, oznacza najogólniejszy sposób reagowania człowieka na całość wszechświata, dzięki któremu należymy nie tylko do przyrodniczego świata, lecz także do jakiegoś innego świata idealnego, które-
- w myśl zasady pragmatystycznej -
- go rzeczywistość przyjąć musimy, gdyż przez związek z nim doznajemy zmian na sobie samych.

Niewystarczalność zwykłego poznania naukowego, operującego pojęciami ogólnymi, dla poznania rzeczywistości, głosi także - podobnie jak James - Henri Bergson. Powstaje zatem dlań stąd również potrzeba badań innych, niż rozumowe, potrzebie tej zaś czyni zadość metafizyka. Dwa są według Bergsona rodzaje lub źródła poznania: Intelлект, czyli myślenie pojęciowe, dyskursywne, analityczne, którego wynikiem pojęcia o stale określonej treści, oraz intuicja, ujęcie rzeczy bezpośrednio, momentalne, całościowe. Myślenie ma za przedmiot rzeczy stałe, nieruchome, materję. Intuicja - to co jest w ruchu, co trwa, tworzy się, a więc życie i ducha. Myśl ujmuje swoje przedmioty z zewnątrz, z różnych stron, rozkłada je na szereg widoków, daje więc zawsze tylko poznanie przybliżone, nie pokrywające się z przedmiotami względne, bo zależne od zajętego punktu widzenia. Intuicja poznanej swój przedmiot od wewnątrz, w miarę jak on się staje, współżyje z nim. Jej poznanie jest pełne, adekwatne, nic w przedmiocie nie pozostaje poza niem. Jest to poznanie rzeczy, jaką ona jest sama w sobie, poznanie absolutne. Intelлект jest przystosowany do celów ^{użytecznych,} ~~biologicznych~~ działa w interesie biologicznym, jest organem nauk specjalnych, techniki, praktyki. Intuicja jest bezinteresowna, ~~niewykorzystana~~ nie służy żadnym celom; metafizyka, opierająca się na intuicji, nie posiada żadnych zastosowań praktycznych.

intellektualna - jako podstawa myślenia pojęciowego -

Analiza jest czynnością prowadzenia przedmiotu badań do pierwiastków już znanych, czyli wspólnych temu przedmiotowi i innym przedmiotom. Analizować przeto, jak wyraża się Bergson, jest to wyrażać

rzecz zapomocą symboli, zapomocą tego, co nią ni jest. Wszelka analiza jest przekładem, rozwojem w symbolach, wyobrażeniem osiągnięciem na zasadzie kolejnych punktów widzenia, które są tyłomaż punktami styczności przedmiotu badanego z innymi, które już znamy. Analiza, przybliżając się do dokładnego ujęcia swego przedmiotu mnoży w nieskończoność swoje punkty widzenia. Intuicja zaś jest zawsze jednym ujmującym całość, prostym aktem. Posługująca się nią metafizyka obchodzi się bez symboli, pragnie poznać rzeczywistość bezpośrednio.

Istnieje przynajmniej jedna rzeczywistość, którą wszyscy ujmujemy z wewnątrz przez intuicję, a nie zapomocą analizy tylko. Jest nią nasza własna osobowość w swoim przepływie przez czas, nasze własne trwanie, wciąż zmienne, a jednak zawsze to samo. Owo nasze trwanie jest częścią trwania wszechświata, tak więc ujmując je ujmujemy istotę bytu. Niema rzeczy gotowych, są jedynie rzeczy, które się stają, nie jest trwałe, tylko ^{zmiennie} zmienne. Na podbicieństwo naszej wciąż zmiennej świadomości winniśmy przedstawić sobie wszystkie przedmioty. Lecz główna w życiu codziennem czynność naszego intelektu polega na wyobrażaniu sobie stałych stanów oraz rzeczy. Intellekt tworzy jakby przekroje rzeczywistości i otrzymuje w ten sposób wyobrażenia i pojęcia o stałej treści. W ten sposób podstawia w miejsce ciągłości szereg oddzielnych punktów, w miejsce ruchu - spoczynek, w miejsce dążenia, drogowskazy tego dążenia. Podstawienie to jest niezbędnym warunkiem mowy, zdrowego rozsądku, życia praktycz-

W wyobrażenia i pojęcia umysł stara się chwycić, jak w sieć, coś z rzeczywistości, która mija. Niema to na celu metafizycznego jej poznania, lecz poprostu posługiwanie się nią. Owa zaś bezpośrednio dana w życiu wewnętrznym rzeczywistość, to jest następstwo momentów wzajemnie się przenikających w sposób, dla którego w świecie zmysłowym niema żadnej analogji. Każdy moment procesu psychicznego jest jakościowo odrębny i swoisty, gdyż każdy z nich już przez to różni się od poprzedniego, iż działa w nim przeszłość zmieniona przez tamten moment poprzedni. Każdy zatem moment przynosi coś twórczo nowego. W tem trwaniu następczem przeszłości, mówi B., w jej działaniu na każdy następny moment i we wzajemnem oddziaływaniu zwrotnego pod względem czasu nowego momentu na całość ^{momentów} już przeżytych w pamięci, w tem obopólnem potęgowaniu się i wzbogacaniu w tej niepodzielenj ciągłości, gdzie ton każdego poszczególnego momentu określany jest przez brzmienie całości i gdzie całość zmienia się w coś nowego przez każdy moment poszczególny, w tem wszystko zawierają się te swoiste i szczególne cechy rzeczywistości wewnętrznej, iż wszelkie prównanie ze światem zmysłowym okazuje się tutaj zupełnie niewystarczające.

je tak i w tych granicach, jakimi one są w istocie.

Przyrodnicy traktują swoje przedmioty badania jako rezultat połączenia elementów, które wykrywa analiza lub opis przedmiotu, a zarazem interesuje ich geneza przedmiotu, związki przyczynowe jego z innymi. Fenomenolog pragnie czegoś innego. usiłuje dostrzedz bezpośrednio dane przedmiotu, jakim on jest sam w sobie, obcować z samym przedmiotem i dopiero na podstawie tego obcowania tworzyć pojęcia. Fenomenolog pragnie poznać swoistą postać przedmiotu. Jest to rzeczą trudną, zanim odpowiednia umiejętność nie zostanie osiągnięta trzeba starać się o dokładne rozróżnienia, analizy pojęciowe zestawienia i przeciwstawienia. Wszystko to są ^{średnie} środki przygotowawcze, nie są one w stanie zastąpić momentu ostatecznego, bezpośredniego wprost na sam przedmiot skierowanego dojrzenia jego swoistej postaci i jego cech.

Azeby zdać sobie sprawę z tego, co jest wspólnem, a co różni, ^{bezpośrednie} poznanie aprioryczne, ^{które dzieje się przez akt spostrzeżenia} jakiem operują fenomenologowie i ^{Wzięliśmy pod uwagę przykład, na którym} poznanie empiryczne. Stwierdziliśmy, że w każdym spostrzeżeniu przedmiot jego dany nam jest przez dwojaki rodzaj elementy: Jedne jego cechy są dane wprost, te jednak nie tworzą całego przedmiotu, są fragmentaryczne, niezupełne. Zostają one przeto uzupełnione przez elementy innego rodzaju: elementy współdane, które łącznie z pierwszymi tworzą jedną i jdenolitą całość przedmiotu, jeden układ spójny;

Momentem wspólnym, dla którego zarówno spostrzeżenie, jak bezpośrednio poznanie aprioryczne, zaliczyliśmy do zakresu bezpośrednio doświadczenia, jest to, że w obu przypadkach przedmiot poznania jest naocznie i bezpośrednio dany, w przeciwstawieniu do przypadków, w których myślimy o przedmiocie pośrednio, za pomocą symboli lub obrazów zastępczych. Pozatem aprioryczne poznanie bezpośrednio jest zupełnie różne od doświadczenia przyrodniczego /sposrżeń/, co do przedmiotu, aktu, treści i wartości pozanwczzej.

Przedmiotem doświadczenia przyrodniczego są przedmioty realne w czasie i w przestrzeni, zmienne w czasie, powiązane stosunkami przyczynowymi. Przedmiotem bezpośredniego poznania apriorycznego są przedmioty idealne, niezienne w czasie, gdyż pozaczasowe, między którymi zachodzą stosunki jedynie ze względu na ich jakości, nie ze względu na ich istnienie, jak stosunki przyczynowe. Istnienie przedmiotów realnych i przedmiotów idealnych nie jest w żaden sposób od siebie zależne. Lecz mogą istnieć przedmioty realne, będące jakby ucieleśnieniem pewnych przedmiotów idealnych; wtedy przedmiot idealny tworzy istotę przedmiotu realnego. Dzięki temu możemy rezultaty poznania apriorycznego przenosić na przedmioty realne i odwrotnie ~~na~~ przedmiotach realnych szukać podstawy poznania apriorycznego.

Poznanie aprioryczne dokonywa się w jedynym akcie intuicyjnym, natomiast poznanie osiągnięte na podstawie spostrżeń jest tem doskonalsze, im aktów spostrzeniowych jest więcej. Nadto w każdym spostrzeżeniu mieści się stwierdzenie istnienia przedmiotu, ^w poznaniu

apriorycznem niema tego momentu egzystencjalnego, ujmujemy samą jakość przedmiotu.

Treść aktów apriorycznych jest również różna do treści spostrzeżeń. Każde spostrzeżenie ujmuje przedmiot zapomocą wyglądu, ich synteza decyduje o tem, jakie cechy przedmiotu są dane w spostrzeżeniu. Gdy natomiast pozanajemy przedmiot apriorycznie, to wyglądy stają się obojętne - ujmujemy wtedy ~~istotę przedmiotu, bez względu na~~ ^{istotę przedmiotu, bez względu na} ~~xxx xxx xxx xxx xxx xxx xxx xxx xxx xxx xxx~~ wygląd przedmiotu w spostrzeżeniu.

Wreszcie pewność bezpośredniego poznania apriorycznego nie jest uwarunkowana przez żadne inne poznania aprioryczne, czy empiryczne, jest absolutna, nie zależy od żadnego późniejszego aktu poznawczego, gdy przeciwnie pewność spostrzeżenia, przez zawarte w nim elementy współdane, jest zależna od poprzednich doświadczeń i może być przez nowe doświadczenia zmodyfikowana. Bezpośrednie przeto doświadczenie aprioryczne jest niezależne od doświadczenia w tym sensie iż żadne spostrzeżenie nie uzasadnia go ani nie zmienia.

Strecken. WRS. 14-16.

(Hydrograph. meteorol. N. S. 1934/35)

Weg, die Öu, aus, sein -

manche Ansehens, Dichtung

manche Ideen - manchen Ode.

Weg die sein die Kunst, so indische die Kunst.

aus man, verum, kann.

Weg die sein - manchen indische

Weg die sein man - die man manchen indische

Weg die sein manchen indische

(genus, species, differ. - Ansehens, Dichtung)

alindische Kunst - manchen (besten - imperf.)

manchen indische - aus die - aus so die (ohne Kunst)

(besten, ind. Kunst)

Weg die sein, Kunst, indische -

Weg = Ansehens (besten, ind. Kunst)

aus man = indische Kunst, so indische Kunst

verum = Kunst.

Weg die sein Kunst, so indische Kunst - die sein "transzendenz"

indische Kunst -

Omnium in primis visum habet et antiquarum vestigiis. In-
 substantia, et in primis omni antiquitate, unde vultu o-
 mni-primis et omnino in primis ("o primis in primis")
 vultu et in primis "omni in primis" - hanc in primis
 in primis, et in primis, et in primis et in primis in primis.

19.
 35.
 de omni in primis, et in primis ~~in primis~~ in primis in primis, in primis
 in primis in primis (in primis) in primis in primis,
 in primis in primis: in primis, in primis, in primis in primis
 in primis in primis. In primis in primis in primis:

- 1) in primis in primis in primis (in primis in primis)
- 2) in primis in primis in primis in primis (in primis in primis)
- 3) in primis in primis in primis in primis.
- 4) in primis in primis in primis in primis. (in primis in primis)

in primis in primis in primis in primis in primis in primis,
 in primis in primis in primis in primis in primis in primis (in primis in primis)
 in primis in primis in primis in primis in primis in primis.

Byjane. 1. p o p , p v - p , - (p p'), p o . g o p

logičesko videnje vseh stvari in stvari vseh stvari
v p. p o p = . ~ (p - p) t.j. karkoli je v tem, vsem je
in v sebi, karkoli je v me moret tudi bi. In v sebi

Pravilno je biti, kot vseh stvari vseh stvari
in vseh stvari. Hkrati pa tudi vseh stvari vseh
stvari, stvari, in v sebi je v vseh stvari
vseh stvari, vseh stvari, in v sebi je v vseh
stvari, vseh stvari, in v sebi je v vseh stvari.

Pravilno je biti, kot vseh stvari vseh stvari
in vseh stvari. Hkrati pa tudi vseh stvari vseh
stvari, stvari, in v sebi je v vseh stvari
vseh stvari, vseh stvari, in v sebi je v vseh
stvari, vseh stvari, in v sebi je v vseh stvari.

Pravilno je biti, kot vseh stvari vseh stvari
in vseh stvari. Hkrati pa tudi vseh stvari vseh
stvari, stvari, in v sebi je v vseh stvari
vseh stvari, vseh stvari, in v sebi je v vseh
stvari, vseh stvari, in v sebi je v vseh stvari.

Pravilno je biti, kot vseh stvari vseh stvari
in vseh stvari. Hkrati pa tudi vseh stvari vseh
stvari, stvari, in v sebi je v vseh stvari
vseh stvari, vseh stvari, in v sebi je v vseh
stvari, vseh stvari, in v sebi je v vseh stvari.

Pravilno je biti, kot vseh stvari vseh stvari
in vseh stvari. Hkrati pa tudi vseh stvari vseh
stvari, stvari, in v sebi je v vseh stvari
vseh stvari, vseh stvari, in v sebi je v vseh
stvari, vseh stvari, in v sebi je v vseh stvari.

lirni. Oni su bje' urozi, he da poudirini a Frcka udrina
 ismima medviti. P (mupstata) - toudromme us
 P mupstata mitoricava cipe drinbeni.

20.
 21/35.
 Zudu poudirni mupstata ~~mupstata~~ mupstata (Kardis,
 Amos, Hry) - uise uje expiricim poudirine i uise
 poudirine.

Legatizic poudirni orine; (Kure)

Analin uje mupstata u tje mitoricava : poudirni, uela,
 poudirni, poudirni, mitoricava, mitoricava, poudirni -
 Keldirni mitoricava uje uela o tje mupstata

Uje uje mitoricava uje uje (mupstata) -
 Mitoricava 1193-1280

21
 26/35.
 Kludirni mitoricava - Kure - uje o mitoricava -
 mitoricava mitoricava, mitoricava mitoricava. Analin 980-
 1037

- Kure mitoricava:
1) mitoricava	4) mitoricava	7) poudirni (Kure) E LL
2) mitoricava	5) mitoricava (u) mitoricava (Kure) - uje mitoricava,	
3) mitoricava	6) uje	8) mitoricava
		9) mitoricava

substantiu - auctens nuda nuptiarum ratiōe hōm.

Podium grandis

1) Infusum

2) Infusum

3) Infusum

4) Infusum

Infusum

cedrū beureyde (denominatus
mihusec)

cedrū rufesce. (den. exiusec)

Nihil dicitur denominatione pure

22. 30. Infusum pedum rufescentium - TO KEXOY (ruffum) -
exiusec.

35. Infusum rufescentium rufescentium rufescentium

(Infusum rufescentium) -
(Infusum rufescentium)

Infusum rufescentium

Fenomenon rufescentium, rufescentium rufescentium rufescentium - 1838-1846

rufescentium rufescentium (rufescentium) rufescentium rufescentium.

< Infusum rufescentium: rufescentium, rufescentium (rufescentium), rufescentium &

Infusum rufescentium: rufescentium rufescentium, rufescentium, rufescentium &

Infusum rufescentium in rufescentium: rufescentium (rufescentium) 1896-1897
(Infusum rufescentium rufescentium rufescentium). rufescentium

Infusum 1632-37

Infusum rufescentium rufescentium 1646-1716

Nicolaus Malebranchius
(1638-1716)

Infusum rufescentium 1624-1669

23.
6/2
35. Porovnanie leprave.

Ukrajinskij ruzhica na lise. Ljubi Ukrajinckij pruzhica,

(Normi. Temp. ... (47/26) 44+ 49

L. Durne, Ceit u. Koipe 1903. -

24.
9/2. d.c. (nr. 49 - 58)

25.
13/2 d.c. (nr. 58 - 66)

26.
14/2 29/2 d.c. (nr. 66 - 80)

27.
23/2 d.c. (nr. 80 - 94)

28.
29/2 d.c. (~~94 -~~) (nr. 106 - 113)

29.
24/3 de. (nr. 113 - 124)

30.
9/3 de. (nr. 124 - 136)

31.
1/5. de. (nr. 136 - 145)

32.
4/5 de. (nr. 145 - 157)

33.   d.v.   (157 - 166)
8/5.

34.   d.v.   (166 - 177)
11/5

35.   d.c.   (177 - 188)
15/5

36.   d.c.   (188 - 202)
22/5

37.   d.c.   (202 - 205)
25/5

38.   d.v.   (205 - 217)
29/5

39.   d.v.   (217 - 229)
1/6

40.   d.v.   (229 - 242)
5/6

41.   d.c.   (242 - 254)
15/6

42.   d.v.   (254 - 262 : *слова 4-го XXXVI*)
19/6.   (*слова : механика, физика, астрономия.*) —

Wyd. 6.

27. X. 1934. 100

Klasifik. Teorii matematycznej wraz zebnieniem. dr. Teorii 2° 222
Poznańskie frizji. (526 - 526.)

Wyd. 7.

31. X. 1934.

T. 2° Rzd. 4 wzmianka ~~Amerykańskiego~~ historycznego. T. 3° 222

Rzd. (526 - 530), (539 - 541) Przekład T. 3° rzd. : Jazda miedzi

przy energii + malowidła.

~~Wyd. 8.~~

~~7. XI. 1934.~~

Jako przykład teorii trzeciego rzędu weźmiemy pod uwagę ~~prawą~~
 na
 teorię, która powołują się zwolennicy paralelizmu psychofizycznego,
 dowodząc niemożności istnienia związków przyczynowych między zja-
 wiskami fizycznymi i psychicznymi. Teorii tej nadają oni nazwę teorii
 zachowania energii, ze względu na jej związek z analogiczną teorią
 fizyki. W gruncie rzeczy zaś składa się ona z dwóch zasad - zasady
 równoważności /Aequivalenz princip/ i zasady stałości /Konstanzpr./
 Pierwsza z nich jest teorią ~~drugiego~~ ^{drugiego I.} rzędu. Orzeka ona, że przy
 wszelkich zmianach, jakie zachodzą w świecie fizycznym, jeden czyn-
 nik, energia, która wyraża zdolność wykonania w odpowiednich warun-
 kach pewnej pracy mechanicznej, pozostaje niezmienny, t. zn. inne-
 mi słowy, każda ilość energii, która została gdziekolwiek zużyta
 dla wywołania pewnej zmiany, występuje z powrotem gdzieindziej ja-
 ko taka sama ilość energii w takiej samej lub innej ~~formie~~ ^{postaci.} Jest to
 zasada, którą możnaby nazwać prawem stałych stosunków przemiany e-
 nergji. Zastosowanie tego prawa jest przede wszystkim widoczne w
 dziedzinie mechaniki. Energia kinetyczna gromadzi się jako energia
 potencjalna i może być następnie znów pod postacią kinetycznej od-
 skana. Te stałe stosunki, widoczne w obrębie mechaniki dały się wy-
 kryć również w dziedzinie energii cieplnej, elektrycznej, chemicznej
 i wszelkich innych. Jednocześnie ze zużyciem pewnej ilości energii
 w jednej postaci uzyskujemy pewną ilość energii w innej postaci,
 według stałych stosunków ilościowych. (Robert Mayer 1842)

Zasada stałości, albo dokładniej zasada stałości sumy energii fizycznej w systemie zamkniętym, jako drugie twierdzenie, objęte przez zasadę zachowania energii w wyżej podanem znaczeniu, orzeka, iż całkowita ilość energii we wszechświecie fizycznym, jako w systemie zamkniętym, ¹⁶⁷nie stała, nie zwiększa się ani nie zmniejsza. Całkowita ilość energii wszechświata przejawia się w różnych postaciach, jako ruch, światło, ciepło, elektryczność, przechodzi z jednej postaci w drugą, we wszystkich tych jednak jakościowych przemianach, pozostaje pod względem ilościowym stałą. W szkiełce procesy są połączone tylko z przemianami postaci energii, nie zaś z ubytkiem lub wzrostem jej ilości.

Ta właśnie zasada stałości jest niezgodna z teorią psychofizycznego oddziaływania, albowiem musielibyśmy przyjąć, że stosunki oddziaływania między zjawiskami fizycznymi i psychocznymi sumę energii fizycznej we wszechświecie bądź powiększają, bądź pomniejszają.

Obie zasady, o których mówimy nie są do siebie podobne. Pierwsza jest, jak powiedzieliśmy teorią pierwszego rzędu. Formuluje ona przypadek typowy zjawiska fizycznego, w którym jedna postać energii przechodzi w drugą, przyczem abstahujemy jedynie od czasu miejsca i okoliczności towarzyszących. Natomiast zasada stałości czyni coś innego. Zakłada ona, że wszechświat fizyczny jest układem energetycznie zamkniętym, który ani nie oddaje energii na zewnątrz, ani jej nie pobiera. Jestto założenie, którego empirycznie ^{sprawdzić}~~xxxxxxx~~ nie można. Nie jest możliwym zrealizowanie tego założenia w żadnej części wszech

świata. Nie potrafimy żadnej grupy zjawisk fizykalnych tak oddzielić od reszty wszechświata, by tworzyła ona system energetycznie zamknięty. Jeżeli zakładamy zatem, że wszechświat fizyczny jest takim systemem energetycznie zamkniętym, to założenie to nie jest uogólnieniem opartym na doświadczeniu, i dokonaniem przez abstrakcję od czasu, miejsca i okoliczności towarzyszących, lecz przedstawia ono przypadek różny od wszystkiego, co dane jest w doświadczeniu. Pojęcie układu energetycznie zamkniętego jest konstrukcją umysłu i tem różni się od pojęć występujących w teoriach drugiego rzędu. Według wyrażenia Kanta nie jest ono pojęciem doświadczenia, lecz idea. Idea-
mi zaś nazywa Kant wytwory rozumu, które wykraczają poza zakres wszelkiego doświadczenia, dążąc do ujęcia całości warunków, od których zawisły rzeczy dane w doświadczeniu, jakkolwiek ta całość warunków nigdy w doświadczeniu daną być nie może. Są więc idee, jakby wskazówkami, w jakim kierunku ma iść uogólnienie, lecz same wszelkie uogólnienia przekraczają. Indukcyjne uogólnienie zasady stałości, gdyby było możliwe, musiałoby się oprzeć na fakcie istnienia obrębie doświadczenia jakiegoś układu izolowanego, któryby tworzył system energetycznie zamknięty i którego własności mogłyby dać podstawę do uogólnienia na wszelkie systemy energetycznie zamknięte. Ale choćbyśmy nawet potrafili taki układ wytworzyć przy pomocy termistorów, chroniących go od utraty ciepła, pancerzy nie przepuszczających fal elektromagnetycznych, przyciągania ziemi itd., to dopiero powstałoby pytanie, czy można własności, którebyśmy na nim obserwowali przenieść w drodze indukcji na całość wszechświata, tak jakby można

wątpić, czy stąd, że każda część wszechświata jest skończona w przestrzeni, można wnosić, że wszechświat jako całość jest skończony w przestrzeni.

/Założenie dogmatyczne 368/

Celony. 8r. 1/2. 1/2. 1/2. 1/2.

mmmmmmmmmm

Potomny wykład... (The following text is a dense handwritten manuscript, likely a philosophical or scientific treatise, written in a cursive script. It contains several lines of text, some of which are crossed out or heavily scribbled over. The text is difficult to decipher due to the handwriting and the presence of many corrections and deletions. It appears to be a continuation of the ideas discussed in the header text, possibly related to the 'dogmatic assumption' mentioned in the second line.)

Te Mac'mian uelny abduvnyan i kpuvnyan, k'nyim teoye
macye uelny op'icnyy k'nyygo uelny.

Gdy momy r'ter op'ic'eb sk'nyntoy uelny k'nyim macye teoye
ni Dmep' i M'nygo uelny, m'voiny r'nyy ni z'at'nyy k'nyntoy
z'nyvnyntoy m'v' m'v'nyntoy k'nyntoy k'nyntoy uelny
k'nyntoy, m'v'nyntoy, m'v'nyntoy, ^{nyvnyntoy} m'v'nyntoy
G'nyim teoye Feelm' (1800-1887), Hermann Lotze (1817-1881) i
Wilhelm Wundt (1879-1920).

Teoye m'v'nyntoy m'v'nyntoy - k'nyntoy z'nyvnyntoy uelny
m'v'nyntoy m'v'nyntoy ni k'nyntoy; m'v'nyntoy k'nyntoy, m'v'nyntoy
k'nyntoy, k'nyntoy m'v'nyntoy k'nyntoy, m'v'nyntoy k'nyntoy
k'nyntoy m'v'nyntoy. K'nyntoy m'v'nyntoy k'nyntoy, k'nyntoy k'nyntoy
ni m'v'nyntoy m'v'nyntoy, ni m'v'nyntoy k'nyntoy, k'nyntoy k'nyntoy
k'nyntoy ni k'nyntoy k'nyntoy m'v'nyntoy. Teoye m'v'nyntoy k'nyntoy, k'nyntoy
k'nyntoy k'nyntoy m'v'nyntoy m'v'nyntoy, k'nyntoy k'nyntoy k'nyntoy
k'nyntoy, k'nyntoy k'nyntoy k'nyntoy m'v'nyntoy m'v'nyntoy, k'nyntoy
k'nyntoy m'v'nyntoy m'v'nyntoy k'nyntoy, k'nyntoy k'nyntoy k'nyntoy
k'nyntoy m'v'nyntoy k'nyntoy k'nyntoy, k'nyntoy k'nyntoy k'nyntoy
ni k'nyntoy m'v'nyntoy k'nyntoy k'nyntoy m'v'nyntoy m'v'nyntoy

7.

mej:

- Poimij uje sa' om et onj metatsialli. Tammektatunaj, meciudo
 kine umigatunob flume, kani; ik nas'ouy tan, ki mincej
 me sunna nupytone d romjomin hada' metatsialli. ~~metatsialli~~
 Metatsialli meo-kambarka lapa metatsialli spakelajozaj, veyoni-
 nitjorunaj, porisatunob veyoni 2 onj minisite pudra: optimalj mura
 yjuda' maktinsiyamal - je veyoni sep porisatunob veyoni kani
 "more pamtasie"; Podatite. tan d veyoni veyoni maktinsialli veyoni
 kani d kani veyoni veyoni veyoni. Je metatsialli metatsialli,
 o d'itij veyoni veyoni ^{veyoni} veyoni veyoni veyoni; je program kani
 Fekma d maktinsialli veyoni; Imela veyoni veyoni veyoni veyoni veyoni
 veyoni veyoni, u d kani kani veyoni veyoni veyoni, veyoni veyoni veyoni
 veyoni veyoni; veyoni veyoni veyoni veyoni veyoni veyoni veyoni
 veyoni veyoni d veyoni veyoni, ce veyoni veyoni veyoni veyoni veyoni
 veyoni veyoni veyoni veyoni kani, ce veyoni veyoni veyoni veyoni veyoni
 veyoni veyoni veyoni veyoni, me kani veyoni veyoni veyoni veyoni
 veyoni veyoni (vayoni veyoni veyoni veyoni veyoni). Veyoni veyoni
 veyoni veyoni veyoni, ce veyoni veyoni veyoni veyoni veyoni veyoni.

rymu, wchodzącą form dwulicową, dwulicową, dwulicową i tym
 nie i tym dwulicową, dwulicową dwulicową i tym i tym dwu-
 licową dwulicową, dwulicową tym i tym, dwulicową i dwulicową dwu-
 licową dwulicową i o nich dwulicową dwulicową, co to dwulicową
 dwulicową, dwulicową tym dwulicową, ni dwulicową i dwulicową dwulicową
 ni i dwulicową dwulicową, dwulicową dwulicową i dwulicową i dwulicową
 dwulicową i dwulicową, dwulicową dwulicową i dwulicową i dwulicową
 dwulicową i dwulicową dwulicową dwulicową i dwulicową i dwulicową
 dwulicową i dwulicową dwulicową dwulicową i dwulicową i dwulicową

dwulicową dwulicową dwulicową i dwulicową dwulicową dwulicową
 dwulicową dwulicową, dwulicową ni dwulicową "dwulicową dwulicową", i dwulicową
 dwulicową dwulicową, dwulicową dwulicową ni dwulicową dwulicową, dwulicową dwulicową
 dwulicową dwulicową dwulicową. dwulicową dwulicową dwulicową dwulicową dwulicową
 dwulicową dwulicową dwulicową dwulicową dwulicową dwulicową, dwulicową
 dwulicową i dwulicową dwulicową dwulicową dwulicową dwulicową dwulicową,
 i dwulicową dwulicową dwulicową dwulicową, i dwulicową dwulicową dwulicową
 i dwulicową dwulicową dwulicową dwulicową dwulicową dwulicową, dwulicową
 dwulicową dwulicową dwulicową dwulicową dwulicową dwulicową, i dwulicową
 dwulicową dwulicową dwulicową dwulicową dwulicową dwulicową, i dwulicową
 dwulicową dwulicową dwulicową dwulicową dwulicową dwulicową, i dwulicową
 dwulicową dwulicową dwulicową dwulicową dwulicową dwulicową, i dwulicową

rozprawy historycznej o wyprawie krzyżowej. Waga w tej rozprawie - jak widać z tytułu -

być może (choć w tym, iż odgrywa rolę w samej wyprawie. Jest to jedno z najważniejszych dzieł o wyprawie krzyżowej, co jest dowodem na jej wyjątkowość i wartość historyczną.

Recenzja: dzieło, którego autorstwo, jak o wiele bardziej interesujące, niż to, co możemy znaleźć w innych dziełach. ~~W tym dziele, w którym, jak widać, autor~~

W dziele tym, mimo że autorstwo jest nieznane, to jednak dzieło to jest bardzo cenne i jest to dzieło, które należy czytać.

W tym dziele, w którym, jak widać, autorstwo jest nieznane, to jednak dzieło to jest bardzo cenne i jest to dzieło, które należy czytać.

W tym dziele, w którym, jak widać, autorstwo jest nieznane, to jednak dzieło to jest bardzo cenne i jest to dzieło, które należy czytać.

W tym dziele, w którym, jak widać, autorstwo jest nieznane, to jednak dzieło to jest bardzo cenne i jest to dzieło, które należy czytać.

i ličivostu i magji. Da kadšto, ovak obak kida sobjež sudi
 svinjskimi vodama, namirnicima mizna ot hys samuel pnedmivni,
~~Načič v ovak jedita a imaj jedine mi namirnic onij jedinom~~
 otpravljies a jedinomog apotik; berne racony - ito kuzovnu ič
 Mlaka, mlyžny magji kadi jedine, kisti jempy, kati namir. Sn.
 Tylke mveso upi siki kony, dnoie utviny sio dpyzyny, kova-
 nie spritachovim, deca i um ism vie uovionij obot. De za-
 sthacien upobremny vedivie obotividi, namirnic, ki ot vakej
 jedine pormirnoj imupiz sij on eubom upamizicovim. To
 dolum dndidimii obom, dntnykama mves imidomio. kromoni
 so, u upobremny imidomim otije puer dntovkiz. Celamijim
 Tutnykoni upobremny kopyndiya u upobremny vedivie upobremny.
~~Da imidomim upobremny imidomim upobremny upobremny upobremny. Tutnykoni~~
 cen upobremny imidomim imidomim upobremny. Da ija upobremny upobremny,
 upobremny da imidomim dntovkizim puer kile obotivie
 cele. Namirnicim u obom upobremny puer elementij, a upobremny
 imidomim so dntovko, puerimie upobremny puer elementij puerimie

is mianis is natyrdnica; miazgowne stady, kio dzyj do tlor-
 fanyj zjyji wnelowinow. Krasni porownie, is daz wianow,
 wialki dazy wialki miazgowne stady jst w m daz, a w
 miz jst miazgowne, wianow miz wianow miz, a jst dzyj dzyj
 miazgowne stady miazgowne stady. Relyji w tym wianow miaz-
 gowne stady is wianow jst, a miazgowne stady miazgowne stady
 miazgowne stady wianow miazgowne stady. Miazgowne stady miaz-
 gowne stady wianow miazgowne stady, wianow miazgowne stady
 miazgowne stady, a miazgowne stady miazgowne stady wianow miaz-
 gowne stady. Relyji miazgowne stady, wianow miazgowne stady, a miazgowne stady
 miazgowne stady is wianow miazgowne stady wianow miazgowne stady,
 miazgowne stady miazgowne stady. Powiadu jst: Miazgowne stady miazgowne stady
 miazgowne stady (miazgowne stady, wianow miazgowne stady, a miazgowne stady miazgowne stady)
 miazgowne stady miazgowne stady; dzyj is miazgowne stady miazgowne stady. Miazgowne stady
 miazgowne stady miazgowne stady miazgowne stady, wianow miazgowne stady, a miazgowne stady
 miazgowne stady miazgowne stady. Miazgowne stady miazgowne stady miazgowne stady miazgowne stady
 miazgowne stady miazgowne stady (a miazgowne stady is miazgowne stady a miazgowne stady miazgowne stady)

Albowiem szukamy one i nasz w przyszłości, a nie możemy być
 niezależni. (nie: czasem się to dzieje) - też w naszym kraju do tej
 chwili nie ma, ani do czasu w przyszłości, bo wcale nie ma
 myślimy w naszym, dzięki temu, nasze idee. A ponieważ
 w swoim idealnym świecie nie tylko i myślimy, gdzie w naszym
 świecie i w naszym w naszym świecie. To w naszym świecie
 i w naszym, dlatego w naszym świecie to w naszym świecie
 krajem i w naszym świecie, a i w naszym świecie i w naszym
 świecie to w naszym świecie i w naszym świecie i w naszym
 świecie. To to, co w naszym świecie i w naszym świecie i w naszym
 świecie, a i w naszym świecie i w naszym świecie i w naszym
 świecie.

10.
14/11

Tak więc istnieje stała powiązanie między naszymi i w naszym
 i w naszym, dlatego w naszym świecie i w naszym świecie i w naszym
 świecie, a i w naszym świecie i w naszym świecie i w naszym
 świecie. To to, co w naszym świecie i w naszym świecie i w naszym
 świecie, a i w naszym świecie i w naszym świecie i w naszym
 świecie.

Należy też mieć rozumienie i to, co psychologowie określają formami
 podświadomości, jakie wartości moralne człowieka, między innymi
 jego poczucie, rozumienie, wyobraźnię, bożność i ~~przebudzenie~~,
 a przede wszystkim jego wrażliwość, zdolność i ~~zrozumienie~~,
 mądrą. Tak rozumie się i wrażliwość człowieka i jego
 jego rozumienie i jego rozumienie, wyobraźnię, jak i rozumienie
 rozumienia, wrażliwość i rozumienie, rozumienie, rozumienie
 rozumienia i jego rozumienia.

Należy też mieć rozumienie i to, co psychologowie określają formami
 podświadomości, jakie wartości moralne człowieka, między innymi
 jego poczucie, rozumienie, wyobraźnię, bożność i ~~przebudzenie~~,
 a przede wszystkim jego wrażliwość, zdolność i ~~zrozumienie~~,
 mądrą. Tak rozumie się i wrażliwość człowieka i jego
 jego rozumienie i jego rozumienie, wyobraźnię, jak i rozumienie
 rozumienia, wrażliwość i rozumienie, rozumienie, rozumienie
 rozumienia i jego rozumienia.

Dwa są według Bergsona rodzaje albo źródła poznania: Intelpekt,
 czyli myślenie pojęciowe, dyskursywne, analiza, której wynikiem po-
 jęcia o stale określonej treści - oraz drugi rodzaj: intuicja, uję-
 cie rzeczy bezpośrednio, momentalne, całościowe. Myślenie ma za
 przedmiot rzeczy stałe, nieruchome, materję - intuicja, to co jest
 w ruchu, co trwa, tworzy się, a więc życie i ducha. Myśl ujmuje swo-
 je przedmioty zewnątrz, kolejno z różnych stron, rozkłada je na sze

reg widoków albo zdjęć, daje więc zawsze poznanie tylko przybliżone, nie pokrywające się z przedmiotami, względne, bo zależne od zajętego punktu widzenia. Intuicja poznaje swój przedmiot od wewnątrz w miarę, jak on się staje, żyje jego życiem, jej poznanie jest pełne, adekwatne, nic w przedmiocie nie pozostaje poza niem; jest to poznanie rzeczy, jaką ona jest sama w sobie, poznanie absolutne. Intelkt, myślenie są przystosowane do celów użytecznych, działają w interesie biologicznym, są organem nauki, techniki, praktyki. Intuicja jest bezinteresowna, niezależna od form przestrzennej, materialnej rzeczywistości, nie służy żadnym celom. Jest ona organem poznania, które z góry wyrzeka się jakichkolwiek zastosowań, praktycznych rezultatów, takim zaś powinno być zdaniem Bergsona poznanie metafizyczne. Metafizyka, jeżeli nie ma zostać pustą spekulacją pojęciową, musi wyjść poza pojęcia, oprzeć się na intuicji.

Powyższą charakterystykę intuicji objaśnia Bergson na przykładach. Weźmy pod uwagę ruch przedmiotu w przestrzeni. Ruch ten spostrzegamy różnie, zależnie od tego, jakie jest moje położenie względem ciała poruszającego się, (d)noszę go do jakiegoś systemu współrzędnych, mierzę go, według odległości, ~~jaką~~ ^{go} ciało poruszające się od punktów wyjścia. Zjawisko ruchu opisuję w symbolach fizykalnych i zwę go relatywnym, zarówno względem siebie i przyjętych współrzędnych, jak też dla tego, że pojmuję go za pośrednictwem owych symboli, przez stosunek do nich. Gdybym jednak mógł znaleźć się wewnątrz ciała poruszającego się, przypisując mu coś odpowiadającego mojej świadomości.

ci i przenosząc się do ~~tego~~ niej wysiłkiem wyobraźni, wówczas ów ruch byłby dla mnie absolutnym. Wówczas w zależności od tego, czy przedmiot będzie w ruchu, czy w spoczynku, czy przybierze ten rodzaj ruchu, czy też inny, doświadczenia moje nie będą jednakowe. Lecz będą one przytem niezależne od punktów widzenia, jakie mógłbym wobec przedmiotu zajmować, albowiem będę tu w samym przedmiocie; ani od symboli, na które mógłbym je przełożyć, albowiem wyrzekłem się wszelkich przekładów, by posiąść oryginał. Słowem nie będę wtedy ujmował ruchu zewnątrz - i że tak powiem, pozostając u siebie, lecz wewnątrz, w nim samym, posiędę więc poznanie absolutne.

Albo - powiada dalej Bergson - weźmy jakąś postać powieściową, o której losach czytam. Powieściopisarz może pomnażać dowoli ilość poszczególnych cech jej charakteru. Może jej kazać działać, przemawiać, ile zechce. Wszystko to nie zastąpi mi tego prostego i niepodzielnego wrażenia, którego bym doznał, gdybym mógł choć na chwilę przedzierzgnąć się w samą postać. Wówczas, gdyby ze źródła, zdawałyby mi się pyknąć jej czyny, ruchy, słowa. Nie byłyby to już jedynie dodatki luźne, dołączone do wyobrażenia, które wyrobikiem sobie o postaci - i wyobrażenie to wciąż wzbogacające, nigdy go jednak nie czyniąc zupełnie. Za jednym zamachem otrzymałbym postać w jej całości i tysiące okoliczności, w których ona się ^u jak ^u już nie dołączałyby się do mego wyobrażenia o niej, z bogacając je tylko; ale wprost przeciwnie, zdawałyby mi się od niej odłączać, z niej wypływać, nie wyczerpując jednak ani nie zubożając jej istoty. Wszystko, co

mi o postaci jakiejś opowiadają, stanowi dla mnie tyleż punktów widzenia na nią. Wszystkie cechy, z której składa się jej opis, a które są zdolne dać mi ją poznać tylko przez tyleż porównań z osobami i rzeczami już mi skądinąd znanymi, są to jedynie znaki, w których znajduje ona dla siebie mniej lub więcej symboliczny wyraz. Symbole i punkty widzenia stawiają mnie przeto nazwewnątrz postaci, dają mi z niej tylko to, co ma ona wspólnego z innymi, lecz do niej we właściwym znaczeniu nie należą. Tego, co właściwie jest nią, jej istotą, nie można spostrzedz zzewnątrz, gdyż z samego określenia jest to rzecz wewnętrzna - ani nie można tego wyrazić w symbolach, gdyż jest to niewspółmierne z żadną inną rzeczą. Opis, historia i analiza pozostawiają nas w granicach względności. Jedynie utożsamienie się z daną postacią dałoby mi ^{formie} ~~absolutne~~.

W tem i tylko w tem znaczeniu poznanie absolutne jest poznaniem doskonałym. Wszystkie fotografie jakiegoś miasta, zdjęte ze wszystkich możliwych punktów widzenia, napróżno uzupełniałyby się wzajem do nieskończoności. Nie dorównają one nigdy temu plastycznemu wrażeniu, które się otrzymuje, chodząc po samem mieście. Wszystkie przekłady jakiegoś poematu na wszystkie możliwe języki napróżno dorzucałyby odcienie do odcieni, i poprawiając się wzajemnie przez pewnego rodzaju wielostronny retusz, napróżno dawałyby coraz dokładniejsze pojęcie o oryginale. Jego wewnętrznej istoty nie oddadzą nigdy. Wyobrażenie, otrzymane z jakiegoś punktu widzenia, przekład, dokonany na jakieś symbole, pozostaną zawsze niedoskonałymi w porównaniu

z przedmiotem, do którego punkty widzenia stosowano i który starano się wyrazić w symbolach. Poznanie absolutne jest doskonałe przez to, że jest zupełne. adekwatne.

Poznanie absolutne jest też ujęciem nieskończoności. Gdy z kimś, kto nie umie po grecku, chcę się podzielić tem prostem wrażeniem, które wywiera na mnie jakiś wiersz Homera, przetłumaczę mu wiersz te, potem tłumaczenie moje opatrzę komentarzem, potem uzupełnię mój komentarz - i od wyjaśnienia do wyjaśnienia będę zglizzał się coraz więcej do tego, co pragnę wyrazić - lecz w zupełności celu nie osiągnę nigdy. Ktoś podnoszący ramię, wykonuje ruch, który on od wewnątrz spostrzega jako prostą jednolitą czynność. Ale dla mnie, który patrzę na to z zewnątrz, ramię jego przechodzi przez jeden punkt, a potem przez drugi, a pomiędzy tymi dwoma punktami będą jeszcze inne - tak że gdy zacznę liczyć, czynność ta może przeciągnąć się bez końca. A więc widziany z wewnątrz, absolutnie, ruch ów jest czemś prostym, z zewnątrz rozkłada się na nieskończoną liczbę elementów.

Poznanie absolutne może być dane tylko w intuicji, podczas, gdy wszystko inne zależy od analizy. Intuicją nazywam ^{- b. nyp. -} ten rodzaj współczucia albo sympatji intelektualnej, za pomocą którego przenosimy się do wnętrza jakiegoś przedmiotu, aby zejść się z tem, co ma on w sobie jedyne, a więc niewyrażalne. W przeciwieństwie do tego, analiza, to czynność sprowadzania przedmiotu do pierwiastków już znanych, czyli wspólnych temu i innym przedmiotom. Analizować znaczy to więc wyrażać rzecz jakąś zapomocą tego, co nią nie jest.

Wszelka analiza jest przekładem, rozwojem w symbolach, wyobrażeniem osiągnięciem na zasadzie kolejnych punktów widzenia, które są tyłomaż punktami styczności przedmiotu nowego, badanego, z innymi, które już znamy. W tem swoim wiekuiście nienasyconem pragnieniu, aby objąć przedmiot, dokoła którego to skazana jest krążyć, analiza bez końca mnoży punkty widzenia, aby uzupełnić wyobrażenie zawsze niezupełne, zmienia nieustrudzenie symbole, aby udoskonalić przekład, wciąż niedoskonały. Trwa przeto w nieskończoność. Intuicja zaś - gdzie jest możliwa - jest jednym prostym aktem.

Analiza jest narzędziem nauk specjalnych, pozytywnych. Nauki te operują przede wszystkim symbolami. Nawet najbardziej konkretne z pomiędzy nauk przyrodniczych, nauki biologiczne, trzymają się widzialnej formy istot żywych, ich narządów, ich składników anatomicznych. Porównują one te ich formy, sprowadzają bardziej złożone do prostszych, wreszcie badają ^{procesy} ~~objawy~~ życiowe w tem, co można nazwać ich objawem, symbolem widzialnym. Ale - jeżeli istnieje jakiś sposób, by osiąść rzeczywistość absolutnie, zamiast ją poznawać relatywnie, przeniknąć w głąb jej samej, zamiast szukać zewnętrznych punktów widzenia na nią, mieć jej intuicję, zamiast dokonywać jej analizy, wreszcie ująć ją niezależnie od wszelkich sposobów wyrażania, przekładów albo wyobrażania jej symbolicznego - to tem wszystkim właśnie jest metafizyka. Czyli metafizyka jesto tą nauką, która pragnie obejść się bez symboli - poznać rzeczywistość bezpośrednio.

Istnieje przynajmniej jedna ^{rzecz} rzeczywistość, którą wszyscy ujmujemy z wewnątrz przez intuicję, a nie zapomożą analizy tylko. Jest nią nasza własna osobowość w swoim przepływie przez czas, nasze wciąż zmienne, a jednak to samo. "trwanie". Owo nasze trwanie jest częścią trwania wszechświata, trwanie jest tą istotą rzeczy, którą ujmujemy przez intuicję. Niema rzeczy gotowych, lecz są jedynie rzeczy, które się stają, niema stanów trwałych, lecz tylko zmienne. Spoczynek jest zawsze tylko pozornym, albo raczej względnym. Nasz ^{a/} świadomość własnej osobowości w jej ciągłym przepływie wprowadza nas do wnętrza rzeczywistości, na podobieństwo której, powinniśmy sobie wyobrazić inne. ^{Amerykański} Lecz główna w życiu codziennym czynność naszego intelektu polega na wyobrażaniu sobie stałych stanów oraz rzeczy. Zdejmuje on od czasu do czasu widoki niejako momentalne z niepodzielnej ruchliwości rzeczywistości bytu. W ten sposób otrzymuje wrażenia i pojęcia. W ten sposób podstawia na miejsce ciągłości - przerywalność, na miejsce ruchowości ^u stałość, na miejsce dążenia, wiecznie w stanie zmiany, punkty wytyczne, wskazujące kierunek zmiany i dążenia. Podstawienie to jest koniecznością dla zdrowego rozsądku, dla mowy, dla życia praktycznego i nawet dla nauk specjalnych. W wyobrażenia i pojęcia umysł stara się schwytać jak w sieć, coś z rzeczywistości, która mija. Nie ma to na celu wewnętrznego i metafizycznego poznania tej rzeczywistości, lecz poprostu posługiwanie się nią. Każde pojęcie jest pytaniem praktycznym, które działalność nasza stawia rzeczywistości i na które rzeczywistość, jak przystało w interesach odpowiada za pomocą

tak lub nie. Ale przez to właśnie umysł nasz pozwala, aby mu się wymknęło to z rzeczywistości, co jest samą jej istotą.

Owa zaś rzeczywistość przedstawia się nam w naszym życiu wewnętrznym jako ciągła zmiana myśli, uczuć, chcień, następstwo momentów wzajemnie się przenikających i to w sposób dla którego w świecie zewnętrznym zmysłowym niema żadnej analogji. Każdy moment procesu psychicznego jest jakościowo odrębny i swoisty, gdyż każdy z nich już przez to różni się od poprzedniego, iż działa w nim przeszłość zmieniona już przez ten poprzedni moment. I ^{to} jest właśnie rzeczą najważniejszą: ^{to} świadomość posiada trwanie realne, w którym każdy moment przynosi coś ^{twórczo} nowego. W tem trwaniu następczem przeszłości, w jej działaniu na każdy następny moment i we wzajemnem oddziaływaniu zwrotnem tego pod względem czasu nowego momentu na całokształt momentów już przeżytych w pamięci, w tem obopólnem potęgowaniu się i wzbogacaniu, w tej niepodzielnej ciągłości, gdzie ton każdego poszczególnego momentu określany jest przez brzmienie całości i gdzie całość zmieniana jest w coś nowego przez każdy moment poszczególny, w tem wszystkim zawierają się tak swoiste i szczególne cechy rzeczywistości ^{niezmiennych} duchowej, iż wszelkie porównanie ze światem ^{zewnętrznym} przestrzennym okazują się tu zupełnie niewystarczające.

Tak zatem zarysowuje się nam metafizyka Bergsona. Przedmiotem jej rzeczywistość, poznawana bezpośrednio. Nauki specjalne przedstawiają nam ją pośrednio za pośrednictwem pojęć, które są symbolami,

jakby fotografiami poszczególnych punktów, przekrojów rzeczywistości. Jej poznanie bezpośrednio uzyskujemy przez intuicję, którą możemy wzbudzić w sobie twórczym wysiłkiem, opartym na mnożeniu opisów przykładów, widoków z różnych stron niejako oświetlających rzecz rozważaną. Intuicja przedstawia nam rzeczywistość jako ciągłe stawanie się, którego przykład bezpośredni mamy w introspekcji własnego życia psychicznego. Stawanie się jest czemś, czego momenty wzajem się przenikają, ciągłą zmiennością, której niepodobna rozłożyć na poszczególne ściśle określone, różne od siebie stany, procesem, w którym przeszłość żyje w teraźniejszości, tworząc w każdym momencie coś nowego i niedającego się przewidzieć.

11. 28/XI. Trzecim należącym do tego samego kierunku myśli, co James i Bergson, filozofem jest Edmund Husserl. On również wychodzi od zasady, iż ostateczną podstawą wszelkiego poznania jest bezpośrednio doświadczenie. Jednakże doświadczenie zmysłowe oraz doświadczenie introspekcyjne nie wyczerpują zakresu doświadczenia. Albowiem w doświadczeniu zewnętrznym i wewnętrznym (introspekcyjnym) dane są zawsze tylko pewne indywidualne przedmioty lub stany rzeczy. Na podstawie wiedzy w ten sposób zdobytej wolno nam tworzyć jedynie sądy jednostkowe, nigdy zaś sądy ogólne. Husserl sądzi, że pojęcie bezpośredniego doświadczenia trzeba rozszerzyć także na akty poznawcze, które wykazują prawdziwość sądów ogólnych. Albowiem i w tych mamy przedmiot "cieleśnie obecny", zasługują przeto i one na nazwę aktów doświadczenia. Badacz pozostający w nastawieniu przyrodniczym, ograniczający się do doświadczenia w

z samej natury rzeczy w celu poznania.

w ciasnym, tradycyjnym znaczeniu tego wyrazu, nie może zauważyć, że istnieją przedmioty różne od przedmiotów przyrody. Fenomenolog, tak Husserl nazywa swoje stanowisko, musi wbrew temu przyjąć, że istnieją różne typy przedmiotów /nie tylko przedmioty przyrodnicze/ i że przedmioty te mogą być poznane tylko w odpowiednio różnych aktach poznawczych. Przyjmuje przeto fenomenolog, iż we wszelkich sferach przedmiotów, jakimi one by były, ^{nie} "doświadczają", t.zn. dotrzeć do bezpośrednich danych przedmiotów badania i poddać się im, tj. ująć je takimi w tych granicach, jakimi one są w istocie. Zarazem zaś należy tak długo zawiesić wszelkie nabyte przekonania odnośnie do owych przedmiotów, jak długo odpowiednie bezpośrednie doświadczenie nie wykaże ich prawdziwości.

Zasadę tę od dawna przyjęli przyrodnicy w obrębie zakresu swych badań, jednakże między nastawieniem przyrodniczym, a nastawieniem fenomenologicznym zachodzi zasadnicza różnica w tem, iż przyrodnik traktuje swój przedmiot badania jako rezultat połączenia elementów, które wykrywa analiza lub opis przedmiotu, pyta o czego składa się lub powstaje dany przedmiot. Fenomenolog pragnie wyjść od czegoś innego, pragnie widzieć bezpośrednio dane, jakimi one są same w sobie - nie rozbijać je na elementy - obcować z samym przedmiotem i dopiero na podstawie rezultatów tego obcowania tworzyć odpowiednie pojęcia. Zatem dla fenomenologa "poznać" przedmiot nie znaczy wcale wytłumaczyć jego powstanie z różnych od niego elementów /jak czyni np. fizyk sprowadzając światło do drgań elektromagnetycznych/, lecz

znaczy dojrzeć swoistą jego postać. Dojrzenie owej swoistej natury przedmiotu jest rzeczą bardzo trudną. Wszelkie widzenie wymaga pewnej wprawy zanim osiągnie zupełną pewność trafienia przedmiotu i ujęcia jego cech. Toteż zanim wprawę ową zdobędziemy, staramy się przede wszystkim nie tyle poznać, ile rozróżnić przedmioty. Stąd rola analiz pojęciowych, zestawień, przeciwstawień, które czynimy, chcąc uzyskać poznanie jakiegoś przedmiotu. Wszystkie jednak te środki są tylko operacjami przygotowawczymi, które nie są zdolne zastąpić ostatecznego środka, bezpośredniego wprost na sam przedmiot skierowanego dojrzenia jego swoistej postaci i jego cech. Odnośnie do zwykłych przedmiotów fizycznych ^{zmysłowych} jest to rzecz dostatecznie prosta i znana. ~~Jedynkie~~ Właściwe pole badania fenomenologicznego leży w dziedzinie apriorycznego poznania istoty przedmiotów empirycznych. Zastanowić się przeto trzeba nad tem, co wspólnego ma poznanie aprioryczne, o jakim mówią fenomenologowie, z poznaniem uzyskanem na drodze doświadczenia zmysłowego i jaka jest między niemi różnica. Zacznijmy od przykładu: Spostrzegam leżące na stole jabłko. Posuada ono pewien określony kształt i barwę, gdy dotknę go ręką spostrzegę charakterystyczną gładkość skórki, jej chłód itp. ~~Stwierdam przeto, że przedmiot ów spostrzegam, jako posiadający te cechy, nie przesądzając w chwili, czy tak jest naprawdę, inną bowiem jest rzeczą, jaką spostrzeżenie moje ma wartość poznawczą, czy się nie kładę itp. Cechy wymienione są mi w całości przedmiotu dane jako "cielesnie samoobecne" /leibhaftig gegenwärtig/ Jabłko spostrzeżone posiada nadto wiele~~

wiele innych cech które w danym momencie nie znajdują się w polu mego widzenia, np. odwróconą odemnie drugą stroną, właściwości wnętrza itp. - ale które mimo to są mi w spostrzeżeniu współ-dane. Innymi słowy spostrzegam jabłko przez pewien wygląd, który zawiera w sobie szereg ~~formalnych i materialnych~~ momentów, sprawiających że jest on właśnie wyglądem jabłka, t.zn., że przejawia mi się przezzeń szereg właściwości tego przedmiotu, nie będących w danym momencie ^{chwilnie} aktualnie, lecz jedynie współdanych. Przez to rozumiemy, że istnieją w całokształcie konkretnej treści s potrzebami naoczne elementy, dzięki którym spostrzegam tamte właśnie własności przedmiotu, mimo że w danej chwili należą do części jego odwróconych odemnie, 2/ że dają mi się one jako taksamo cieleśnie samoobécne, jak i cechy części przedmiotu zwróconych ku mnie, -e 3 własności owe są czemś, na co - spostrzegając - natrafiam, jako na elementy przedmiotu spostrzeżonego. Mylny więc jest pogląd, według którego własności, o których mowa, są przezemnie tylko pomyślane w chwili, gdy spostrzegam własności przedmiotu ku mnie zwrócone, lub że je sobie tylko wyobrażam, lub wreszcie, że narzucam je przedmiotowi spostrzeżonemu, choć on ich sam nie posiada. Tak jak np. tylko pomyślany w danym momencie, nie zaś spostrzeżony i nie dany mi jest fakt, że jabłko to jest pochodzenia zagranicznego, tak jak sobie wyobrażam przy tem jabłku radość dziecka, któremu je ofiaruję, tak jak np. w chwili wielkiego smutku narzucam przedmiotom charakter smutku /"cały świat stał mi się smutny, odkąd.."/, zdając sobie

równocześnie sprawę z tego, że otaczające mnie przedmioty ani smutne nie są, ani też ich takimi nie spostrzegam. Nie zaprzeczam jednak, że sposób dania własności wnętrza przedmiotu jest inny, od sposobu dania mi cech przedmiotu ku mnie zwróconych. Dlatego też mówię, że są one mi tylko współdane. Nie przeczę również, że gdybym przedtem nie dokonał był innych spostrzeżeń, dotyczących się innych jabłek, i to takich spostrzeżeń w których o ładunku je ze wszystkich stron, i spostrzegalem również jakim jest ich wnętrze /po rozcięciu ich/, toby szereg własności widzeianego właśnie jabłka nie był mi współdany. Miejsce ich zajmowałyby inne własności, mniej lub więcej określone. Zawsze bowiem istniałyby jakieś własności przedmiotu odwróconych odemnie w chwili spostrzeżenia. Należy owszem podkreślić, że w treści aktualnego spostrzeżenia występuje wiele naocznych elementów, dotyczących wspomnianych własności, które nie wchodziłyby w skład tej treści, gdyby aktualne spostrzeżenie nie było poprzedzone przez inne spostrzeżenia przedmiotów podobnych, lub tego samego przedmiotu. Spostrzeżenie jest więc w ten sposób zawisłe od spostrzeżeń poprzedzających i to w dwojaki sposób 1/ Spostrzeżenia poprzednie wpływają na wzbogacenie treści aktualnego spostrzeżenia, resp. dobór elementów, dotyczących wskazanych własności przedmiotu spostrzeżonego, 2/ motywują spostrzeżenie aktualne i to zn. decydują o naszym przekonaniu, że przedmiot spostrzeżony posiada de facto cechy i własności wymienione. Dalsze spostrzeganie tego samego przedmiotu w innych okolicznościach, może doprowadzić nas

do przekonania, że przedmiot posiada inne własności niż te, które pierwotnie były współdane. To nowe spostrzeżenie wydaje się na pierwszy rzut oka o tyle lepszym od poprzedniego, że cechy w pierw tylko współdane /i to ewnet. mylnie!// obecnie dane są naprawdę /w polu widzenia/, tymczasem zaś inny/szereg cech poprzednio/danych, teraz jest tylko współdany. Zawsze bowiem istnieje szereg cech przedmiotu spostrzeżonego, które są tylko współdane. Odpowiedzialność zaś za to, czy spostrzeżenie aktualne daje nam/pewne wyniki co do współdanych cech przedmiotu spada na spostrzeżenia poprzednie, w których te cechy naprawdę były dane bezpośrednio. Pewność spostrzeżenia jest więc zawisła od pewności spostrzeżeń poprzednich i jest uwarunkowana przez to, czy nowe spostrzeżenia tego samego przedmiotu wykażą, że cechy współdane w spostrzeżeniu przysługują w rzeczywistości przedmiotowi, czy nie. "Należy to do istoty spostrzeżenia, powiadamy, że poznanie przez nie uzyskane jest poważne.

Jednakże, zamiast spostrzegać jak poprzednio leżące przedemną jabłko, mogę zająć względem niego inną postawę pozawczą. Pyta mnie ktoś, jakim barwom pokrewna jest barwa ^{tego} jabłka. Przypuśćmy, że nie zastanowię się nad tem poprzednio i nie umiem dać od razu odpowiedzi. Wówczas ów ktoś powiada mi: patrz, czy nie dostrzegasz pokrewieństw między barwą tego jabłka i barwą ~~krwi~~ ^{zabudowa} Wypełniając polecenie, wpatruję się w jabłko i spostrzegam, że jego czerwień jest ~~krwista~~ i wygłaszam na podstawie tego spostrzeżenia sąd, o podobieństwie barw

obu przedmiotów. Przy tem nowem poznaniu, które fenomenologowie nazywają apriorycznem, jasnym jest, że zawisłe jest ono tylko od tego, czy dobrze dojrzałem swoistą postać czerwonej barwy jabłka, o którą ^(dynamicznie w sobie) chodzi, nie ma zaś na nie wpływu, czy poprzednio już kiedykolwiek widziałem tę barwę. Prawdziwości tego poznania nie może zmienić żadne później dokonane poznanie.

Momentem wspólnym, z powodu którego oba rodzaje poznania zaliczyliśmy do bezpośredniego doświadczenia jest to, że tak w jednym jak i w drugim ~~XXXXXXXXXX~~ przypadku poznania przedmiot poznania jest nam naocznie i bezpośrednio dany, w przeciwstawieniu do przypadków w których nie mając przedmiotów wcale danych myślimy tylko o nich, ~~uzycie~~ za pomocą ~~XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX~~ symboli ~~XXXXXXXXXX~~ pojęciowych lub obrazów zastępczych, wyobrażeń odtwórczych lub wytwórczych.

Fenomenologowie podkreślają, że poprzednio uważano poznanie aprioryczne za poznanie wyłącznie pojęciowe. Istnieje bowiem niewątpliwie poznanie aprioryczne uzyskiwane przez badanie treści pojęć i związków zachodzących między niemi, bez odwoływania się do bezpośredniego doświadczenia, a mimo to ogólnie ważne. Poznanie takie operuje pewnym zakresem gotowych już pojęć i aksjomatów. Otóż dla oceny prawdziwości tych ostatnich dojść możemy tylko przez odwołanie się do bezpośredniego poznania apriorycznego.

† Poza wymienionym przed chwilą momentem wspólnym, aprioryczne poznanie bezpośrednie jest zupełnie różne od doświadczenia, którem posługują się nauki przyrodnicze /spostrzeżenia/. Różnica zaś tyczy

zarówno przedmiotu, jak aktu, treści i wartości poznawczej.

Przedmiotem doświadczenia są przedmioty i procesy realne, indywidualne, istniejące w czasie i w przestrzeni. Należą do nich przedmioty materialne i procesy fizyczne, indywidualne psychiczne, procesy społeczne i historyczne. Wszystkie te przedmioty zaczynają w pewnym momencie istnieć, trwają przez pewien czas, ulegają różnym zmianom i przestają istnieć w innym momencie czasu. Na ich powstanie i ich zmiany składają się pewne przyczyny i w nich zawarte są przyczyny zmian, odbywających się w innych przedmiotach realnych. Przedmiotami bezpośredniego poznania apriorycznego są natomiast przedmioty idealne, i stosunki między nimi. Nie są one związane ani z pewną chwilą czasu, ani z pewnym miejscem w przestrzeni. T.j. że nie można o nich powiedzieć, że zaczęły kiedyś istnieć i kiedyś istnieć przestaną. Są one niezmiennie. Nie istnieją między nimi stosunki przyczynowe, stosunki między nimi są wyznaczane jedynie przez ich jakości, nie zaś przez fakt ich istnienia.

^{12.}
_{1/2} Istnienie przedmiotów idealnych nie jest uwarunkowane przez istnienie jakichkolwiek przedmiotów realnych i odwrotnie nie pociąga za sobą istnienia tych ostatnich. Jednakże niektóre z przedmiotów idealnych są takie, iż mogą istnieć w rzeczywistości empirycznej przedmiotów realnych, które są niejako ich ucieleśnieniem. Wszystko, co ważne jest dla danych przedmiotów idealnych, jest ważne i dla przedmiotów realnych, będących ich ucieleśnieniem, o i e takie istnieją. Jeżeli np. ważne jest idealnie twierdzenie, że pewien odcień czerwoności

jest ciemniejszy od drugiego, to ważne jest to samo dla barwy wszystkich przedmiotów realnych posiadających czerwonosć obu odcieni. Stosunek między przedmiotem idealnym i będącym jego ucieleśnieniem przedmiotem realnym jest ten, że ~~zakres~~ ^{opis} cech przedmiotu realnego, odpowiadających cechom przedmiotu idealnego, tworzy istotę przedmiotu realnego. Według Husserla, każdy przedmiot realny ma swoją istotę, zespół cech, które tworzą swoistą jakość przedmiotu, odróżniającą go od innych przedmiotów realnych. Dzięki istnieniu tego stosunku możemy rezultaty poznania apriorycznego ^wprzenosić na przedmioty realne i odwrotnie ~~na~~ przedmiotach realnych szukać podstawy poznania apriorycznego.

Różnica między aktami doświadczenia, i aktami bezpośredniego poznania apriorycznego ^{przedewszystkiem} jest ta, że poznanie zdobyte na drodze doświadczenia wymaga mnogości aktów spostrzeżeńiowych, poznanie natomiast aprioryczne dokonywa się w jednym, jedynym akcie. Tzn. dla ujęcia swoistej postaci przedmiotu idealnego, stanowiącej właściwą mu jakość - wystarcza jeden jedyny akt, w przeciwstawieniu do poznania empirycznego realnych przedmiotów, gdzie mnogość spostrzeżeń ^{dopiero} daje syntetyczny obraz przedmiotu, im ich jest więcej, tem poznanie dokładniejsze. Ow jedeny akt poznania apriorycznego wymaga częstokroć przygotowawczych kroków metodycznych, jednakże samo ujęcie istoty przedmiotu dzieje się zawsze jedynym aktem intuicyjnym.

Nadto w każdym akcie spostrzeżenia przedmiotu realnego mieści się sąd egzystencjalny, stwierdzenie istnienia tego przedmiotu.

W akcie poznania apriorycznego niema tego momentu, ujmujemy samą jakość przedmiotu.

Również treść aktów apiorrycznych jest różna od treści spostrzeżeń. Każde spostrzeżenie ujmuje przedmiot zapomocą wyglądown. Jeden i ten sam przedmiot jest dany w wielu odpiwednio ukształtowanych wyglądown. Od zawartości poszczególnych wyglądown i syntetycznych związków między nimi zależy, jakie cechy przedmiotu są nam dane w spostrzeżeniu. Gdy zaś pozanjemy apriorycznie np. własności ^{krój} trójkąta geometrycznego na tle jakiegoś przykładu, np. ^{model} figury narysowanej na tablicy, to pomimo, że równocześnie mimowoli spstrzegamy ^{model} narysowany realny ^{model} trójkąt i posiadamy tem samym ^{podobny} szereg jego wyglądown nie spostrzeżenie jest aktem, którego dokonywamy, wyglądown zaś posiadane nie ogdrywają najmniejszej roli przy dokonywanem przez nas pozaniu apriorycznem. Nie obchodzi nas druga strona przedmiotu i to wszystko, co jest współdane. Jest raczej tak, jakgdybysmy wzięli jakiś jeden wyglądown dla siebie i zapomnieli o tem, że ma on odpowia- dać jakiemuś realnemu przedmiotowi. I nie chodzi o ten konkretny wyglądown, jako treść indywidualnego aktu, lecz o to, co wnim jest istotnego.

Wreszcie pewność ^{bezpośredniego} poznania apriorycznego nie jest uwarunkowana przez pewność żadnych innych poznań apirorycznych, czy empirycznych jest absolutna i nie może być zachwalana przez żadne nowe poznanie. To, że w tej chwili rżróznięcie dwa odcienie barwy czerwonej jest pewne i nie da się zachwiać przez żadne nowe poznanie. Natomiast

13. ^{5/12} Przejście od poznania empirycznego do poznania apriorycznego odbywa się przez zmianę nastwienia badawczego. Gdy w zwykłym doświadczeniu spostrzegam różne przedmioty, to wszystkie one należą do świata, w którym i ja żyję i poruszam się; zależnie od punktu, w którym właśnie znajduję się, spostrzegam różne części tego świata, lecz przedmioty, od których oddalam się i które przestają spostrzegać, mimo to nie przestają istnieć, gubią się tylko za horyzontem mego pola widzenia. Dopóki zatem zajmuję względem tego przestrzeni czasowego świata postawę naturalną, a taką jest ona zawsze, gdy jest^{ca} zajęty codziennem życiem, a także badaniem naukowym przedmiotów tego świata - świat ten jest mi stale obecny jako rzeczywisty. Czy myślę o tem świadomie, czy nie, jest mi on mimo mej woli stale jako taki obecny i to nie tylko wycinek jego właśnie przezemnie spostrzegany, lecz i części leżące poza obrębem mego każdoczesnego pola widzenia. Gdy zajmuję się np. światem idealnych przedmiotów geometrycznych, to jest on mi tylko wówczas obecny, dopóki się nim zajmuję, tymczasem świat mego życia jest mi obecny zawsze, nawet wtedy, gdy pracuję np. nad zagadnieniami matematycznymi. Przytem ^{tam} inne światy /liczb, przedmiotów geometrycznych/ nie należą do tego świata, ani nie leżą gdzieś na jego widnokręgu, jak inne przedmioty realne, o których tylko wiem, że znajdują się tam a tam. Ten świat stanowi całość w sobie zamkniętą, należą doń także inni ludzie z którymi się porozumiewam, ~~nie~~ świat jest także ich światem. Do tego świata odnoszę się, lub mogę to czynić w najrozmaitszy sposób, oglądać go, po-

pewność poznania empirycznego zależy od tego, jakie doświadczenia poczyniliśmy poprzednio i rośnie wraz z ilością dalszych zgodnych między sobą doświadczeń. "awsze jest jest względna i może być odmieniona przez nowe doświadczenie.

2-ten wypl. us. re
 Bezpośrednie poznanie aprioryczne jest niezależne od doświadczenia w tym sensie, iż żadne spostrzeżenie nie uzasadnia go, ani nie zmienia. Weźmy pod uwagę przypadek, w którym poznanie aprioryczne dokonywa się na podstawie materiału odcznego, dostarczonego przez spostrzeżenie zewnętrzne. Spostrzeżenie to może być zupełnie błędne, treść jego może być tylko halucynacją człowieka leżącego w gorączce a jednak odpowiednie poznanie aprioryczne nie przez to ze swej ważności nie straci. Chodzi np. o stwierdzenie pokrewieństwa między pomarańczową a barwą ^{pomarańczową a} czerwoną i żółtą., na tle przykładu dostarczonego przez doświadczenie. Przedmioty w tem ostatniem spostrzeżone mogą zupełnie nie istnieć, albo też mogą być w rzeczywistości zupełnie inaczej zabarwione, aniżeli mi się wydaje. Jeżeli jednak wrażeniowy materiał jest tego rodzaju, iż pozwoli mi ująć barwy, o które chodzi, to poznanie aprioryczne na barwy te skierowane, będzie mimo to ważne. Nie chodzi tu bowiem wcale o pytanie, czy przedmioty, które rzekomo spostrzegam, są rzeczywiście tak zabarwione ~~xxxxxxxxxxxxxxxx~~ lecz tylko i jedynie o to, czy barwa czerwona jako taka jest pokrewna tym barwom jako takim. Posiadanie lub nieposiadanie tych barw jako obiektywnych cech przez pewne realne przedmioty jest rzeczą zupełnie obojętną dla sprawy pokrewieństwa między niemi, jako przedmiotami idealnemi.

równywał, wysnuwał o nim wnioski. Wszystkie te sposoby odnoszenia się do świata są moimi przeżyciami, w których zawsze mam dane jego rzeczywiste istnienie.

Tę naturalną postawę wobec świata, to mimowolne ogólne przeświadczenie o jego rzeczywistości mogą zas dniczo zmienić. Podobnie, ja mogę istniejące w każdym spostrzeżeniu przekonanie o istnieniu jego przedmiotu zmienić - i to nie przez zastąpienie go przekonaniem o nieistnieniu, lub powątpiewaniem, lecz przez zajęcie postawy zupełnie sowej rezerwy pozawczej, przez wstrzymanie się od stwierdzenia, zneutralizowanie przekonania o istnieniu czegoś, podobnie mogę zneutralizować i owo ~~naturale~~ przeświadczenie, zawarte w mojej ^{naturalnej} postawie wobec świata. Ta zmiana postawy pozawczej, ta neutralizacja jest zupełnie zawisła od naszej woli. Wątpić o czemś, wówczas, gdy jesteśmy żywo przekonani o jego istnieniu nie możemy, dopóki nie powstaną potrzebne ku temu motywy. Zneutralizować jednak to przekonanie, zająć postawę wyczekującą można zawsze i względem wszystkiego.

Tego rodzaju epoché fenomenologiczną zastosowujemy do stale przez nas żywionego przeświadczenia o rzeczywistości świata. Przez to opuszczamy naturalną postawę wobec świata, zajmujemy zaś postawę fenomenologiczną. Dzięki temu zostają zawieszony też wszelkie związki, jakie istnieją między składnikami świata, zewzględu na ich istnienie, przedewszystkiem związki przyczynowe, ale też i związki, dzięki któ-

rym pewne składniki rzeczywistości przysługują pewnym przedmiotom. Rozrywają się przez to związki między elementami spostrzeżeń, odpada to wszystko, co jest w spostrzeżeniu współdane, co przyjmujemy, jako współistniejące z danymi bezpośrednio elementami. Pozostaje tylko układ treści, już nie przedmioty rzeczywiste, tylko, jak wyraża się Husserl fenomeny, przynależne do poszczególnych przeżyć.

~~xxxxxxx~~ W tem nastawieniu fenomenologicznem gotowi jesteśmy do tego, co Husserl nazywa "Wesensschauung", do intuicji ujmującej istotę przedmiotu badania, tego jakim on jest, do bezpośredniego poznania apriorycznego. Nauka, której ~~xxxxxxx~~ zadaniem jest badanie istot rzeczy nazywa się ontologią. Dzieli się ona na działy ontologje szczegółowe, w związku z podziałem przedmiotów na różne kategorie.

Jako trzeci kierunek metafizyczny, rozwijający się we współczesnej filozofji, wymienikem badania wyrastające z rozważań dotyczących podstaw logiki i matematyki. Badania te, w przeciwieństwie do poprzednio omówionych, nie mają charakteru całości systematycznej, zbudowanej przez jednego autora, lecz wyrastają stopniowo z analiz podstawowych pojęć matematyki i logiki, jakie zostały rozpoczęte w drugiej połowie XIX w. i rozwijają się do dnia dzisiejszego. Traktuje się je w obrębie tamtych nauk ze względu na metodę, jaką są prowadzone. Jednakowoż należy je uważać za metafizyczne ze względu na przedmioty, których dotyczą. w szczególności zaś odpowiadają one pojęciu ontologji Arystotelesowskiej. A zatem należą tu ~~xxxxxxx~~

Georg Cantor - teoria mnogości, analiza pojęć zbioru i nieskończoności.

Giuseppe Peano - Ernest Schröder - analiza pojęć indywiduum i klasy.

Schröder i Bertrand Russell - analiza pojęcia stosunku - rozróżnienie typów przedmiotów.

Russell analiza pojęcia istnienia, rozróżnienie znaczeń tego terminu.

Bronner, hudebnim - powie uszczelnia X

14. 12/11
Klasa filozoficzna: metafizyka: matematyzacja -

Teoria matematyzacji, analiza struktury matematyki, analiza matematyki i jej wartości

- 1) Przedmiotem matematyki jest liczba, nie matematyka (Platon, intuicjonizm, uściślenie). - Teoria (Arytmetyka, Platon)
- 2) Przedmiotem matematyki jest relacja między przedmiotami (Arytmetyka, teoria liczb, teoria mnogości, teoria mnogości)
- 3) Teoria mnogości jest ogólna. (Kantowski) - Koncepcja - Koncepcja

Isobryozoa: Plasm, Amphicoles? Karyonidemia.

Wojosimigler: Amphicoles? met. indubryozia

met. isobryozia: a) mitsubryozia by mitsubryozia.

Projekt napadmeni:

Projekt knjig:

Wjst. 2 v. 1921-25 str. 242-247.

(introdugija - isobryozia "me")

15.

15/XII

Transcendencijski knjig. Abstrakcija mitsubryozia.

Met. mitsubryozia, isobryozia, mitsubryozia (str. 247-254).

16.

9.1.25

(Redukcija knjig 14-16)

17.

12.1.25

Met. mitsubryozia i mitsubryozia i isobryozia (str. 260-267)

18.

16.1.25

d.c. (268-274.)

Główne zasady
nauk filozoficznych

1831/1832

Nauki filozoficzne występują w podwójnym niejako charakterze. Tworzą wśród ogółu nauk grupę odrębną i samoistną, a zarazem stanowią jakby teorię nauk innych, dają ich podstawy. W tym związku istotnym właściwościom nauk odpowiadają działy nauk filozoficznych.

1/. Każda nauka ma swój właściwy przedmiot - ogólna nauka o przedmiotach, to metafizyka.

Charakterystyka metafizyki, zadania metafizyki, analiza pojęć podstawowych, przedmiot cecha stosunek, byt istnienie rzeczywistość, prawa przyczynowości, sprzeczności, wyłączonego środka i identyczności, zagadnienie determinizmu i przyczyny ostatecznej. Wymiana zagadnień z naukami szczegółowymi /pojęcia czasu i przestrzeni, życia, - przeciwie pojęcia liczby i zbioru/.

Uogólnienia wykraczające poza zakres nauk szczegółowych. Stosunek zjawisk fizycznych i psychicznych, zjawisk fizycznych i biologicznych. Materjalizm ekonomiczny.

2/. Każda nauka jest częścią poznania - prawdy; stąd zagadnienia epistemologii.

Zagadnienia źródeł poznania, przedmiotu poznania, kryterjum prawdy.

1931/32.

Główne zasady nauk filozoficznych.

203

Nauki szczegółowe i ich stosunek do filozofji. Istotnym właściwościami nauk odpowiadają działy badań filozoficznych.

- 1/. Każda nauka ma właściwy przedmiot - ogólna nauka o przedmiotach to metafizyka.
- 2/. Każda nauka daje wiedzę, jest częścią poznania, prawdy - stąd źródło ogólnych zagadnień epistemologicznych.
- 3/. Każda nauka jest zbiorem uporządkowanym pojęć i sądów - teorią pojęć i sądów jest logika.
- 4/. Każda nauka jest wytworem umysłowości badaczy - stąd związek badań naukowych z psychologią.

Główne zagadnienia metafizyki.

Składniki nauki, pojęcia i sądy, stosunki między niemi.

Oдноśnie do podmiotowej strony poznania rozróżniamy poznanie zawarte w sądach jednostkowych /empiryczne, zmysłowe/ i poznanie zawarte w sądach ogólnych /racjonalne/. Niezgodności między temi dwoma źródłami poznania /empiryzm, racjonalizm/ - postulat zgodności i jednolitości poznania.

Oдноśnie do przedmiotowej strony poznania rozróżnienie poznania bezpośredniego i pośredniego. Zagadnienie stosunku między przedmiotem poznania bezpośredniego i pośredniego - idealizm i realizm.

3/. Każda nauka jest zbiorem uporządkowanym pojęć i sądów - teorią stosunków między pojęciami i sądami, bez względu na różnice treści, jest logika. Logika elementarna i metodologja. Forma nauki. Logika nauką formalną.

4/. Każda nauka jest wytworem umysłowości badaczy - stąd związek badań naukowych z psychologją. Psychiczne zjawiska poznawcze. Dążenia /pożądania/ jako motor postępowania, a więc także i dociekań naukowych. Prawa myślenia. Wpływ uczuć na myślenie.

Do zagadn. metafizyki: Połączenie i uogólnienie wyników nauk szczegółowych. Pogląd na świat. Jest to zadanie analogiczne do tego, które ~~dotyczy~~ ^{dotyczy} ~~dotyczy~~ podstaw, albowiem jak tam, chodzi tu również o twierdzenia ogólne, obejmujące wszystkie przedmioty. Materializm i spirytualizm jako przykłady rozwiązania.

Zagadnienia teorii poznania. Zagadnienie prawdy. Określenie pojęcia prawdy, kryterjum prawdy, warunki poznania prawdziwego. Trudności ~~Niezależność~~ zagadnienia określenia prawdy. Niezależność pozostałych zagadnień od tego zagadnienia.

Podmiot i przedmiot ~~zagadnienia~~ poznania oraz związane z tem różnicowaniem różnicowanie zagadnień źródeł i przedmiotu poznania.

Racjonalizm i empiryzm.

Nauka zawiera się w dziełach naukowych. Myśl - treść - znak.
przedmiotów
Należą do zakresów ~~zjawisk~~ psychicznych, fizycznych /psychofizycznych/ i idealnych. Istnienie zjawisk idealnych jako przedmiotów myśli /Platon/. W myśli rozróżniamy akt, treść i przedmiot. Znak wyraża myśl/, jego znaczeniem treść, wskazuje przedmiot. Analiza mowy - gramatyczna a logiczna. Elementy logiczne nie wyrazy, lecz zdania i nazwy. Wyrazy ^(nazwy) kategorematyczne i synkategorematyczne. ^(przeamoty)

Zdania jednostkowe. Prawdziwość jako cecha charakterystyczna zdania. Stwierdzić zdanie jest tem samem, co stwierdzić prawdziwość zdania. Odnośnie do innych przedmiotów orzeczenie prawdziwy stosuje się w sensie pośrednim. Zdania twierdzące i przeczące. Zdania jednostkowe są egzystencjalnemi. Zdania a przekonania i sądy. Supozycje. Działania na zdaniach. Negacja. Prawo podwójnego przeczenia. Kropka jako symbol łączący zdania.

Konjunktja. Zależność prawdziwości konjunktji od prawdziwości składników. Konjunktja jako iloczyn logiczny. Prawa przemienności i łączności, zasada tautologji.

Alternatywa /dodawanie logiczne/ - dwie jej postaci, "lub" i "albo" jest wartość prawdziwościowa. Prawa przemienności łączności i rozdzielności. Zasada tautologji.

Formuły de Morgana dla negacji konjunktji i alternatywy.

Streszcz. wykł. 6

17. X. 1931.

Implikacja. Jej wyraz słowny: Jeżeli p, to q, równoważny powiedzeniu: Jeżeli p prawdziwe, to q prawdziwe. Wykluczony przeto przypadek, by p prawdziwe, a q fałszywe, natomiast, gdy p fałszywe, q nieokreślone. Tablica wartości implikacji. Zasada tautologii, zasada transpozycji. Wyrażenie implikacji przez konjunkcję lub alternatywę. Przechodność implikacji. Równoważność.

Streszcz. wykł. 7.

20. X. 1931.

Zasada symplicacji: $pq \supset p$ $p \supset p+q$

Zdania jednostkowe: egzystencjalne, relacjonalne i predykatywne. Redukcja zdań relacjonalnych do predykatywnych. Zdania predykatywne są również egzystencjalnymi. Zdanie predykatywne a jest N. Funkcja propozycjonalna x jest N. Zakres zmienności x. Zakres wartości dla których funkcja staje się ~~zdanem~~ prawdziwym tworzy zakres terminu N.

Streszcz. wykł. 8.

22. X. 1931.

208

Funkcja propozycjonalna i zakres zmienności zmiennej nazwowej, użycie wyrazów w supozycji formalnej i materjalnej /jako nazwy własne/.

Zakres i treść nazwy N. Treść nazwy w stosunku do treści odnośnego przedstawienia. Treść nazwy jest tą jej właściwością, dzięki której może ona być orzekana o pewnych jedynie przedmiotach.

Twierdzenie Peany o odpowiedności stosunku implikacji między zdaniemiami oraz stosunku podporządkowania między pojęciami.

Analiza treści złożonej na iloczyn składników elementarnych.

Streszcz. wykł. 9.

24. X. 1931.

Analiza treści złożonej na sumę składników elementarnych.

Treść złożona większa od treści każdego ze swych czynników, a mniejsza od treści każdego ze swych dodajników

Stosunki zakresów ilustrowane przez schematy eulerowskie

Zasada odwrotności treści i zakresów.

Streszcz. wykł. 10.

27. X. 1931.

Treść iloczynem, zakres sumą swych składników. Działania na zakresach: generalizacja, determinacja i negacja. Stosunki między zakresami, otrzymanymi jako rezultaty owych działań: Podrzędność, nadrzędność, sprzeczność, przeciwieństwo, podprzeciwieństwo, niezależność.

Streszcz. wykł. 13.

3. XI. 1931.

Determinacja i modyfikacja.

Tablica kategorii: Ens a se /substancja/, ens ab alio /accidens/

1. Substancja. 2. Wielkość. 3. Jakość. 4. Stosunek. 5. Miejsce.
6. Czas. 7. Położenie. 8. Stan. 9 Czynność. 10 Bierność.

Streszcz. wykł. 14.

5. XI. 1931.

Kategorie: rzeczy, własności, stosunki i stany lub zjawiska
/w ściśl.znac./.

~~Przesunięcia~~ Kategorie i części mowy. Przesunię-
cie kategorjalne.

Pojęcie bytu nie wchodzi do kategorii. Ens unum, verum, bo-
num. Niemożność infinitacji pojęcia bytu /Avicenna/. Nic jako wy-
raz synkategorematyczny.

Przejsście od zdań jednostkowych do zdań ogólnych:

Jeżeli x jest S, to x jest P - Każde S jest P

Klasyfikacja zdań ogólnych oparta na zaprzeczaniu bądźto
całego związku hipotetycznego, bądź jednego z jego składników.

Streszcz. wykł. 15.

7.XI. 1931.

Klasyfikacja zdań d.c. zdania ogólne i szczegółowe, twier-
dzące i przeczące. Postać egzystencjalna.

Streszcz. wykł. 11.

29. X. 1931.

Stosunki między zakresami A, B /d.c./, ich charakterystyka przez
stosunki między funkcjami propoz. x jest A, x jest B.

Praedicabilia jako stosunki między treściami:

przypuśćmy, że „x jest N” przyczem $N = PQR$

oraz $N = STU$

oraz „x jest M” i M nie jest składnikiem N

N jest gatunkiem

P jest rodzajem

QR - różnica gatunkowa

STU - właściwość

M cecha przypadkowa.

Streszcz. wykł. 12.

31. X. 1931.

Praedicabilia:

Cechy istotne - nieistotne

konstytutywne - konsekwtywne

częściowe

~~gatunkowe~~ - całkowite

rodzajowe - różnicowe

Rodzaj najwyższy. Pojęcie transcendentalne.

Abstrakcja doskonała i niedoskonała - Notio univoca i analogia.

Gatunek najniższy - Principium individuationis.

Streszcz. wykł. 20

12. XII. 1931.

Odwracanie przez ograniczenie.

Zasada Syllogizmu.

Streszczenie wykł. 21

15. XII. 1931.

Wywód poszczególnych trybów syllogizmu z zasady syllogizmu. Przykłady. Cztery figury.

Streszcz. wykł. 22.

9. I. 1932.

Figury i tryby syllogizmów. Prawa syllogizmu. Nazwy trybów.

Streszcz. wykł. 23.

12. I. 1932.

Wnioski z przesłanek hipotecznych i rozjemczych. Dylemat. Entymematy.

Streszcz. wykł. 16.

10. XI. 1931.

213

Zdania ~~jakxwxrx~~ i stosunki między pojęciami. Wieloznaczność zdań. Schematy graficzne. Cztery zdania określają jednoznacznie stosunek między dwoma pojęciami. ~~Kwadrat~~ Stosunki między zdaniami.

Streszcz. wykł. 17.

1. XII. 1931.

Stosunki między zdaniami d.c.

Streszcz. wykł. 18.

3. XII. 1931.

Stosunki między zdaniami d.c.

Nadrz. Równow. Podrz. Podprzec. Sprzeczn. Przeciw. Niezal.

$p \supset q$	1	1	0	0	0	0	0
$p \supset \neg q$	0	0	0	0	1	1	0
$\neg p \supset q$	0	0	0	1	1	0	0
$\neg p \supset \neg q$	0	1	1	0	0	0	0

Streszcz. wykł. 19.

5. XII. 1931

Kwadrat logiczny i jego analogia dla innych sądów. Stosunki niezależności.

Transpozycja stosunku subsumcji i odwracanie zdań, odwrócenie proste, przez kontrapozycję i przez zaprzeczenie.

Streszcz. wykł. 24.

14. I. 1932.

Psychologia.

Zycie psychiczne, jego różnorodność, jedność i ciągłość ograniczoność. Wielość indywidualności psychicznych.

Zadania psychologii: Opis i klasyfikacja /analiza zjawisk psychicznych/. Wyjaśnienie zjawisk psychicznych. Struktury psychiczne.

Metody psychologii. Introspekcja - rola pamięci przy obserwacji introspekcyjnej. Metody eksperymentalne, introspekcyjne i ~~psychologiczne~~ fizjologiczne. Ankiety. testy.

Zjawiska psychiczne i fizyczne. Subiektywność zjawisk psychicznych.

Streszcz. wykł. 25.

16. I. 1932.

Zadania i metody psychologii. Psychologia racjonalna /Platon/, psychologia empiryczna /Locke, Hume/, jej związek z teorią poznania i etyką.

Zjawiska psychiczne dane w doświadczeniu wewnętrznym, intencjonalność zjawisk psychicznych.

Streszcz. wykł. 26.

19. I. 1932.

Bezpośredniość zjawisk psychicznych. Klasyfikacja zjawisk psychicznych. Przedstawienia, sądy, uczucia i pożądania. Zjawiska intelektualne i emocjonalne, czynne i bierne. Podstawowa rola przedstawień.

Wyjaśnianie zjawisk psychicznych. Dyspozycje i bodźce.

Streszcz. wykł. 27.

21. I. 1932.

Wyjaśnianie zjawisk psychicznych. Warunki i prawa powstawania zjawisk psychicznych. Dyspozycje jako warunki hipotetyczne i bodźce jako warunki aktualne. Zjawiska psychiczne aktualnymi korrelatami dyspozycji.

Prawa powstawania zjawisk psychicznych. Dwa typy teoryj, zależnie od dwojakich punktów wyjścia, którym może być bądź ścisła zależność zjawisk fizycznych i psychicznych, bądź ich jakościowa różność. Teorie monistyczne i dualistyczne. Teorie monistyczne to albo materjalizm, albo spirytualizm resp. idealizm, albo paralelizm monistyczny. Materjalizm niemożliwy, spirytualizm zwykle sprowadza się do dualizmu. Teorie dualistyczne dzielą się według tego, jakie przyjmują typy zależności między zjawiskami. Naogół możliwe cztery typy zależności: ff, psp, fps, psp.

Streszcz. wykł. 28

23. I. 1932.

Wyjaśnianie zjawisk psychicznych. Psychologia fizjologiczna lub asocjacyjna i psychologia "czysta". Nieświadome zjawiska psychiczne. Całości fizyczne i całości organiczne. Postaci.

Streszcz. wykł. 29.

26. I. 1932.

Budowa układu nerwowego. Wrażenia zmysłowe i ruchy.

Streszcz. wykł. 30

11. II. 1932.

Klasyfikacja wrażeń zmysłowych. Prawo swoistej energii zmysłów.

Wrażenia ustrojowe, wrażenia ^{smak} zewnętrznego. Wrażenia kinestetyczne, wrażenia równowagi, wrażenia skórne.

Streszcz. wykł. 31.

16. II. 1932.

Adaptacja. Wrażenia następcze. Wrażenia termiczne. Paradoksalne wrażenie zimna. Gorąco. Ból jako reakcja na podniety zbyt silne. Analiza wrażeń zmysłowych. Cechy czasowe, przestrzenne /i lokalizacja/, cechy jakościowe i ilościowe. Wrażenia wzrokowe. Ich cechy jakościowe i klasyfikacja.

Streszcz. wykł. 32.

18. II. 1932.

Barwy neutralne i kolorowe. Kolor, nasycenie, jasność, intensywność. Bryła barw.

Streszcz. wykł. 33.

20. II. 1932

Zjawiska adaptacji i kontrastu barwnego. Wrażenia następcze. Anomalje wzrokowe. Dyschromatopsja. Achromatopsja. Hemeralopja: Teoria Kriesa podwójnego aparatu wzrokowego.

Streszcz. wykł. 34.

23. II. 1932.

Wrażenia słuchowe. Ich cechy jakościowe. Wysokość - jakość w znaczeniu ściślejszym i jasność. Przedstawienie graficzne. Gama dur i mol. Interwał - tony i półtony.

Streszcz. wykł. 35.

25. II. 1932.

Barwa dźwięku. Analiza dźwięku na ton podstawowy i tony górne.
Barwa dźwięku instrumentów i samogłosek. Synestezje.

Zdolność analityczna ucha zastępuje rozkład przestrzenny dźwięków.
Zdolność syntetyczna ucha. Współbrzmienie. Dudnienia.

Streszcz. wykł. 36.

27. II. 1932.

Tony kombinacyjne. Pierwszy i drugi ton różnicowy. Ton sumacyjny.
Teoria konsonancji Helmholtza. Pokrewieństwo tonów/polega na częściowej
identyczności tonów górnych/ Szmerzy, ich dwa rodzaje. Spółgłoski
szmerami. onomatopeje. Inenzywność tonów - nie należy jej mie-
szać z jakością. Cechy czasowe i przestrzenne. Rytm - kombinacja
trwania i intensywności. nie występują zjawiska adaptacji i kon-
trastu.

Streszcz. wykł. 37.

1. III. 1932.

Wrażenia węchowe. Klasyfikacja Zwaardemackera i Henninga. Mię-
szanie się i kompensacja zapachów.

Streszcz. wykł. 38.

3. III. 1932.

Kompensacja zapachów - jednostronna lub zupełna. Związki wrażeń
węchowych z wrażeniami innych zmysłów. Wrażenia nerwu tródzielnego.
Związki ze zmysłem smaku, z wrażeniami ustrojowemi.

Zmysł smaku. Złożoność tego zmysłu, ageuzja częściowa i całkowita.
Jakości proste: słodki, słony, gorzki, kwaśny. Ich miesza się.

brak odcieni i przejść pośrednich. Różnice intensywności. Zjawiska adaptacji, kompensacji i kontrastu. Związki z wrażeniami innych zmysłów, dotyku, węchu, wrażeniami ustrojowymi.

Zmęczenie fizyczne i umysłowe.

Streszcz. wykł. 39.

5. III. 1932.

Zmęczenie subiektywne i obiektywne. Objawy zmęczenia. Przytępienie całości życia psychicznego, jako objaw zmęczenia zarówno fizycznego jak i umysłowego. Tłumaczenie tego faktu. Mierzenie zmęczenia. Ergograf, ajstezjometr. Przemęczenie.

Ogólne właściwości wrażeń zmysłowych i ich stosunek do podnieć zewnętrznych. Wysoka wrażliwość zmysłów. Rozległość skali zastosowania narządów zmysłowych.

Streszcz. wykł. 40.

8. III. 1932.

Prawo Webera-Fechnera.

$$y = a \log x + c$$

Streszcz. wykł. 41.

10. III. 1932.

Wrażenia zmysłowe nie są samodzielnymi zjawiskami psychicznymi, lecz występują jako składniki zjawisk psychicznych - mianowicie wyobrażeń.

Wyobrażenia jako rodzaj przedstawiień. Intencjonalność wyobrażeń. Fundamenty i jakości postaciowe. Konkretność wyobrażeń.

Streszcz. wykł. 42.

12. III. 1932.

Naoczność i ogólnikowość wyobrażeń. Ogólność wyobrażeń. Uzupełnianie treści wyobrażeń przez assimilację. Widok i wygląd przedmiotu. Przedmiot wyobrażenia i podnieta zewnętrzna.

Wyobrażenie ystnik

Psychiampel

Streszcz. wykł. 43

15. III. 1932.

Wyobrażenia zjawisk psychicznych: Rozumienie rozkazów i powieżeń. Sądy przedstawione supozycje.

Wyobrażenia pierwotne i pochodne. Odtwórcze i wytwórcze. Stosunek do podniet. Zależność od odowolnej uwagi. Trwałość. Zywość pierwotnych jest cechą jakościową nie ilościową.

Wyobrażenia odtwórcze i wytwórcze.

Streszcz. wykł. 44.

17. III. 1932.

Powstawanie wyobrażeń wytwórczych. Pojęcia jako niedoszące wyobrażenia wytwórcze. Wyobrażenie podkładowe, sądy przedstawione. Wyobrażenia zastępcze. Myślenie symboliczne i póksymboliczne.

Streszcz. wykł. 45.

19. III. 1932.

Pojęcia jako sposób ustalenia i określenia treści przedstawień. Warunki przebiegu przedstawień. Uwaga.

Streszcz. wykł. 46.

21. IV. 1932.

Uwaga d.c. Pamięć. Teorja identyczności. Teorja dyspozycyjna.

Streszcz. wykł. 47.

23. IV. 1932.

Pojęcie kojarzenia. Assocjacja, assymilacja, apercepcja. Prawa kojarzenia. Ich redukcja. Kojarzenie wewnętrzne i zewnętrzne. Siła skojarzenia.

Streszcz. wykł. 48.

26. IV. 1932.

Badanie eksperymentalne siły skojarzenia. Czynniki wpływające na siłę skojarzenia.

Streszcz. wykł. 49.

28. IV. 1932.

Reprodukcja wyobrażeń. Tłumaczenie przypomnień, niezwiązanych z aktualną treścią świadomości przez przyjęcie wyobrażeń nieświadomych. Rola wyobrażeń nieświadomych przy kojarzeniu pośrednim. Stany uczuciowe jako podnieta do ~~przychylności~~ reprodukcji wyobrażeń. Skojarzenia wielokrotne o wspólnym punkcie wyjścia. Zahamowanie assocjacyjne. Zahamowanie reprodukcyjne.

Streszcz. wykł. 50.

30. IV. 1932.

Skojarzenia wielokrotne o wspólnym członie końcowym. Konstelacja psychiczna. Jej rola dla jedności i ciągłości świadomości.

Pamięć jest zespołem dyspozycji skojarzeniowych. Pamięć łatwa, pojemna, trwała, wierna, gotowa. Typy pamięciowe wzrokowy, słuchowy, ruchowy.

Przekonanie. charakterystyka przekonań w zestawieniu z przedstawieniami. Twierzenie i przeczenie. Teoria allogeniczna sądów w porównaniu z teorią allogeniczną. Akt treść i przedmiot przekonania.

Streszcz. wykł. 51.

7. V. 1932.

Działy sądów według jakości, według materji. Klasyczny podział sądów według teorii idjogenicznej. Sądy prawdziwe i fałszywe. Zasada sprzeczności. Pewność. Oczywistość. Prawdopodobieństwo.

Streszcz. wykł. 52.

9. V. 1932.

Spostrzeżenia. Sąd spostrzeżeniowy. Jego materja. Sądy spostrzeżeniowe jednostkowe, twierdzące, nieoczywiste. Halucynacje. Złudzenia. Złudzenia geometryczne. Spostrzeganie cech przestrzennych.

Streszcz. wykł. 53.

14. V. 1932.

Widzenie dwuoczne. Kąt zbieżności. Stereoskop. Akomodacja jako czynnik oceny odległości. Rozkład światła i cieni. Kąt widzenia.

Streszcz. wykł. 54.

19. V. 1932.

Przebiegi, Przejawy, Mechanizm, Wzajemność. Egzemplaryzm, Kształt, Wyrażenie; odmiana stała i zmienna, Wyrażenie, Wyrażenie, Wyrażenie, Wyrażenie. Wyrażenie, Wyrażenie, Wyrażenie. Wyrażenie, Wyrażenie, Wyrażenie. Wyrażenie, Wyrażenie, Wyrażenie.

Streszcz. wykł. 55.

21. V. 1932.

Wyrażenie, Wyrażenie, Wyrażenie, Wyrażenie. Wyrażenie, Wyrażenie, Wyrażenie. Wyrażenie, Wyrażenie, Wyrażenie. Wyrażenie, Wyrażenie, Wyrażenie. Wyrażenie, Wyrażenie, Wyrażenie.

Streszcz. wykł. 56.

24. V. 1932.

Uczucia zmysłowe d.c. Wrażenia ustrojowe i uczucia- teoria Jamesa-
Langego. Uczucia przedstawieniowe - estetyczne. Uczucia przekona-
niowe. Uczucia wartości. Pojęcie wartości.

Streszcz. wykł. 57.

28. V. 1932.

Uczucia wiedzy - ich redukcja do uczuć wartości. Uczucia auto-
patyczne i heteropatyczne. Uczucia społeczne i indywidualistyczne.
Afekty, ich wpływ na życie psychiczne. Afekty steniczne i asteniczne.
Przenoszenie się uczuć. Sympatja.

Streszcz. wykł. 58.

31. V. 1932.

Irradjacja uczuć. Warunki powstawania uczuć: Dyspozycje uczucio-
we. Wprawa, ćwiczenie i stępienie dyspozycji. Sumowanie się podniet
uczuciowych. Kontrasat uczuciowy. Adaptacja uczuciowa. Uczucia mie-
szane, ambiwalencja uczuciowa. Zagadnienie reprodukcji uczuć.

Streszcz. wykł. 59.

2. VI. 1932.

Pożądania /pragnienia/ jako odrębna klasa zjawisk psychicznych.
Ich jakości: pragnienie i odpychanie /wstręt/. Treść pożądania lub
cel jego. Podstawa psychiczna pożądania. Mogą nią być przedstawienia
lub przekonania. Pożądania dotyczące własnego postępowania. Postano-
wienia. Warunki powstawania pożądań i postanowień. Dyspozycje. Wola,
charakter. Motywy. Uczucia jako motywy postanowień. Pogląd, że uczu-
cia są jedynym motywem postępowania /hedonizm psychologiczny/
/egoizm/. Ruchy ciała jako skut-
ki aktów woli.

Streszcz. wykł. 60.

4. VI. 1932.

Ruchy psychomotoryczne

Odruchy i ruchy automatyczne

ideomotoryczne   dowolne

- a/ instynktowe
- b/ naśladowcze
- c/ ekspresyjne
- d/ zmechanizowane

Wolność woli w znaczeniu psychologicznem i metafizycznym.

Streszcz. wykł. 61.

7. VI. 1932.

Wolność woli w znaczeniu moralnem. Poczytanie i odpowiedzialność. Temperamenty. Typy konstytucjonalne.

Streszcz. wykł. 62.

11. VI. 1932.

Pojęcie metody. Cel nauki. Pojęcie prawdy: realistyczne, idealistyczne, pragmatystyczne. Kryteria prawdy w poszczególnych naukach.

Streszcz. wykł. 63.

14. VI. 1932.

Metodologia ogólna a logika. Pytanie jako punkt wyjścia badania naukowego. Motywy pytania. Typy pytań. Wadliwości w stawianiu pytań.

Streszcz. wykł. 64.

16. VI. 1932.

Odpowiedzi na pytania bądź z doświadczenia, bądź z rozumowania, bądź z intuicji.

Podział metod na heurystyczne, uzasadniające i systematyczne

Doświadczenie jako źródło wiedzy.
Rozumowanie.

Streszcz. wykł. 65.

18 czerwca 1932.

Wynikanie implikacyjne i wynikanie inferencyjne. Zasady, dyrektywy i przesłanki rozumowań. Indukcja jako inwersja dedukcji.

Streszcz. wykł. 66.

21 czerwca 1932.

Dyrektywy indukcji. Indukcja przezkonfirmację oraz przez eliminację /metody zgodności i różnicy/. Analiza i synteza jako metody rozumowania.

Intuicja odkrywcza. Spostrzeganie podobieństw i różnic. Nieświadoma praca umysłu.

błędy obserwacji. Złudzenia zmysłowe, złudzenia interpretacyjne

Kontrola: powtarzanie spostrzeżeń, zestawianie przez różne zmysły. własnych i cudzych. Przyrządy. Pomiar jako udoskonalenie obserwacji

Metody rozumowania: Zasady dyrektywy, przesłanki. *dyg. 4. 6. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16.*

Wynikanie inferencyjne i implikacyjne.

Dwie metody dedukcji: *induktynia* i *stwierdzenie* *Induktynia*
" *redukcja*: *stwierdzenie* i *opowiedzenie* *Induktynia*
Andrzej: *opowiedzenie* jako metoda *stwierdzenia* *Induktynia*
Tudzież: *opowiedzenie* metoda *stwierdzenia* *Induktynia*
i *redukcja*.

Induktynia: *opowiedzenie*, *stwierdzenie* - *opowiedzenie* *Induktynia*
Redukcja i *opowiedzenie* *Induktynia* *opowiedzenie* *Induktynia*
~~*Opowiedzenie* *Induktynia*: *opowiedzenie*, *stwierdzenie* *Induktynia*~~
Induktynia *opowiedzenie* *Induktynia*. *Induktynia*, *opowiedzenie*, *stwierdzenie*.
Induktynia, *opowiedzenie* *Induktynia*. *Induktynia* *opowiedzenie*. *Induktynia*.
Induktynia i *Induktynia*.

Induktynia *opowiedzenie* *Induktynia* *opowiedzenie* *Induktynia* *opowiedzenie* *Induktynia*
 $\frac{a}{2} + \frac{b}{2} \geq 2$ *opowiedzenie* *Induktynia* $5x + 9 = 3x + 15$ *opowiedzenie* *Induktynia*
 $\frac{a+b}{2} \geq 2$
 $a+b \geq 4$
 $a+b-4 \geq 0$
 $(a+b-4)^2 \geq 0$

Metodologia.

Metoda - przepis postępowania, zmierzającego systematycznie do
z określonego celu.

Celem nauki - poznanie prawdziwe.

Prawda. Zagadnienie epistemologiczne: Określenie realistyczne,
pragmatystyczne, idealistyczne przez zgodność wewnętrzną.

Zagadnienie metodologiczne, kryteria prawdy w poszczególnych
naukach. *X*

Metodologia jako teoria czynności dla uzyskania wiedzy, w prze-
ciwieństwie do logiki jako teorii stosunków.

Stawianie pytań: Motyw psychologiczny stawiania pytań stwier-
dzenie niewiedzy. Ujemne uczucia intelektualne. Względy praktycz-
ne.

Dwa typy pytań: "co" i "dlaczego".

*1) wielokrotności terminów, byś pytań
wzajemne
z użyciem różnych słów, słownictwa, z
długością, tym, skomplikowanym*

Wadliwości w stawianiu pytań: Nieokreśloność /np. kwestja idej
wrodzonych/, ukryte założenia /"czy przestałeś bić swego ojca"/

Odpowiedzi na pytania bądź z doświadczenia, bądź z rozumowania,
bądź intuicyjne.

Znalezienie odpowiedzi jest odkryciem /metody heurystyczne/,
trzeba uzasadnić / metody uzasadniania/ oraz usystematyzować /me-
tody wykładu/

Doświadczenie jako źródło wiedzy.

Spostrzeganie - obserwacja jest metodycznym spostrzeganiem.

Doświadczenie.

Interpretacja w obserwacji /klasyfikowanie? w opisie/

0 metafizyce

Z rozważań nauk specjalnych przyrodniczych wyrosła metafizyka uogólniająca /indukcyjna/, podobnie rozważania nad podstawami matematyki i logiki doprowadziły również do wyników wkraczających w zakres metafizyki, wyników, które można ująć łącznie jako trzeci z kierunków metafizyki współczesnej, ~~xxx~~ obok metafizyki indukcyjnej i metafizyki intuicjonistycznej. Rozważania nad podstawami matematyki i logiki przybrały postać nowych gałęzi nauk, zbudowanych na sposób matematyczny, o zakresie badań ogólniejszym, niż zwykłe badania matematyczne. Nadaje się im niekiedy ^{metafizyka} nazwę metamatematyki. Odpowiadają one ^(w odróżnieniu od zwykłej metafizyki) poniekąd pojęciu metafizyki arystotelesowskiej, zajmują się bowiem pojęciami najogólniejszemi, zarazem zaś realizują kartezjuszowski ideał metafizyki zbudowanej na sposób matematyczny. Są jednak ^(nie są to) zarazem ~~xxx~~ różne ~~xxxxxxx~~ od metafizyki Arystotelesa i Kartezjusza, ^(o ile różna jest) ~~xxx~~ o ile różna jest ^(matematyka) matematyka dzisiejsza i logika ^(niez) od ^(matematyki) matematyki owych czasów. Zajmują się ^(niez) badania te ^(niez) pojęciami takimi jak ^(niez) pojęcie przedmiotu, pojęcie indywiduum i zbioru indywiduów, ^(niez) pojęcie ^(niez) stosunku, istnienia, nieskończoności, ^(niez) możliwości. Analizują te pojęcia, wygłaszają aksjomaty ich dotyczące i z aksjomatów tych w drodze dedukcyjnej uzyskują twierdzenia pochodne. Posługują się przytem szatą symboliczną, która zezwala osiągnąć maximum ścisłości w definiowaniu i formułowaniu twierdzeń.

~~Należące tu badania nie są związane z nazwiskiem tego lub owego badacza, któryby dał systematyczną całość, jak to widzieliśmy w in-~~

~~nych kierunkach metafizycznych, gdzie Hechner, Bergson i inni, zas~~
~~sowali mniej lub więcej wykończoną całość.~~ Ta nowa metafizyka racjo-
~~nali~~tyczna powstaje w sposób podobny, jak powstają poszczególne dzia-
 ły matematyki, przez współpracę uczonych, z których każdy zajmuje
 się mniej lub więcej ograniczonym wycinkiem całości, Tak zatem i
 Schröder, Peano, Frege, Russell, Hilbert, Łukasiewicz, Leśniewski,
 Brouwer, Wittgenstein i inni współpracują przy wzniesieniu całości,
 która powoli ^{Wittgenstein} tylko zarysowuje się w swych kształtach.

Podany w tych wykładach obraz metafizyki współczesnej ^{mógłby być zrozumia-}
 ny fałszywie, ^{niezrozumiany} ~~jeżeli~~ ~~nie~~ ~~zwrócimy~~ ~~na~~ ~~to~~ ~~że~~ ~~gdybyśmy~~ ~~na~~ ~~jedno~~ ~~jeszcze~~ ~~nie~~ ~~zwrócili~~ ~~uwagi~~. Jak
 mówić ^{niezrozumiany} - metafizyka nowożytna, stworzona przez Descartesesa, konty-
 nuowana przez Spinozę i Leibniza, napotkała na krytyczną opozycję
 ze strony ¹⁷⁷¹ Kanta i Hume'a, opzycję ¹⁷⁷², która zapanowała w XIX w., zwal-
 czając dawniejszą metafizykę argumentami pozytywizmu i nowokantyzmu.
 Otóż owe trzy omwiane przez nas kierunki metafizyczne wyrosły z tej
 krytyki, uwzględniając jej wyniki, ~~pozyczy~~ tam, gdzie one przynosiły
 coś twórczego. Pozytywizm i nowokantyzm nie zniszczyły jednak i daw-
 niejszej metafizyki w tem znaczeniu, by nie miała ona kontynuatorów,
 wbrew owej krytyce. Mamy przeto i dzisiaj kontynuację ¹⁷⁷³ dawniejszych
 kierunków metafizycznych, ~~nie~~ ~~przyczem~~ ~~nie~~ ~~mówimy~~ ~~w~~ ~~tej~~ ~~chwili~~
 o tych elementach dawniejszej metafizyki, które weszły także w me-
 tafizykę indukcyjną, czy intuicjonistyczną.

Dwa zwłaszcza należy wymienić kierunki dawniejszej metafizyki,
 dzisiaj żywo prosperujące, Tomizm, wywodzący się od scholastycznego
 systemz św. Tomasza w Akwinu i Heglizm.

Tomizm stał się oficjalną filozofją katolicyzmu w myśl encykliki papieża Leona XIII z r. 1879. Odtąd jest system św. Tomasza wykładany na wydziałach teologicznych uniwersytetów i w seminarjach duchownych na całym świecie, praca zaś licznych neotomistów zmierza nie tylko w kierunku skomentowania i rozwinięcia systemu św. Tomasza, lecz nadto dąży do włączenia w rany tego systemu współczesnych wyników nauk szczegółowych.

Heglizm ma zwolenników w Anglii, we Włoszech i w Niemczech. Myśl zasadnicza systemu heglowskiego, iż naród, państwo, społeczeństwo, to nie tylko pojęcia ogólne, lecz rzeczywistość historyczna i kulturalna, która przechodzi etapy rozwoju, odpowiadające procesom logicznym, stała się dzisiaj podstawą teorii nauk humanistycznych /nauk zajmujących się wytworami działalności duchowej/, która traktuje organizmy historyczne, kulturalne i społeczne jako przedmioty swoistego rodzaju, całości, struktury, podlegające innym prawom, niż prawa przyrodnicze i wymagające zastosowania odrębnych metod działania.

Dla scharakteryzowania metafizyki i określenia jej granic musimy przeprowadzić jeszcze pewne rozróżnienia.

Ideał wiedzy metafizycznej przeszedł, jak widzieliśmy, szereg przemian. Według Platona i Arystotelesa, Descartesa i Spinozy, metafizyka daje wiedzę pewną, taką jak matematyka, w przeciwstawieniu

do prawdopodobnej jedynie wiedzy nauk przyrodniczych. Metafizyka indukcyjna rezygnuje z ideału wiedzy pewnej; uważając metafizykę za dalszy ciąg nauk przyrodniczych, przypisuje jej twierdzeniom tylko pewne prawdopodobieństwo, podobnie jak twierdzeniom nauk przyrodniczych. Jednakowoż, jak długo uważamy metafizykę za naukę - a za taką uważają ją wszyscy jej twórcy - tak długo wymagamy, by podawała ona prawdę. Jeżeli zaś przytem uważamy, że niema pewności co do prawdziwości jej wtierzeń, to twierdzenia te przyjmujemy z zastrzeżeniem, prowizorycznie niejako, póty jedynie, póki nie okaże się, że ich prawdopodobieństwo nie jest dość duże, lub też zgoda, że nie wytrzymują próby sprawdzenia. Nowokantyzm, odmawiając metafizyce charakteru naukowego, czyni to na tej podstawie, iż - zdaniem zwolenników tego kierunku - nie można uzasadnić pewności, czy choćby tylko prawdopodobieństwa twierzeń metafizycznych; a znów zwolennicy metafizyki jako nauki wykazują przedewszystkiem, że twierdzenia jej czynią zadość wymaganiom metodologicznym, gwarantującym z pewnością lub wystarczającym prawdopodobieństwem ich prawdziwość.

Tak zatem musimy odróżnić dzieła naukowe w zakresie metafizyki od dzieł o charakterze literackim, traktujących o przedmiotach metafizycznych. Granice między nimi wyznaczają dwie cechy: cel i umiejętność. Dzieła metafizyczne o charakterze naukowym mają jako cel przedstawienie prawdy i do celu tego zmierzają metodycznie, według zasad umiejętności. Nie mają tego charakteru utwory, którym brakuje jednej

§1. Zbiór zagadnień, które nazywamy metafizycznymi, wyrósł z rozważań tak dawnych, jak dawna jest nauka wogóle. Są to rozważania dotyczące świata, w którym żyjemy, jako całości: Z czego powstał, z czego się składa, czym jest naprawdę. Rozważania na takie tematy przybrały postać naukową w Grecji mniejw. w VI w przed Chr., dając początek najdawniejszym teorjom naukowym, głoszonym przez tzw. Starszych fizyków jońskich, Talesa z Miletu, Anaksimandra, Anaksimenesa. Postępowali oni drogą, którą nazwalibyśmy dziś indukcyjną; wychodząc od szczegółowych obserwacji, wygłaszali uogólnienia, sprowadzające różnorodność zjawisk przyrody do jakiegoś jednego pierwiastka, wody, powietrza, chaosu i usiłujące wyjaśnić tę różnorodność procesami rozwoju i przemian owego pierwiastka. Ta naturalna droga, lub pozytywistyczna możnaby powiedzieć, droga tłumaczenia istoty świata doznała jednak zakamania, katastrofy, z wystąpieniem Parmenidesa z Elei, twórcy nowej metody rozważań teoretycznych. Parmenides nie wychodzi, jak poprzednicy od obserwacji zjawisk przyrody. Poddaje analizie logicznej pojęcie bytu, ^{czyli} pojęcie tego, co jest, oraz pojęcie zmiany, tego co powstaje. Rozważania jego taką mają mniejwięcej postać: To co jest, jest - więc nie może nie być. Nie może też zmienić się, bo co się zmienia, już nie jest tem samem, zawiera więc sprzeczność. Gdy coś zmienia się, to powstaje coś, czego nie było, jeżeli czegoś nie było, a jest, to powstało z niczego, z niczego jednak nic powstać nie może. Więc niemożliwe jest, by coś powstało, niemożliwe też, by coś przestało istnieć; co jest, to jest niezmiennie

i wieczne. Taki wynik rozważań nad treścią pojęcia bytu był wyraź-
nie niezgodny z tem, co spostrzegamy wokoło nas w świecie, w którym
przecież ciągle zachodzą zmiany. Parmenides nie mógł ominąć tej nie-
zgodności. Stwierdził więc, że świat zmysłów jest światem sprzecz-
ności, co zaś jest sprzeczne, to być nie może. ^{Jest więc} ~~Jest więc~~ złudą, po-
zorem, prawdziwym jest tylko ów byt niezmienny, będący przedmiotem
myśli.

Mamy w rozważaniach Parmenidesa dwa punkty niezmiernie ważne dla
całego dalszego rozwoju owych ogólnych rozważań o świecie, nawza-
nych później metafizyką. Punkt pierwszy, to punkt wyjścia rozważań:
Nie jest nim obserwacja faktów, tego co w świecie przedewszystkiem
rzuca się w oczy, lecz abstrakcja, pojęcie ogólne i analiza czysto
rozumowa tego pojęcia. Poraz pierwszy rozum przeciwstawia się tu-
taj zmysłom jako doskonalsza forma poznania i dająca wyniki odmienn
od wyników obserwacji. Punkt drugi, to rozróżnienie dwóch światów.
Świata barw, dźwięków, woni, oraz to innych zmiennych, różnorodnych.
To jest świat złudy. I świata pojęciowego, świata pozbawionego
treści zmysłowej, lecz wyposażonego w treść inną, pojmovaną rozumo-
wo, o którym wiemy, to, że jest i to wszystko, co stąd wyrozumować s-
daje: to jest wieczny, ciągły, ^{pojęty} obdarzony jakimiś własnościami ma-
tematycznymi chciałoby się powiedzieć.

Rozważania Parmenidesa wprowadziły przełom w toku rozwoju
myśli helleńskiej. Z jednej strony zwolennicy Parmenidesa wykazy-
wali sprzeczność w pojęciu zmiany - wnioskowali stąd, iż zmienny

świat zmysłowy istnieć nie może; z drugiej strony jego przeciwnicy wykazywali, że byt tak rozumiany, jak nakazuje Parmenides, pozbawiony treści zmysłowych - nijaki - również istnieć nie może, bo przecież każda rzecz jest taką lub inną, posiada jakieś określone cechy konkretne. Stąd wniosek ~~sceptyczny~~, powstrzymanie się od rozważań, dotyczących natury świata, rozważań metafizycznych, ^{oświecenie} zwrócenie się raczej do zagadnień ~~konkretnych~~ praktycznych, związanych bezpośrednio z życiem i jego potrzebami. ~~Takie stanowisko zaprowadziło w okresie, w którym wystąpiła~~ ~~potężna~~ postać Sokratesa /469-399/

§2. Motywem dociekań Sokratesa stała się potrzeba znalezienia prawdy wśród przeciwnych sobie mniemań ludzkich, wbrew tendencjom ^{relatywizm i subiektywizm} sceptycznym epoki. Znalazł ją Sokrates ~~przez połączenie przeciwnych stanowisk.~~ ^{„dialektyka”} ~~To co stałe w zmienności, to jest przedmiotem wiedzy, to poznając osiągamy poznanie prawdziwe. Stałość w zmienności znajdujemy zaś~~ ^{„metoda”} ~~porównując ze sobą rozmaite przedmioty nas otaczające i zwracając uwagę na to, co im jest wspólne, pomijając zaś różnice.~~ ^{„metoda”} ~~Tak tworzymy pojęcia ogólne np. pojęcie konia, przez dokonanie wyboru tych właściwości, które są wszystkim koniom~~ ^{„metoda”} ~~z pominięciem różnic indywidualnych. Ta zasada sokratyczna stała się podstawą dla ucznia Sokratesa, Platona, podstawą na której zbudował on pierwszy wielki system metafizyki starożytnej. Umiejętność tworzenia pojęć i operowania nimi, ~~oparta z jednej strony na rozróżnianiu, z drugiej zaś na ujmowaniu całości, otrzymała nazwę dialektyki. Stąd metafizyka platońska, związana bezpośrednio~~~~

z tą umiejętnością, bywa nazywana dialektyczną.

Tak właśnie dla Platona
~~Platon uzupełnił i rozwinął wyniki Sokratesa.~~ Wiedza, która nie
 jest tylko złudnym mniemaniem, to wiedza pojęciowa. Jej przedmiotem
 to co ~~stałe~~ *jednakże* niezmiennie przebija się w nieustannej ~~zmienności~~ *zmienności* rze-
 czy zmysłowych. Pojęcia mające treść jasno usatloną pozwalają nam
 poznać właśnie owe ~~stałe~~ niezmiennie przedmioty, którym Platon na-
 dał nazwę Idej. Ideje przeto, to przedmioty, pozanawane przez nas
 zapomocą pojęć. ~~xxx~~ Pojęcie człowieka ma treść stałą, dobrze okre-
 śloną, którą nam podaje definicja tego pojęcia: przedmiot tego po-
 jęcia, idea człowieka, jest więc równie niezmienny, jak niezmienną
 jest treść pojęcia. Przeciwnie ludzie, których widzimy, spotykamy
 dokoła nas - i my sami - jesteśmy wciąż inni - i tak samo wciąż inną
 jest treść wyobrażeń, przez które ludzi poznajemy. ~~Jednakże~~ *Jednakże* Idej nie
 ma na tym świecie, tu wszystko zmienne; więc muszą one istnieć w ja-
 kimś innym świecie, świecie o tyle doskonalszym od naszego, o ile
 doskonalszym jest człowiek idealny od człowieka ziemskiego: czło-
 wiek ziemski bowiem choruje, podlega ranom i kalectwom, starzeje
 się i umiera. Człowiek wogóle, idea człowieka, nie podlega chorobo-
 ani śmierci, nie są to bowiem cechy istotne człowieka, któreby wcho-
 dziły w treść pojęcia ogólnego człowieka. Ow zatem świat idej jest
 doskonały przez to, że jest wieczny, niezmienny, wolny od ułomności
 którym podlegają rzeczy ziemskie. W rzeczach ziemskich mamy ~~stanie~~
 odwzorowania ideałów; ich odbicia, przemijające, chwilowe, zatem
 każda rzecz ziemska jest ~~złożona z bytu i nicości, z nicości powsta-
 je i wniczość obraca się~~

§3. Arystoteles równie jak Platon wychodzi od Sokratesowskiego założenia, że wiedzą prawdziwą jest wiedza pojęciowa, lecz przeciwnie niż Platon twierdzi, że przedmioty poznania pojęciowego, idee, zawierają się w świecie zmysłowym, nie ^{istnieją} pozanim. ~~Przeto konkretnie~~ indywiduum, np. Sokrates jak człowiek zawiera w sobie dwa składniki. Jeden z tych składników, to idea, zespół tych właściwości, które sprawiają, że Sokrates jest człowiekiem, nie zwierzęciem, drugi z nich, to ogół cech nie należących do idei, ~~które mogą zmieniać się każdej chwili, podczas gdy idea człowieczeństwa w Sokratesie zawsze tą samą pozostaje.~~ Te dwa składniki każdej rzeczy, ^{czyli} każdej substancji, to jej materia i forma. ^{substancje} Materia należy do świata zmysłowego, ~~szkama~~ forma do świata idealnego. ~~W całym świecie naszym istnieją rzeczy złożone z materji i formy,~~ ^{formacjami} (każda substancja stanowi materję dla substancji wyższej, dla substancji, która z niej może powstać. ^{istnienie formy i materji} U obu końców tego szeregu możemy pomyśleć sobie czystą materję i czystą formę. Ponieważ zaś forma jest czynnikiem kształtującym substancję, materia czynnikiem biernym, kształkowanym - przeto owa czysta forma, ~~nie jest~~ staje się ostateczną przyczyną istnienia świata - Bogiem.

⊥ Arystoteles pierwszy ujął badania, dotyczące całości świata, w postać systematyczną i nazwał je pierwszą filozofją. ^{filozofją} Zadania jej formułuje w sposób następujący: Jest to nauka o tem co, jest o ile jest i jego cechy istotne. Nauka ta nie jest identyczna z żadną nauką szczegółową, . Żadna bowiem z innych nauk nie bada te-

~~go co jest, o ile jest, tylko odcinając jakąś część bytu, zajmuje się jego cechami przypadkowymi, jak np. nauki matematyczne.~~

Nazwa metafizyka nie pochodzi od Arystotelesa i jest do pewnego stopnia przypadkową. Andronikos z Rodos, filolog i badacz pism Arystotelesa w I w. a Chr. układając zbiorowe ich wydanie, uporządkował je w ten sposób, I po pismach przyrodniczych, czyli fizycznych, umieścił pisma odnoszące się do pierwszej filozofji, oznaczając je zbiorową nazwą ta meta ta fysika /pisma następujące po fizycznych/. Ta nazwa dopiero później nabrała znaczenia przenośnego oznaczając badania tego, co jest poza światem fizycznym.

§4. ^{zgodnie z tradycją Platona} Warysowały się zatem już w czasach Platona i Arystotelesa następujące jakby strony, czy dziedziny badania:

1/. "ajogólniejsze własności przedmiotów; byłaby zatem metafizyka w tem znaczeniu nauką uzupełniającą wszystkie nauki szczegółowe. W dziedzinie tych badań nie wykraczamy wcale poza zakres przedmiotów badanych przez inne nauki, a tylko inne stawiamy ośnośnie do tych przedmiotów zagadnienia. Taką metafizykę nazywa się czasem ontologią. /Arystoteles/.

2/. To co pozaempiryczne, jakiś byt, niedostępny zmysłom, lecz byt w pełni realny, niezależny, od którego zawisły poznawany rozumowo, ~~który jest światem~~ jest świat ziemski ~~który jest światem~~. /Platon/.

3/. Zarazem ~~jednak~~ zaś, zarówno w jednym jak i drugim kręgu badań szuka się odpowiedzi na pytanie jaka jest przyczyna świata.

Przyczynę tę zarówno Platon, jak i Arystoteles znajduje poza światem ~~empirycznym~~: u Platona jest to najwyższa idea, u Arystotelesa to pierwsze

Wilno, 5 grudnia 1932.

Stowarzyszenia Grona Profesorów

Uniwersytetu Stefana Batorego

zaprasza na

Wieczór muzyczny

który odbędzie się w sobotę dnia 10 bm. o godz. 20 w lokalu
Związku Zawodowego Literatów Polskich /mury Bazylijańskie, Ostrobramska 9/

Program

Beethoven - Sonata IX "Kreutzerowska"

Adagio sostenuto. Presto.

F. d. est. P.
Amys... Am... ob... 14... m...
P... m... w... m... d...
m... m... d...

(Loda myśli przewodniej i kierunkowej)

jednocześnie sprasowania i wyplacenia - ~~niezależnie od wytycznych~~
~~niezależnie od wytycznych, kierunkowej, i kierunkowej~~ ~~niezależnie~~
sacna wiez nie jest wielomianem (bo 4 nie jest 4 wytyczna
mowa o 2 formach uzytych) ~~niezależnie~~

I Wzrostowi i wiezi idy re emistam konytowa mowio,
ie miednicem mady puszowey wie ota konytowa
dziej zicembi, a trodny is konytowa opilne wie eleccionis
ty mowia 2 konytowa konytowa konytowa konytowa

tera *anin forma* ~~tem~~ ~~znyskowym~~, nazywając ją Bogiem.

W tym ^{11mer} ostatnim punkcie metafizykę wchodzi w styczność z religią, i stąd granice między jedną a drugą częstokroć bywają zatarte. Z jednej bowiem strony wierzenia religijne przybierają postać filozoficzną, podlegają systematyzacji przy pomocy pojęć filozoficznych, jak to stało się w religii chrześcijańskiej, z drugiej strony rozważania metafizyczne w tym przedmiocie przechodzą z gruntu rozumowego na grunt mistyczny, czerpiąc ze źródeł religijnych. Dwoma typowymi systemami filozoficzno religijnymi schyłku starożytności były systemy ~~Plotyna~~ Plotyna /203-269/ i św. Augustyna /354-430/. Oba wyszły z metafizyki Platona, ^{zaczynają z obu} Oba one ~~systemy~~ ~~odwołują się do innych,~~ niż rozumowe źródła poznania. Plotyn wierzy, że do poznania boskiej przyczyny wszystkiego, co istnieje, dojść można nie przez poznanie obiektywne, gdzie mamy niejako przed sobą, zewnątrz nas przedmiot poznania, lecz jedynie przez takie rozwinięcie własnej swej istoty, dzięki któremu bezpośrednio staje się ów byt dany, przez dojście do stanu ekstazy. Poznanie prawdy bezwzględnej, twierdzi Plotyn, nieda się osiągnąć żadnym dowodzeniem, ani przez żadne inne pośrednictwo, lecz tylko tak, że ustaje wszelka różność między poznającym i pozanwanym. Ekstaza jest takim poznaniem Boga, przy którym stajemy się z nim jednym, tak jak jednym jest przeżywanie i poznawanie naszych własnych stanów psychocznych. Augustyn ^{nie podobnie} twierdzi, że wiedzę, o którą napróżno zabiegamy przyrodzonymi władzami naszego umysłu, Bóg udziela duszy drogą oświecenia /illuminatio/. Umysł,

który uzyskał tę wiedzę, widzi bezpośrednio prawdę, jak oczy widzą rzeczy ziemskie. Poznanie to ma charakter intuicyjny, umysł dochodzi do prawdy wprost, bez rozumowania, przez intelektualne wprytowanie się ^{myśli} kontemplację. Świat idei jest dla Plotyna myślą boskiego Rozumu ~~Logos~~ ^{Nous}. I dla Augustyna ideje to myśli boże, według których Bóg świat stworzył. Z rozumu boskiego wykania się twierdził Plotyn dusza ~~ix~~ świata, i dusza ludzka, by wcielić się w materję. Także Augustyn ^{twierdzi} ~~twierdzi~~, że w człowieku ^{ma swe siedzisko} ~~ma swe siedzisko~~ dusza, twór boski, z tamtego wyższego idealnego świata pochodząca. ~~Tak~~ ~~xxxx~~ Te dwa pojęcia Boga i duszy, stały się w dalszym religijno-filozoficznym rozwoju metafizyki pojęciami dominującymi.

W systemach Platona, Arystotelesa i Plotyna oraz Augustyna, mamy trzy typy metafizyki starożytnej, którym możnaby nazwać odpowiednio nazwy dialektycznej, ontologicznej i mistycznej. Pierwsza drogą analizy pojęciowej /dialektyki/ dąży do poznania rzeczywistości pozaempirycznej, druga (ontologiczna) rozważa najogólniejsze własności przedmiotów, trzecia usiłuje drogą irracjonalną, mistyczną, przeniknąć zagadnienia eschatologiczne.

Wszystkie te trzy kierunki rozwijały się w ciągu wieków średnich nie jest jednak naszym zadaniem w tym przeglądzie dawanie zarysu historycznego, chodzi zaś jedynie o wyróżnienie głównych typów myślenia metafizycznego. Tak więc przejdziemy do postaci odnowiciela metafizyki w czasach nowożytnych. René Descartesa /1596-1650/.

*Przebieg choroby, co się wtedy zmieniło, przez podjęcie i uprzed-
zenie, od czasu, na nieznanych podłożach.*

*Przebieg choroby, co się wtedy zmieniło, przez podjęcie i uprzed-
zenie, od czasu, na nieznanych podłożach.*

Wilno, 5 grudnia 1932.

*Przebieg choroby, co się wtedy zmieniło, przez podjęcie i uprzed-
zenie, od czasu, na nieznanych podłożach.*

Stowarzyszenie Grona Profesorów

Uniwersytetu Stefana Batorego

zaprasza na

Wieczór muzyczny

który odbędzie się w sobotę dnia 10 bm. o godz. 20 w lokalu

Związku Zawodowego Literatów Polskich /mury Bazylijskie, Ostrobramska 9/

Proram

*Przebieg choroby, co się wtedy zmieniło, przez podjęcie i uprzed-
zenie, od czasu, na nieznanych podłożach.*

Beethoven - Sonata IX "Kreutzerowska"

Adagio sostenuto. Presto.

*Przebieg choroby, co się wtedy zmieniło, przez podjęcie i uprzed-
zenie, od czasu, na nieznanych podłożach.*

§5 Descartes postawił sobie za zadanie, ~~zależnie~~ ^F ~~zależnie~~ pewne podstawy wiedzy stąd jego tytuł założyciela filozofii nowożytnej. Pragnął przeto znaleźć takie najogólniejsze ^{unwersyjne} twierdzenia, z którychby drogą dedukcji, wzorowanej na postępowaniu matematyków, można było wywieść całą wiedzę o świecie i człowieku. Rzecz jasna, że takie najogólniejsze twierdzenia były twierdzeniami ~~matematycznymi~~ metafizycznymi, a przedmiotem ich najogólniejsze ^{to jest} pojęcia, obejmujące w swym zakresie wszystko, co istnieje, cały byt rzeczywisty. Pojęć takich, według Descartes ^{fizyka matematyczna} są trzy: Res extensa, substancja rozciągła - ciało, res cogitans, dusza i Bóg. Z pojęcia Boga wywodzi Descartes twierdzenie, że Bóg istnieje, istnienie duszy jest faktem doświadczenia wewnętrznego istnienia ciała dowodzi mechanika, ^{to jest} jako nauka matematyczna. Trzy zatem według Descartes ^{Matematyka} pojęcia najwyższe i trzy odpowiadające im przedmioty. W uogólnieniach Descartes ^{Matematyka} dalej jeszcze poszedł Spinoza 1632-1677: nie trzy lecz jedno tylko jest pojęcie najwyższe, pojęcie ^{fizyka, matematyka} wszystko obejmujące, Deus sive natura, treść tego pojęcia jest jak najogólniejsza, a więc nie zawiera się w niej ani ~~żadnej~~ cecha rozciągłości, ani cecha myślenia, która rozróżniała dwa pojęcia Descartes ^{Matematyka}. Myślenie i rozciągłość to są dwa atrybuty, dwa sposoby przedstawiania się owej całości, którą to pojęcie oznacza, naszemu poznaniu. Bóg ~~zaś~~ nie jest poza światem, jak Bóg Descartes ^{Matematyka}, lecz ^{tu Spinoza} ~~z~~ ^z nim samym, nie dwa światy ziemski i boski, jak u Descartes ^{Matematyka}, idącego za Platonem - przyjmuje zatem Spinoza, lecz Bóg jest w świecie tak jak według Arystotelesa Idee w samych niższych się rzeczach, ^{Matematyka}

jącej istnienie dwóch światów, świata empirycznego i transcendentnego.

§6. Podstawą, na której opiera Hume swe stanowisko względem metafizyki jest jego empiryzm, czyli teza, iż wszelka wiedza o świecie zewnętrznym ogranicza się do faktów doświadczenia, ~~które są postrzeżeniami~~ ^{które są postrzeżeniami} jakbyś my dziś powiedzieli w spostrzeżeniach: ~~które są postrzeżeniami~~ ^{które są postrzeżeniami} elementami zaś wszelkich spostrzeżeń są wrażenia zmysłowe oraz zachodzące między nimi stosunki czasowe i przestrzenne. Do nich sprowadzają się wszelkie ideje, ~~wszystkie~~ ^{wszystkie} myśli o rzeczywistości. Zadaniem nauki jest zbadanie, w jaki sposób owe ideje wyrastają z impresyj. Idejami są pojęcia metafizyczne ~~wraz z najogólniejszym pojęciem substancji~~ ^{z najogólniejszym pojęciem substancji}. Metafizyka przeto tem powinna się zająć, jakie są źródła tej idei w naszych impresjach. Przesunięcie zatem zadań metafizyki, które głosił Hume, polega na tem, że nie transcendentny przedmiot pojęcia substancji jest celem dociekań metafizycznych, lecz samo to pojęcie, ~~i jego geneza~~ ^{i jego geneza}.

Kant posuwa się dalej w kierunku wskazanym przez Hume'a. Dla niego również ideje, czyli treści myślowe są przedmiotem badania. W treściach tych wyróżnia dwa składniki. Jeden - materia poznania - to są wrażenia zmysłowe, barwy, dźwięki, naciski, ciągle zmienne, indywidualne. Drugi składnik, to ogólne formy poznania, przez które umysł nasz porządkuje różnorodność materji. ~~Formy te~~ ^{Formy te} po tem w poznaniu wyróżniamy, że są one powszechne i konieczne, t. zn. to co w treści poznania jest przedmiotem sądów powszechnych i koniecznych, matema-

tycznych i logicznych, (bo te właśnie nauki podają twierdzenia tego rodzaju) to należy do formy poznania. Zadaniem metafizyki ^{nie} analiza o-
 wych form poznania. Są one aprioryczne, t.zn. niezależne od ~~krótk~~
 materji poznania, ani też od poprzednich naszych doświadczeń. Meta-
 fizyka jest nauką o apriorycznych formach i zasadach poznania. Taką
 metafizykę nazywa Kant immanentną. Odrzuca natomiast metafizykę
 transcendentną, tj. przekraczającą granice doświadczenia, usiłującą
 wygłaszać twierdzenia nie o ~~składnikach~~ składnikach poznania, lecz o ~~przedmiotach~~
~~zrzec~~ "zrzeczach samych w sobie", o *substancji, przycz. przyn. i mechanizm.* ≠

W ~~tem~~ przesunięciu przedmiotu badań metafizycznych, jakie widzi-
 my u ~~Kanta~~ Hume'a i u Kanta, [✓] mieści się zarazem krytyka, skierowana
 przeciw metafizyce w dawniejszem znaczeniu.

*F trzeci form poznania ujęty w ich własności i odno-
 si, immanentny i nie, posiadający ściśle znaczenie i dawniej-
 szą metafizykę.*

↳ rozważa sprzecznych i ich formułach
F transcendentnych mediatach tych form, o substancjach

przyn. przyn. i mechanizm. i ich, i rozważa ujętych w ich

*≠ Hence stanowisko pierwsze metafizyczne ujęte do elementów
 empirycznych, nadmiast które rozumie się odrobny charakter
 i obrotu ludzkiego umysłu, ujęte to za apriorycznej formy poznania
 i innych rzeczy u Kanta i media ich dozwolone porównanie między*

Andante con variazioni.
Finale. Presto.

Gabriel Fauré - Sonata L-dur op.13.

Allegro molto

Andante.

Allegro vivace.

Allegro quasi presto.

W y k o n a w c y: P.P. Wanda Malka-Ledochowska / skrzypce /

i Cecylja Krewer / fortepian /

Goście mile widziani.

Wstęp dla P.P. Członków Stowarzyszenia bezpłatny, Rodziny Członków oraz goście płacą 1 zł. od osoby.

J. Pan

*Wielki, podziękuję, Komisary, Zarząd i prezydent Plebanii
i Plebana.*

Fiducioi Amorem in Christum et pacem in se et in omni mundo.

Druga połowa XIX w. to okres panowania pozytywizmu i nowokantyzmu, kierunków antimetafizycznych, o których ^{Wskazanie na redukcję} mówiliśmy ~~w~~ ostatnim ^{Wskazanie} wykładzie. ~~Na przełomie XIX i XX w.~~ mamy ^{Wskazanie} znów jakby odrodzenie zainteresowań metafizycznych. Powstają nowe prądy, które można podzielić na trzy kierunki. Kierunek pierwszy bywa nazywany metafizyką indukcyjną /uogólniającą/ i postępuje drogą uogólnienia wyników nauk szczegółowych, by w ten sposób uzyskać teorie, obejmujące całą rzeczywistość. Kierunek drugi może być nazwany metafizyką intuicjonistyczną - dąży on do poznania istoty rzeczy metodą intuicyjnego, bezpośredniego ich ujmowania - inaczej, niż czynią to nauki specjalne, posługujące się analizą pojęciową. Kierunek trzeci wyrasta z badań logiki i matematyki i zajmuje się ~~bazami~~ analizą podstawowych dla wszelkich nauk, najogólniejszych pojęć, takich jak przedmiot, istnienie, możliwość, stosunek i inne. Są to badania, którym ^e najlepiej odpowiada nazwa ontologii, ^{antymetafizycznej} ~~metafizycznej~~.

Omówimy te trzy kierunki, rozpoczynając od metafizyki indukcyjnej. Jej tezą zasadniczą jest, że teorie metafizyczne stanowią jakby dalszy ciąg teoryj nauk szczegółowych, wyrastają z nich drogą dalej posuniętego uogólnienia. Różni się zaś owa metafizyka indukcyjna od dawniejszej metafizyki dwiema przedewszystkiem cechami:

1/. Rezygnuje z ideału, który miał na oku ~~Plato i Arystoteles~~, ~~został podjęty przez~~

~~Wskazywać na sprzeczność między punktami zasadniczymi. Pierwsza~~
~~zarysów przeciw metafizyce, formułowane przez pozytywistów i ne~~

Z punktu widzenia metafizyki indukcyjnej, o której mówiliśmy poprzednim razem, ogół nauk szczegółowych o świecie i metafizyka tworzą jeden ciągły system, zmierzający od sądów o faktach do najwyższych uogólnień. Nauki szczegółowe wychodzą od obserwacji i sądów o faktach, w których wyniki obserwacji wypowiadamy, i na nich budują swe teorie. Metafizyka wychodzi od teoryj nauk szczegółowych i tworzy teorie jeszcze bardziej ogólne. Granica między naukami szczegółowymi i tak pojętą metafizyką jest płynna, wprawdzie o pewnych teoriach na pewno możemy powiedzieć, że należą jeszcze do nauki szczegółowej, o innych zaś, że należą do metafizyki, są jednak między nimi teorie graniczne, które w miarę rozwoju nauki przesuwają się z jednej dziedziny do drugiej.

Inaczej pojęty jest stosunek nauk szczegółowych do metafizyki przez twórców metafizyki intuicjonistycznej, to jest tego drugiego kierunku metafizyki współczesnej, którym mamy zająć się z kolei. Tutaj wprawdzie także metafizyka stanowi uzupełnienie wyników nauk szczegółowych, jednakowoż niema między nimi ciągłości, uzupełnienie to idzie w innym kierunku, niż uogólnienia nauk szczegółowych i posługuje się innym, niż owe nauki, ~~innym~~ sposobem poznania. Najwybitniejszymi przedstawicielami tego kierunku są William James /1842-1910/, Henri Bergson /ur.1859/ i Edmund Husserl /ur.1859/.

James wychodzi od założenia: Nic nie może być przyjęte w nauce za rzeczwiste, co w jakiś sposób nie było przedmiotem doświadczenia. Odwrotnie zaś wszystko, co w jakikolwiek sposób było przedmiotem do-

świadczenia, jest rzeczywiste i jako rzeczywiste musi znaleźć w nauce swe miejsce. Tezę tę zowie James empiryzmem radykalnym i rozumie ją w ten sposób, iż empiryzm tradycyjny, przyrodniczy, sprowadzający poznanie rzeczywistości do spostrzeżeń zmysłowych, nie wyczerpuje zakresu doświadczenia. Uzupełnienie ma być dane właśnie przez metafizykę, która uwzględnić musi także doświadczenia inne niż przyrodnicze. Zakres zaś doświadczenia wogóle pojmuje James bardzo szeroko. Rzeczywistem jest wszystko to, z czem liczymy się w naszym postępowaniu, wszystko, co wpływa na nasze postępowanie - taki pogląd nosi nazwę pragmatyzmu, a doświadczeniem w owym szerokim pragmatystycznym znaczeniu są wszystkie nasze przekonania, którymi kierujemy się w działaniu na polu naukowym lub praktycznym.

Tak pojęta rzeczywistość jest o wiele bogatsza, niż to, co można wyrazić zapomocą pojęć i słów. W danych świata zewnętrznego, stanowiących ^{medycina} treść doświadczenia, świadomość nasza dokonywa wyborów, który stanowi zasadniczą i nad wszystkim panującą cechę życia duchowego. Narzędziem wyboru są przede wszystkim zmysły, które reagują, dostarczając wrażeń zmysłowych, na niektóre tylko z podnieć fizycznych. Wybór powtórny zostaje dokonany dzięki pracy uwagi: Tylko niektóre z pomiędzy rzeczy, jakie widzimy lub słyszymy, zostają zauważone i wchodzi w ten sposób w treść spostrzeżenia. Wreszcie tworząc pojęcia, dokonywamy dalszego wyboru, abstrakcja odrzuca składniki spostrzeżeń, nie mające znaczenia dla celów, które kierują myśleniem pojęciowym, w myśleniu pojęciowym upraszczamy obraz świata, wybierając zeń te tylko składniki, które nas interesują w danym bada-

niu naukowem. Tak przeto obraz świata, kreślony przez świadomość naukową jest produktem daleko posuniętego wyboru, który zawdzięcza powstanie swe i rozwój tej okoliczności, iż mamy w tem interes życiowy, biologiczny, ażeby zapomocą myśli ujmować rzeczywistość w sposób uproszczony, wymagający najmniejszego nakładu sił i ~~XXXXXXXXXX~~ dzięki temu poddawać ją swej władzy.

Nie możemy jednak poprzestać na takim obrazie świata, albowiem istnieją w nas doświadczenia, których ów dobór naukowy nie wyczerpuje i cele inne, niż biologiczne. Nazywa je James doświadczeniami religijnymi, obejmują one stany natchnień, przeżycia mistyczne, ale zarazem i to, co psychologia obejmuje terminem podświadomości, niewytłumaczone całością świadomego przebiegu życia psychicznego skojarzenia i poczucia, a nawet dziedzina zjawisk okultystycznych i medialnych. Wskazują nam one głębsze związki ze wszechświatem, musi je przeto uwzględnić każdy, kto dąży do filozoficznego ujęcia wszechświata, ujęcia kierowanego już nie biologicznymi wyłącznie - lecz idealnymi pobudkami. Religja w tem szerokiem znaczeniu, jakie jej nadaje James, oznacza najogólniejszy sposób reagowania ludzkiego na całość wszechświata, dzięki czemu należymy nie tylko do świata przyrody, lecz także do jakiegoś innego świata idealnego, którego rzeczywistość - w myśl zasady pragmatystycznej - przyjąć musimy, gdyż przez związek z nim doznajemy zmian na sobie samych. "Rozum - powiada James - który posługuje się logiką, a nie uwzględnia takich specyficznie religijnych doświadczeń, zawsze pewne rzeczy pominie, i

nie dojdzie nigdy do zupełnie właściwych wyników. Zaczem doświadcze-
 nie religijne, doświadczenie znane pod tą szczególną nazwą, powinien
 mojem zdaniem uważnie rozpatrywać i objaśniać każdy, kto bez względu
 na rozum dąży do filozofii pełniejszej. - Dodaje zaś bezpośrednio,
 że doświadczenie tego rodzaju zaszczepia naturalnym biegiem rzeczy
 w duszach tych, którzy je znają, wiarę zupełnie zgodną z teorjami
 Fechnera - ~~xx~~ poznaliśmy poprzednim
 razem jako metafizykę.

Niewystarczalność zwykłego poznania naukowego, operującego poję-
 ciami ~~xxxxx~~ ogólnemi, dla poznania rzeczywistości, grozi także - podobnie
 jak James - Henri Bergson. Stąd powstaje zatem dlań również potrze-
 ba badań innych, niż rozumowe, potrzebie tej zaś czyni zadość meta-
 fizyka. Dwa są według Bergsona rodzaje lub źródła poznania:

/Streszcz. wykł. 10 1934/35/

Trzecim filozofem, którego równie jak Jamesa i Bergsona, zaliczyliśmy do kierunku intuicjonistycznego, w metafizyce współczesnej jest Edmund Husserl. Odwrócić również wychodzi od zasady, że ostateczną podstawą wszelkiego poznania jest bezpośrednio doświadczenie. Jednakże doświadczenie zewnętrzne i doświadczenie wewnętrzne, przez które poznajemy własne przeżycia ~~przeżycia~~, nie wyczerpują zakresu doświadczenia. Dotyczą one zawsze tylko indywidualnych przedmiotów lub zjawisk, na ich podstawie wolno wygłaszać jedynie sądy jednostkowe, nie zaś ogólne. Husserl natomiast stwierdza, że mamy akty poznawcze, w których ujmujemy bezpośrednio wiedzę ogólną, akty, w których bezpośrednio dana nam jest oczywistość sądów ogólnych. Trzeba rozszerzyć pojęcie bezpośredniego doświadczenia także na akty tego rodzaju, albowiem i w tych przedmiotach poznania jest bezpośrednio dany, ujmowany niejako we własnej swej osobie. Jednakże przedmiot ten nie jest już przedmiotem empirycznym. Badacz, pozostający w nastawieniu przyrodniczym, ograniczający się do doświadczenia w ciasniejszym, tradycyjnym znaczeniu tego terminu, nie może zauważyć, że istnieją przedmioty różne od przedmiotów przyrody. Trzeba stanąć na stanowisku innym, jak je Husserl nazywa fenomenologicznym, ażeby stwierdzić, że istnieją różne typy przedmiotów - nie tylko przedmioty przyrodnicze - i że przedmioty te mogą być poznane tylko w odpowiednio różnych aktach poznawczych. We wszelkich jednak sferach przedmiotów, przyrodniczych i owych innych, należy doświadczać, t.

zn. dotrzeć do samych przedmiotów badania i poddać się im, tj. ująć je tak i w tych granicach, jakimi one są w istocie.

Przyrodnicy traktują swoje przedmioty badania jako rezultat połączenia elementów, które wykrywa analiza i opis przedmiotu, a zarazem interesuje ich geneza przedmiotu, związki przyczynowe jego z innymi. Fenomenolog pragnie czegoś innego, usiłuje dostrzedz bezpośrednie dane przedmiotu, to jakim jest on sam w sobie, obcować ze samym przedmiotem i dopiero na podstawie tego obcowania tworzyć pojęcia. Są to wszystko określenia przez porównania, które mają nas naprowadzić na właściwą drogę ujęcia fenomenologicznego. Spostrzeżenie już w dziedzinie empirycznej nie jest rzeczą łatwą, trzeba się jej uczyć; lekarz badając pacjenta^o opukując go i wysłuchując, szmery, stłumi spostrzeże objawy, które dla spostrzeżenia laika są niedostępne. Umiejętności spostrzegania trzeba nabyć przez odpowiednie ćwiczenie i tak samo tu, gdzie chodzi o poznanie fenomenologiczne, zanim odpowiednia umiejętność nie zostanie osiągnięta, trzeba starać się o dokładne rozróżnienia, analizy pojęciowe, zestawienia i przeciwstawienia, które nam z różnych stron niejako podsuwają to, co należy uchwycić. Wszystko to są środki przygotowawcze, które mają nas doprowadzić do momentu ostatecznego, bezpośredniego, wprost na sam przedmiot skierowanego dojrzenia jego swoistej postaci i jego cech istotnych. Taką intuicję, takie bezpośrednie poznanie aprioryczne, jak mówią fenomenologowie, ma np. matematyk, gdy odkrywa jakieś nowe twierdzenie / np. tw. Fermata $x^n + y^n = z^n$ 3,4,5/, taką intuicję mieli greccy geometrycy, gdy badali

własności figur geometrycznych, taką ma każdy z nas, gdy na jakimkolwiek przedmiocie konkretnym stwierdza prawdziwość najogólniejszych twierdzeń ontologicznych, zasady sprzeczności, zasady identyczności/ -

Zatem doświadczenie empiryczne, które dzieje się przez spostrzeżenia i doświadczenie fenomenologiczne, które dzieje się przez akty intuicyjne (Wesensschauung), są tem analogiczne, że tak w jednym, jak i drugim przypadku poznania przedmiot jego jest bezpośrednio i niejako naocznie dany, w przeciwstawieniu do przypadków, w których tylko myślimy o przedmiocie zapomocą symboli lub obrazów zastępczych, jak dzieje się naprz. w logice, gdy symbole M, S, P, zastępują nam pojęcia, albo w fizyce, gdy siły i ruchy wyrażamy związkami liczbowymi ~~itp. wzagađziextaux~~ albo gdy pojęcia ogólne cnoty, męstwa, zwycięstwa wyrażamy przez alegorje itd.

Pozatem poznanie fenomenologiczne jest zupełnie różne od doświadczenia przyrodniczego, przyczem różnice te ująć można w następujących punktach:

1/. Poznanie aprioryczne dokonywa się w jedynym akcie intuicyjnym, odrazu jest całkowite, gotowe, natomiast poznanie osiągnięte na podstawie spostrzeżeń jest tem doskonalsze, im aktów spostrzeżeń jest więcej; im więcej razy, z różnych strony oglądaliśmy np. Kościół św. Jana, tem lepiej go znamy.

2/. Treść aktów intuicyjnych jest również różna od treści spostrzeżeń. Każde spostrzeżenie ujmuje przedmiot w jakimś widoku, wi-

doki te - z przodu, z tyłu, z boku - uzupełniają się wzajemnie, dają syntezę całości przedmiotu. Gdy natomiast przedmiot poznajemy intuicyjnie, to obojętnym jest, w jakim mieliśmy go kiedykolwiek widoku - odrzucamy niejako, to wszystko, czem różnią się poszczególne jego widoki, a ujmujemy jakąś istotę przedmiotu jak np. przez najrozmaitsze widoki przedmiotów kulistych ujmujemy istotę kuli.

3/. Przedmiotami doświadczenia przyrodniczego są rzeczy realne w czasie i w przestrzeni i zmienne w czasie. przedmiotem poznania apriorycznego są przedmioty idealne (bezczasowe, ogólne, ucieleśniające się w pewnych przedmiotach realnych (Platon?/, w tedy przedmioty idealne tworzą istotę przedmiotów realnych. Dzięki temu możemy rezultaty poznania apriorycznego przenosić na przedmioty realne i odwrotnie w przedmiotach realnych szukać podstawy poznania apriorycznego.

4/. Wreszcie pewność bezpośredniego poznania apriorycznego nie jest uwarunkowana przez żadne inne, poprzedzające lub późniejsze poznanie tego samego rodzaju, lub poznanie empiryczne, jest absolutna, w tem właśnie znaczeniu nazywamy je apriorycznym. Przeciwnie ^{postrzeżeni} poznaniem przez spostrzeżenia jest, podobnie jak to wyżej stwierdziliśmy o jego treści, zależna od poprzednich spostrzeżeń, a nadto może być przez następne spostrzeżenia zmodyfikowana lub nawet obalona.

Naukę, która posługuje się owym bezpośrednim doświadczeniem apriorycznym celem badania istot rzeczy nazywa Husserl ontologią,

Rola jej w stosunku do nauk szczegółowych odpowiada roli, którą zawsze przypisywano metafizyce, mianowicie ma ona dawać wtierdzenia najogólniejsze, ^{dotyczące przedmiotów} ~~obejmujące całość~~ świata empirycznego, gdyż świat ten jest ucieleśnieniem świata idealnego, stanowiącego przedmiot badania ontologii.

Ujęliśmy razem poglądy Jamesa, Bergsona i Husserla, jako przedstawicieli metafizyki intycyjnej, jakkolwiek różnią się oni między sobą pod wielu względami. Zapytać przeto należy, jakie momenty łączą te poglądy tak, że możemy traktować je w obrębie jednego kierunku metafizycznego. Wspólne im jest przedewszystkiem twierdzenie, że metafizyka posługuje się szczególnym rodzajem poznania, mianowicie poznaniem intuicyjnym. Intueor znaczy patrzeć, więc poznanie intuicyjne, w pierwotnym znaczeniu tego wyrazu, znaczy tyle co poznanie naoczne, a więc spostrzeganie zmysłowe. W znaczeniu pochodnym intuicja oznacza ^{Rozum} ~~po~~znanie inne niż zmysłowe, ^{cechy} ~~lecz~~ posiadające ~~dwie~~ dwie cechy analogiczne do cech poznania zmysłowego - tę, że jest poznaniem bezpośrednim, w przeciwieństwie do poznania symbolicznego przez znaki, porównania, alegorje - oraz tę drugą, że ujmuje przedmiot swój w całości, jakby jednem rzutem, w przeciwieństwie do poznania dyskursywnego, analitycznego, lub pojęciowego, dochodzącego do poznania całości przez wyliczenie jej części lub cech. Obe te cechy poznania intuicyjnego podkreślają wszyscy trzej autorowie, jakkolwiek każdy z nich inną intuicję ma na oku.

Owo poznanie intuicyjne, u każdego z trzech autorów, różni się

zarówno od poznania zmysłowego /przez spostrzeżenia/, jak i od poznania rozumowego /przez pojęcia/. Tęte rodzaje poznania nie wystarczają dla ujęcia rzeczywistości, w szczególności nie wystarcza poznanie rozumowe, które jest opracowaniem naukowym danych poznania zmysłowego. Stąd intuicjonizm staje się irracjonalizmem - jest to który twierdzi, pogląd, że inna droga, niż rozumowa potrzebna jest dla poznania całej rzeczywistości, gdyż rozum do tego nie wystarcza. Rozum może dać wyciąg, preparat, model choćby najdokładniejszy, lecz zawsze różny od żywej rzeczywistości, którą chwyta tylko intuicja. Ow irracjonalizm nie jest jednak antirracjonalizmem, nie odrzuca poznania rozumowego, owszem posługuje się niem jako podstawą dla wzniesienia się do intuicji. Zestawienia i rozróżnienia pojęciowe są przygotowaniem do ujęcia intuicyjnego.

Treść poznania metafizycznego w myśl omawianych poglądów jest różna od treści nauk szczegółowych. Intuicją chwyamy to, co wymyka się poznaniu zmysłowemu i rozumowemu. Jednakże świat nauk szczegółowych i świat metafizyki tworzą jedność, to nie są dwa światy różne, jak u Platona. Nauki szczegółowe i metafizyka poznają jakby różne strony tego świata, metafizyka uzupełnia poznanie nauk szczegółowych.

Różnią się wszystkie kierunki metafizyki intuicjonistycznej od poprzednio omówionej metafizyki uogólniającej, zarówno metodą, jak i postawieniem zagadnienia. Metafizyka uogólniająca chce zastosować metody nauk szczegółowych - uogólnianie - do zagadnień metafizycz-

nych. Metafizyka intuicyjna przeciwstawia swoje metody metodom nauk szczegółowych. Metafizyka uogólniająca stawia sobie jako zagadnienie, znaleźć uogólnienia, obejmujące rezultaty badań nauk szczegółowych. Metafizyka intuicyjna szuka rezultatów różnych od rezultatów tamtych nauk. Jeden i drugi jednak kierunek metafizyki pragnie objąć całość rzeczywistości i w tem leży wspólna im cecha charakteryzująca je jako kierunki metafizyczne.

w obrazie przedmiotu są tak samo obecne, jak elementy dane ~~xxxxxx~~ pierwotnie; nie ^{1/2 mc} zaś tylko pomyslane, lub wyobrażone, lub narzucone przezemnie przedmiotowi. Rodzaj i bogactwo owych elementów współdanych zależy od spostrzeżeń poprzednich, z których one pochodzą, każde spostrzeżenie jest więc zawisłe od spostrzeżeń poprzedzających w sposób dwojaki 1/ spostrzeżenia poprzednie wpływają na bogactwo i dobór elementów przedmiotu spostrzeżonego, 2/ decydują one o naszym przekonaniu, że przedmiot cechy współdane posiada, czyli motywują spostrzeżenie aktualne. Owo przekonanie może okazać się w pewnym przypadku mylne, nowe spostrzeżenia mogą je skorygować. Pewność spostrzeżenia jest więc zawisła od spostrzeżeń poprzednich, podlega sprawdzeniu w spostrzeżeniach następnych, spostrzeżenie jest powątpiewalne, jest bowiem poznaniem empirycznym.

Wadkże przedmiot który jest mi dany w spostrzeżeniu mogę ująć jeszcze inaczej. Mogę odwrócić się od wszystkiego, co jest współdane i skupić się jedynie na tem co dane bezpośrednio. Mogę o tem wypowiedzieć sąd i sąd ten będzie całkowicie niezależny od poprzednich i następnych spostrzeżeń. Albowiem to co w ten sposób ująłem ujmuję w całej ogólności, bez względu na okoliczności ^{bez względu} - na wszystko z czem łącznie ono kiedykolwiek wystąpi. Tak np. dwa odcienie barw obok siebie leżące mogę ^upoznać, bezpośrednio ująć i ocenić zupełnie ogólnie, twierdząc np., że jeden odcień jest jaśniejszy niż drugi - i żadne późniejsze doświadczenie nic tu nie doda i nie ujmie, ilekroć te same dwa odcienie ~~wystąpi~~ będą mi dane w przyszłości.

Poznanie takie jest poznaniem apriorycznym, ponieważ nie zależy od doświadczeń poprzednich ani następnych, jest zarazem bezpośrednim.

Zazwyczaj twierdzi się, że poznaniem apriorycznym jest wyłącznie poznanie pojęciowe. Husserl sądzi, że aprioryczne poznanie pojęciowe operuje przyjętym systemem pojęć i aksjomatów, których prawdziwość może być oceniona przez odwołanie się jedynie do bezpośredniego poznania apriorycznego.

Momentem wspólnym z powodu którego oba rodzaje poznania zaliczyliśmy do bezpośredniego doświadczenia jest to, że tak w jednym jak i w drugim przypadku poznania przedmiot jego jest naocznie i bezpośrednio dany, w przeciwstawieniu do przypadków, w których tylko myślimy o przedmiocie za pomocą symboli lub obrazów zastępczych.

lub drugiej cechy; swoboda twórczości musi tu nagiąć się pod dwa wspomniane wymagania.

Druga jeszcze granica wymaga omówienia, granica między metafizyką a religją. Jak wiemy, metafizyka posiada liczne punkty styczności z tem, co stanowi treść dociekań religijnych. Plotyn i św. Augustyn w starożytności, James ~~xxxx~~ jako przedstawiciel nowej metafizyki intuicjonistycznej, wyraźnie te punkty styczności podkreślają. [Zagadnienie początku i celu świata, życia - jego powstania i jego końca, dobra i zła w świecie, są zagadnieniami metafizycznymi, zarazem jednak są one tak związane z naszym życiem uczuciowym i działalnością praktyczną, że każdy z nas, nawet nie zajmując się metafizyką, żywi jakieś przekonanie pod tym względem, w coś wierzy.] Stajemy tu u progu kwestji stosunku wiary do wiedzy, jeżeli właśnie żądamy, by metafizyka wiedzę tutaj reprezentowała.

< Z punktu widzenia samego aktu psychicznego niema różnicy między wiarą a wiedzą. Psychiczny akt wiary i akt wiedzy są tem samym, gdyż tak, jak ten, kto w coś wierzy, tem samym twierdzi, że wie, iż tak właśnie jest, tak i ten, kto coś wie, tem samym wierzy, że jest tak właśnie. Zarówno wiara, jak wiedza, są, psychologicznie rzecz biorąc, przekonaniem, zjawiskiem psychicznym swoistej jakości, różnem zarówno od przedstawiania, tj. wyobrażania sobie lub pojmowania czegoś, jak też od odnoszenia się uczuciowego lub pożądanego.

Przekonania jednak nie występują w świadomości samodzielnie, lecz

na tle i w związku z całością życia psychicznego i właśnie w tej całości należy szukać różnicy między przekonaniem, które podporządkowujemy pojęciu wiedzy i temi, które nazywamy wiarą. Powstanie każdego zjawiska psychicznego, także zatem i przekonania, wyjaśniamy, szukając warunków, które składają się na jego powstanie. Wyróżniamy dwojakiego rodzaju warunki powstawania zjawisk psychicznych, dyspozycyjne i aktualne. Warunki dyspozycyjne, to są właściwości, które charakteryzują daną psychikę; zdolności umysłowe, inteligencja, przygotowanie fachowe. Warunkami aktualnymi są inne zjawiska psychiczne, spostrzeżenia, przekonania - a także uczucia itp. Nazywamy je motywami. Zjawisko psychiczne powstaje, gdy zjawia się na tle właściwej dyspozycji odpowiedni motyw. Np. gdy lekarz, badając chorego, stawia diagnozę jego choroby, to dzieje się to w ten sposób, iż powstają w nim przekonania, w których stwierdza stan chorobowy. Motywami tych przekonań są spostrzeżenia, poczynione w czasie badania - spostrzeżenia te prowadzą do diagnozy, tj. do wspomnianych przekonań, na tle wiedzy fachowej lekarza i jego inteligencji, a więc na tle warunków dyspozycyjnych. Te same spostrzeżenia bez odnośnych dyspozycji - u laika - nie wywołają diagnozy, a z drugiej strony dyspozycje również nie ujawnią się, nie wzbudzą przekonań, jeżeli nie zjawią się odpowiednie motywy, w naszym przykładzie owe spostrzeżenia.

Aby zatem uprawiać wiedzę, czyli mieć przekonania, które nazywamy naukowymi, trzeba przede wszystkim wyrobić w sobie odpowiednie dys-

pozycje intelektualne, które nazywamy przygotowaniem fachowem, trzeba ^{u tym celu} uczyć się. U człowieka zaś fachowo przygotowanego te tylko przekonania zaliczymy do zakresu wiedzy, których motywy są, jak mówimy, natury logicznej. Motywem zaś logicznym przekonania jest przekonanie inne, związane z talem treściowo w ten sposób, iż treść motywu jest ^{niezależną} ~~racją logiczną dla~~ treścią przekonania motywowanego - ~~albo odwrotnie treść przekonania motywowanego wynika logicznie z treści motywu.~~ Stosunek logiczny między treściami przekonań jest tem kryterjum, które odróżnia przekonania naukowe czyli wiedzę od innych przekonań.

Przekonania, które nazywamy aktami wiary nie wymagają istnienia tego związku. A więc w znaczeniu najobszerniejszem nazywamy wiarą każde przekonanie, jeżeli umotywowane jest w inny sposób, niż logiczny. Tak np. mówimy, iż przyjęliśmy coś "na wiarę" - uwierzyliśmy komuś, kto podał nam jakies przekonanie, gdy nie wymagaliśmy od niego, by przekonanie to logicznie umotywował. Od tego znaczenia na ^{obszerniejszego} trzeba jednak odróżnić znaczenie ^{ściślej} ~~ściślej~~, które także częstokroć mamy na myśli, gdy mówimy o wierze. W drugim ^{znaczeniu} ~~prze~~ to ^{znaczeniu} ~~to~~ węższem znaczeniu wiarą nazwiemy przekonania, których motywami są ^{oceny} ~~przekonania~~ wartości. Dobro, czyli wartość dodatnią, ceniemy, zło, czyli wartość ujemną ganimy, odrzucamy. Uznając coś za dobro, wydajemy ^{ocenę} ~~śąd~~ wartości dodatni, uznając coś za zło, wydajemy ^{ocenę} ~~śąd~~ wartości ujemnej. ^{Ocenę} ~~Przekonania~~ wartości są motywami dla przekonań, w których stwierdzamy istnienie rzeczy o wartości dodatniej, oraz dla takich, któ-

re istnienie ich popierają, ustalają, wzmacniają. Łatwo dobrać odpowiednie przykłady z życia potocznego. Różnice, jakie istnieją między ludźmi na tle ideałów narodowych, społecznych itp. sprawiają, iż ludzie różnych pod tym względem kierunków wprost przeciwnie częstokroć ujmują rzeczywistość; dla jednych faktem niezbitym jest to, czemu drudzy wprost zaprzeczają. Związki motywacyjne, oparte na ~~W~~ ~~ach~~ ~~wartościujących~~ są tak silne, iż usuwają na drugi plan motywy logiczne. Jednakże zdarzyć się może, że pewne przekonanie wpływa zarówno z ^{oceny i idea} ~~motywów~~ wartości, jak i motywów logicznych.

Teraz wreszcie dochodzimy do trzeciego najważniejszego znaczenia terminu wiara, wiara w sensie religijnym. Pojęcia metafizyczne, świata pozaziemskiego, Boga, duszy nieśmiertelnej, są dobrami. Oceniamy je jako takie w ~~przekonaniach~~ wartości, ~~przekonania~~ te są motywami dla rozlicznych przekonań, których treść bądź stwierdza, bądź wiąże się pośrednio ze stwierdzeniem istnienia owych przedmiotów metafizycznych. Otóż przekonania, dotyczące ^{istnienia} ~~owych~~ przedmiotów metafizycznych, motywowane ~~przekonaniami~~ ^{oceny} wartości nazywamy przekonaniem religijnym, przekonania, dotyczące tych samych przedmiotów, motywowane ^{logicznie} ~~logicznie~~, tj. posiadające za motywy przekonania, których treści ~~stanowią racje logiczne dla treści przekonań motywowanych~~, ^{stanowią racje} nazywać będziemy nadal ^{naukowymi} ~~przekonaniami~~ metafizycznymi. Kto żywi przekonania pierwszego rodzaju, chociażby były one dodatkowo motywowane logicznie, zajmuje stanowisko religijne, kto natomiast żywi przekonania drugiego rodzaju, zajmuje stanowisko naukowe. Stanowiska reli

gijne i naukowe różnią się przeto od siebie nie treścią głoszonych twierdzeń, - różnica treści jest różnicą pochodną, - lecz psychologicznymi związkami motywacyjnymi, albo /możemy powiedzieć ogólnie/ nastawieniem psychicznym tego, kto dane stanowisko zajmuje, ~~albo~~ ~~wiem~~ z ową różnicą podstawową łączą się dalsze.

A mianowicie owe ~~przekonania~~ ^{oceny} wartości, odgrywające rolę motywów dla przekonań religijnych, łączą się ze szczególnym rodzajem uczuć zwanych uczuciami wartości. Są to uczucia zdolne do wielkiego napięcia, a zależne od stwierdzenia istnienia lub nieistnienia przedmiotu, który ~~w przekonaniu~~ ^{pod względem} wartości oceniamy. Gdy stwierdzimy istnienie przedmiotu, który cenimy, uczucie jest dodatnie, przyjemne, w przeciwnym przypadku ujemne - przykre. Uczuciami wartości są miłość, nienawiść, gniew, zazdrość. Uczucia te mają skłonność do opamiętania całej umysłowości, a zarazem do konserwowania przekonań, wzmacniających uczucia wartości dodatnie, natomiast eliminowania tego wszystkiego, co im przeciwdziała, lub wywołuje uczucie wartości ujemne. Stąd przeto przekonania religijne, oparte o tego rodzaju uczucia, wykazują znaczną trwałość, stąd uczuciowa żarliwość religijna, stąd apostołstwo, dążność do przelewania własnych przekonań w innych ludzi, a zarazem walka z przekonaniami przeciwnymi, które przez to, że są przeciwne, mogłyby osłabić nasze własne przekonania.

Nastawienie naukowe łączy się również z pewnymi stanami uczuciowymi. Nie są to jednak ~~uczucia~~ ^{te same} wartości; nazywamy je uczuciami in-

Imre

telektualnemi. *Imre* uczucia wartości łączą się, jak widzieliśmy, z treścią przekonań. Uczucie intelektualne łączy się z powstaniem przekonania, bez względu na jego treść. Uczuciem intelektualnym jest zadowolenie, które odczuwam, gdy po wahaniach i niepewności powstanie we mnie przekonanie. Jest to zatem uczucie, które popycha badacza do szukania odpowiedzi na postawione zagadnienie, zarazem jednak nie krępuje go ono w wyborze odpowiedzi i nie przywiązuje do raz otrzymanej odpowiedzi. Może zdarzyć się, iż motywy logiczne, na których wyrosło pewne przekonanie, okażą się niewystarczające, zjawią się motywy, przeciwdziałające tym, uzyskane poprzednio przekonanie zginie. Uczony nie napotka przytem oporu w przenikających go uczuciach intelektualnych, owszem będą go one popychać do szukania nowych przekonań, odpowiadających nowym motywom. Konserwatywnemu, dogmatycznemu, nastawieniu religijnemu, przeciwstawia się nastawienie naukowe jako postępowe. *Postępowe* Zarazem zaś będzie nastawienie naukowe liberalnem dla poglądów przeciwnych, gdy znów nastawienie religijne, wskutek łączących się z niem uczuć wartości, raczej jest autorytatywnem. Jednakowoż postępowość i liberalizm nastawienia naukowego okażą się zarazem konserwatywnymi wobec tego, że wymagać będą dla każdej zmiany przekonań motywacji logicznej - obiektywnej - gdy konserwatyzm nastawienia religijnego może zamienić się w rewolucjonizm, gdy zakamają się, leżące u jego podstawy, *oceny* przekonania wartości.

↳ Kto przeto żąda od metafizyki, traktowanej naukowo, by dała mu go-

towy pogląd na świat, by dostarczyła mu przekonania, rozstrzygających
 życiowe wątpliwości, by zastąpiła religję, ten zawiedzie się w swych
 oczekiwaniach. Metafizyka, traktowana jako nauka, nauczy, jakie sta-
 wiano i stawiać można zagadnienia, jakie są na nie odpowiedzi, jaka
 jest treść pojęć, któremi przytem operuje się, jakie przytacza się
 argumenty w obronie poszczególnych stanowisk, jakie służą metody ba-
 dania. Są to wszystko materiały do zbudowania własnego poglądu na
 świat, jednak zdobywać taki pogląd musi każdy własną ^{swą} pracą i wysił-
 kien, ~~potrzebując~~ ^{potrzebując} ~~niektórych warunków, takich~~ ^{niektórych warunków}

rozbicie osamotnienia i izolacji nie chroni nas przed
 tymi warunkami.

§7 Stanowisko Hume'a i Kanta, wyrażające się w dokonaniem przez nich przesunięciu przedmiotu badań metafizycznych, jest punktem wyjścia zarzutów skierowanych przeciwko metafizyce w tradycyjnym znaczeniu ze strony kierunków filozoficznych, występujących pod nazwą pozytywizmu i neokantyzmu. Formułowane przez nie zarzuty sprowadzają się do dwóch kwestyj zasadniczych, zbędności i niemożebności metafizyki. Głoscicielem pozytywizmu stał się August Comte /1798-1857/. Rozróżnia on w rozwoju myśli ludzkiej trzy fazy czyli stopnie: stopień teologiczny lub mitologiczny, stopień metafizyczny i stopień pozytywny. Na stopniu mitologicznym tłumaczy człowiek wszystkie zjawiska działaniem sił nadprzyrodzonych, które fantazja jego tworzy w postaci bogów i demonów. Na stopniu metafizycznym występują w miejsce uosobionych sił nadprzyrodzonych pojęcia ogólne, przekraczające zakres doświadczenia. Te czynniki transcendentne, którymi metafizyka tłumaczy zjawiska, nie są wprawdzie wytworami samej wyobraźni, jak duchy i demony mitologii, są one jednak dowolnymi kombinacjami i konstrukcjami myślowymi. Wreszcie po fazie metafizycznej następuje stopień ~~faza~~ pozytywny, na którym nauki znajdują się w obecnym stanie swego rozwoju. Na tym stopniu niema już mowy o substancjach i działających w nich siłach, lecz jedynie o tem, co może być stwierdzone jako fakt doświadczenia. W tej zatem fazie rozwoju rację bytu posiadają jedynie pozytywne nauki szczegółowe, a metafizyka jest niższym, przekroczonym już stopniem pojmowania i tłumaczenia rzeczy.

Jakkolwiek nie wszyscy późniejsi pozytywiści przyjmują pogląd

Comte'a na kolejne fazy rozwoju myśli ludzkiej, to jednak zgodni są z nim w tym punkcie, że uważają metafizykę za przestarzałą formę badania, wypartą przez nauki szczegółowe, które wyodrębniwszy się w miarę rozwoju z całokształtu filozofji, podzieliły między siebie całą dziedzinę rzeczywistości, tak że dla metafizyki zabrakło już właściwego przedmiotu badania. Zgodnie z tem sądzi w szczególności Herbert Spencer /1820-1903/, że poza badaniami w zakresie nauk szczegółowych jedno tylko pozostaje zadanie do spełnienia, oto ułożyć ich wyniki syntetycznie i zbudować w ten sposób całokształt ogólnego poglądu na świat. To jest jedyne zadanie filozofji, zależnej w swych twierdzeniach najzupełniej od wyników badań nauk szczegółowych.

Neokantyści twierdzą zgodnie z nauką Kanta, że wiedza jest wspólnym wynikiem dwóch czynników poznawczych, empirycznej materji i apriorycznych form poznania. Formy te odnoszą się i stosują jedynie do empirycznej materji, są one wprawdzie nieempiryczne, ale nie są transcendentne. Brak zatem umysłowi zdolności, brak mu form poznawczych dla ujęcia tego, co miałyby być przedmiotem badań metafizyki. Zarazem jednak przyznawał Kant, że rozum dąży do wytworzenia sobie idei metafizycznych, czyniąc je przedmiotem wiary. Wiara ta ma doniosłość praktyczną, jest ona postulatem rozumu, na którym opierają się zasady moralności.

Takie stanowisko Kanta, odrzucające metafizykę w tradycyjnym znaczeniu jako naukę, ale uznającą ją jako postulat praktyczny,

3 jest punktem wyjścia dla stanowiska neokantystów w tym przedmio-
cie. Różnią się oni od pozytywistów tem, że uznają potrzebę metafizyki, lecz nie uważają za możliwe, by dała się ona traktować naukowo. Wyrazicielem tego stosunku do metafizyki stał się Fryderyk Albert Lange /1828-1875/. Uważa on metafizykę za "poezję pojęciową" /Begriffsdichtung/, objaw estetycznych i konstrukcyjnych dążeń umysłu, uzupełniających w sposób subiektywny braki ściśle naukowego poznania rzeczywistości, by w ten sposób wytworzyć jednolity pogląd na świat i urzeczywistnić w nim ideały moralne. Metafizyka niema przeto znaczenia poznawczego, które ma nauka, różni się jednak i od czystej poezji. Czysta poezja bowiem zupełnie nie potrzebuje krępować się rzeczywistością, metafizyka natomiast usiłuje pogodzić pierwiastki subiektywne z obiektywnymi, stanowi przeto człon pośredni między nauką i poezją.

1/ Różni się od dawniejszej metafizyki metodą. Pragnie być metafizyką uogólniającą, wychodzi więc od wyników nauk szczegółowych i drogą dalszego uogólnienia dochodzi do swoich twierdzeń. Ta metoda ~~xxxxxxxxxxxx~~ chroni ją od zerwania związku z badaniami nauk szczegółowych, takie zaś zerwanie związku groziło badaniami metafizyki dawniejszym, prowadzonym metodą odwrotną, spekulacyjną, stawiającą najpierw ogólne założenia i z nich drogą dedukcyjną wysnuwającą swe wnioski. Descartes, Spinoza widzieli wzór dla metafizyki w matematyce, wychodzącej od aksjomatów z góry przyjętych i z nich dedukowali wiedzę o całej rzeczywistości.

2/. W związku z powyższem rezygnuje też metafizyka uogólniająca z ideału, który mieli na oku Plato i Arystoteles, który przyświecał także Kartezjuszowi i Spinozie, ideału racjonalistycznego, ideału wiedzy pewnej. Stawia sobie ^{podmiot} ~~przeto~~ cel analogiczny do celów jaki mają nauki szczegółowe o świecie przyrodniczym, podawać twierdzenia ogólne, któreby były prawdopodobnem rozwiązaniem ~~xxx~~ zagadnień. Nie wymaga też, by jej tezy były jedynie możliwe. Być może, zagadnienia metafizyczne dadzą rozwiązać się na różne sposoby. Wymagać przeto należy tego tylko, by rozwiązania zagadnień, zawarte w twierdzeniach metafizycznych były możliwe, by nie sprzeciwiały się innym uznanym wynikom wiedzy, by czyniły zadość wymaganiom metody i krytyki naukowej. ↓

20. Tak więc uważa się owa metafizyka uogólniająca za dalszy ciąg nauk szczegółowych i w tem widzi zarazem swe uzasadnienie, dowód,

26/ 46.

iż jest potrzebna. Zadaniem, które stawiają sobie nauki o rzeczywistości, jest nie tylko opisywać ją, lecz także objaśniać. Objasniamy fakty opisywane w naukach, podając prawa ogólne, z których przebieg faktów można wywnioskować. Objasniamy dalej prawa ogólne, znajdując inne prawa, jeszcze ogólniejsze, z których znów tamte wynikają. Tak np. objaśniamy zjawisko ~~xxxxxx~~ optyczne lub akustyczne, wyprowadzając je z praw, formułowanych w tych działach fizyki. Same te prawa tłumaczymy z kolei, podporządkowując je pod ogólniejsze prawa ruchu falowego. W tym pochodzie każda nauka dochodzi do jakiejś jednolitej teorii w swoim zakresie, ale nie na tem kres tłumaczenia wogóle. ^{Należy} Musimy zapytać dalej, jak tłumaczą się te prawa, do których dochodzi fizyka w swoim zakresie i np. biologja znów w swoim, czy dają się one sprowadzić do jakiejś teorii jeszcze ogólniejszej, z której zarówno jedne jak drugie dałyby się wywnioskować. Otóż gdy dochodzimy do takiej teorii, któraby objęła sobą teorie różnych nauk, to wychodzimy już z zakresu każdej z tych nauk osobna, a przechodzimy do metafizyki i dopiero w jej obrębie dochodzimy do kresu uogólniania, do twierdzeń tak ogólnych, iż obejmują one całą rzeczywistość, iż dalsze objaśnianie tj. dalsze uogólnianie już nie istnieje.

Moznaby zapytać, co zmusza nas do szukania tego ostatecznego kresu uogólnień, dlaczego nie wystarcza zadowolić się temi uogólnieniami, które każda z nauk, fizyka, biologja, psychologja, tworzy w swoim zakresie. Odpowiedź nato leży w stwierdzeniu faktu, iż każdy uczony, tworzący teorie ogólne w obrębie swej nauki, opiera

się w sposób domyslny na jakimś poglądzie na świat najogólniejszym panującym w danej epoce, wytworzonym nawpół świadomie przez samo życie. ^{1. przy uogólnieniu} Teorie ogólne nauk przyrodniczych zgodne są z takimi, czy innymi potocznymi wierzeniami, zapatrywaniami, nie mogą ich przekonać, chyba, że same prowadzą wprost do jakiegoś znów innego poglądu na świat, wytwarzają nowe wierzenia, zapatrywania. Otóż rzeczą metafizyki jest krytycznie rozptażyć i sformułować te domyslnie, potoczne zapatrywania, skorygować je tam, gdzie są one niekonsekwentne, uzupełnić ich luki, a w ten sposób bezkrytyczne założenia, bez których nie mogą obejść się żadne badania naukowe, opracować i unaukować. Tak np. badania przyrodnicze XVIII i XIX w. wychodziły z założeń ogólnych, które w metafizyce nazywamy realizmem i materjalizmem. Rzeczą metafizyki było założenie te zanalizować i znaleźć dla nich właściwe miejsce w poglądzie na świat.

Wszelkie nauki szczegółowe podzielić dają się naogół na fizyczne, biologiczne i humanistyczne łącznie z psychologią. Odpowiadają im trzy dziedziny zjawisk zjawiska fizyko-chemiczne, zjawiska życia, zjawiska psychiczne. Każda z tych dziedzin naukowych dochodzi do własnych ⁺ ~~na~~ ogólniejszych. Zadaniem, ~~xxxx~~ jakie sobie stawia metafizyka indukcyjna i jakiego od niej żądają owe nauki jest znaleźć prawa jeszcze ogólniejsze, prawa obejmujące zjawiska wszystkich tych dziedzin łącznie, ^{a zwrócić} ~~albo też~~ prawa zależności zjawisk tych różnych dziedzin rzeczywistości od siebie. Rozwiązania tego zadania są po-

Przykładem zjawiska biologicznego u zwierząt jest życie i śmierć, budowa i rozwój, uogólnienie

Wilno, 5 grudnia 1932 .

Stowarzyszenie Grona Profesorów

Uniwersytetu Stefana Batorego

zaprasza na

Wieczór muzyczny

który odbędzie się w sobotę dnia 10 bm. o godz. 20 w lokalu
Związku Zawodowego Literatów Polskich /mury Łazyljańskie, Ostrobramska 9/

Program

Beethoven - Sonata IX "Kreutzerowska"

Adagio sostenuto. Presto.
Andante con variazioni.

*Meeting Room, 10th floor, Hotel Bristol, Wilno
Winn Wilno, ul. Uniwersytecki, 9, 10 grudnia 1932
Program v muz. večer, 10.12.1932*

3.

plisu uplanam den unydu klybu, Riny ystnyu iz
 rida koi, utomian mredomni uz no piku yvnto bo-
 vyano, tsarstvennaya shay; mit mntny ru ty bntvnti
 den inidmuni oher. Tndye pndvnt kndmuni inu
 - moju nndmuni - dymvnt yvnti inidmuni vlyo idybu
 inidmuni vlyo oher. Dndny povsvdnyk mntny vnt oty-
 vntnyk vnt mntny mntny vnt oher, de dnto
 dntvntny re, de dnto, ynt iz vntvntny dnt vnt, < 8 - 9 >

rjalne, to produkty abstrakcji, sztucznie wyodrębniającej od na-
 szych przeżyć psychicznych, to co przecież nigdy inaczej, jak tylko
 w owych przeżyciach występuje. Nie znamy ~~przez~~ innych przedmio-
 tów, jak tylko takie, które sobie jakoś przedstawiamy, o których wy-
 dajemy jakieś sądy, więc też i przypuszczenie, że istnieją one nie-
 zależnie od naszych myśli nie da się uzasadnić. Dla metafizyka prze-
 to idealisty cały świat fizyki jest ~~xxxxxxx~~ treścią myśli, a
 związki jego ze światem psychicznym są związkami ~~treści~~ ^{uważam} psychicz-
 nych między sobą. ~~Między temi zaś dwoma przeciwnymi stanowiskami~~ ^{niezgodnymi}
~~metafizycznymi~~ wznosi się stanowisko trzecie - paralelistyczne,
 które pragnie uwzględnić zarówno fizyczny, jak i psychologiczny
 punkt widzenia. ^{paralelistów psychologicznych} (Ze strony fizyki ~~przez~~,
~~listka~~ rozszerza zasadę zachowania energii na całą rzeczywistość,
 ze strony psychologii wychodzi od hipotezy zjawisk psychicznych
 podświadomych. Jest częstokroć tak, iż niejedno z naszego otocze-
 nia nie zostaje dostrzeżone, uchodzi naszej świadomości - a jednak
 jakos o tem wiemy: jak to opowiada się o młynarza, który śpi przy
 turkocie młyna - nie słysząc go - gdy jednak młyn stanie, zbudzi się
 natychmiast. Widocznie przeto słyszał turkot, lecz podświadomie.
 Hipoteza zjawisk psychicznych podświadomych tłumaczy nam wiele rze-
 czy w przebiegu życia psychicznego, dla których nie umiemy inaczej
 znaleźć tłumaczenia. Ta właśnie hipoteza zostaje przez paralelistów
 uogólniona poza zakres psychologii, Zjawiska psychiczne świadome
~~dzieli od nieświadomych próg świadomości. Próg ten obniża się lub~~

Wilno, 5 grudnia 1932 .

Stowarzyszenie Grona Profesorów

Uniwersytetu Stefana Batorego

zaprasza na

Wieczór muzyczny

który odbędzie się w sobotę dnia 10 bm. o godz. 20 w lokalu
Związku Zawodowego Literatów Polskich /mury Łazyljańskie, Ostrobramska 9/

Proram

Beethoven - Sonata IX "Kreutzerowska"

Adagio sostenuto. Presto.

Adagio con variazioni.

*Wzrosty do napisania my wst. wypracowania w języku
niemieckim i francuskim w ramach "Wzrosty do napisania"
(1931-1932) (Wzrosty do napisania)*

~~podwyższa w miarę tego, jak pewne zjawiska psychiczne przechodzą z dziedziny świadomości do podświadomości i odwrotnie. Podwyższa się więc z stanie jawy, obniża w stanie snu~~

celem uzasadnienia tezy paralelistycznej, iż każdemu zjawisku psychicznemu odpowiada zjawisko fizyczne i odwrotnie. Punktem wyjścia dla tego uogólnienia stało się pojęcie t-zw. progu świadomości.

Pojęcie progu świadomości ma znaczenie zasadnicze przede wszystkim w dziedzinie wrażeń zmysłowych. Podmiotem fizycznym działającym na narządy zmysłowe tylko wtedy towarzyszy wrażenie zmysłowe, gdy podnieciety nie są za słabe. Granica między podniecią zbyt słabą, by powstało wrażenie, a podniecią wystarczającą dla powstania wrażenia zmysłowego, nazywa się progiem podnieciety. Ale podnieciety nie wywołuje wrażenia zmysłowego bezpośrednio, wrażenie towarzyszy raczej przebiegom zachodzącym w układzie nerwowym. Przebiegi te zostały nazwane ruchem psychofizycznym [Fehner]. Jeżeli ruch ten, wywołany podniecią, jest za słaby, wrażenia zmysłowego nie ma, musi on być dość silny, by uświadomić się w postaci wrażenia. Granica między ruchem niewystarczającym a wystarczającym dla powstania wrażenia zwie się progiem świadomości. Ruch za słaby pozostaje poniżej progu, dla nas nieświadomym. Ruch dość silny wznosi się ponad próg, staje się nam świadomym.

2 Ale znaczenie pojęcia progu nie ogranicza się jedynie do dziedziny wrażeń zmysłowych, lecz stosuje się do całej treści naszej świadomości i do wszystkich jej kierunków. Przebiegom w naszym układzie nerwowym towarzyszy świadomość, gdy czuwamy, gdy zaś śpimy i nie nam się

Przemysław Janowski
Przemysław Janowski
Przemysław Janowski
Przemysław Janowski
Wilno, 5 grudnia 1932.

Stowarzyszenie Grona Profesorów

Uniwersytetu Stefana Batoro

zaprasza na

Wieczór muzyczny

który odbędzie się w sobotę dnia 10 bm. o godz. 20 w lokalu
Związku Zawodowego Literatów Polskich /mury Łazyljańskie, Ostrobramska 9/

Program

Beethoven - Sonata IX "Kreutzerowska"

Adagio sostenuto. Presto.
Andante con variazioni.
Finale. Presto.

nie śni, przebiegi w naszym układzie nerwowym odbywają się podświadomie, są za słabe, by im towarzyszyła świadomość, zapadają się pod próg świadomości. Lecz czasem i we śnie ruch psychofizyczny nabiera większej siły, wznosi się ponad próg i staje się świadomym w postaci snów. Tak więc świadome i podświadome okresy naszego życia odzierała od siebie próg świadomości, łączy je zaś ogół procesów w układzie nerwowym, bądź to wznoszących się ponad próg świadomości, bądź też pozostających poniżej progu. Życie psychiczne to jakby następstwo fal, to wznoszących się ponad próg świadomości, to opadających poniżej niego. Lecz tak samo stan psychiczny w każdej chwili każdego z nas przedstawić można jako szereg fal wznoszących się ponad próg świadomości. Fale te, to dochodzące do świadomości w danej chwili barwy, dźwięki, przypomnienia itp. - poniżej progu świadomości pozostaje cała olbrzymia reszta życia psychicznego. Dziedziny poszczególnych zmysłów, powiada Hechner, oraz odpowiadających im wrażeń są od siebie oddzielone. Co widzi oko /światło i barwy/ tego ucho nie słyszy. Co słyszy ucho /głosy/ tego oko nie widzi. Ale i widzenie i słyszenie, obce sobie, gdy je rozważamy dla siebie, wchodzą w skład większej całości, tworzą zjednoczone w świadomości czynniki jednego umysłu. > Oko nie widzi, co słyszy ucho, ani ucho nie słyszy, co widzi oko, lecz człowiek świadomy jest zarówno tego, co widzi okiem, jak tego, co słyszy uchem. > Chociaż więc fala wzrokowa i słuchowa oddzielona są od siebie dźwiękami, pozostającą poniżej progu świadomości, to jednak należą one razem do jednej świadomości

obszerniejszej, która je razem obejmuje. < To co jest poniżej progu świadomości ^{meo} oka czy ucha, to jednak objęte jest razem świadomością moją.

Ten stosunek między świadomością oka, ucha itp. a wspólną świadomością jednostki, obejmującej także świadomości częściowe, służy Fechnerowi za empiryczny punkt wyjścia uogólnienia, prowadzącego do zadadniczych myśli jego poglądu na świat. Ciem bowiem są zamknięte w sobie i odgraniczone od siebie świadomości poszczególnych zmysłów dla szerszej i wyższej świadomości jednostki, posiadającej owe zmysły, tem są świadomości jednostek dla jakiejś szerszej i wyższej świadomości obejmującej owe świadomości jednostkowe. Tą świadomością wyższą, w której łączą się i zlewają świadomości wszystkich jednostek ziemskich, podobnie jak w świadomości danego człowieka zlewa się świadomość jego oka ze świadomością jego ucha itd. jest świadomość ziemi. ~~xxxx~~ Tak zatem stosunek życia psychicznego ziemi do życia psychicznego tkwiących w niej organizmów jest analogiczny do stosunku życia psychicznego człowieka do życia psychicznego pewnej części jego organizmu. Dusza ludzka nie jest umiejscowiona w żadnej określonej części ciała ludzkiego, niema swej siedziby w tym lub owym ośrodku układu nerwowego, lecz opiera się na całości tego układu, na współdziałaniu i wzajemnem oddziaływaniu na siebie rozlicznych jego części. Każda z nich spełnia swą funkcję fizyczną i fizjologiczną, każdej odpowiada pewnym kierunek życia psychicznego, ale jak wszystkie funkcje cielesne tworzą jedno życie fizyczne, tak też wszystkie kierunki życia psychicznego tworzą jedno życie psychiczne, jedną

Finale, Presto.

Gabriel Fauré - Sonata A-dur op.13.

Allegro molto
Andante.
Allegro vivace.
Allegro quasi presto.

Wykonawcy: P.P. Wanda Halska-Ledochowska / skrzypce /
i Cecylja Kremer / fortepian /

Goście mile widziani.

„Stęp dla P.P. Członków Stowarzyszenia bezpłatny, Rodziny Członków oraz
Goście płacą 1 zł. od osoby.”

*Podane imię i nazwisko podbrzmienia, w którym wstąpił o Kwartalnikiem
możesz wnieść, a kto opłaci, że wstąpił w celu wyrobienia, wstąpił a więc
przebiegający długim czasem, ~~to jest~~ i wstąpił wstąpił, ~~nie~~ ~~to jest~~ ~~nie~~
wstąpił wstąpił wstąpił, a więc wstąpił wstąpił wstąpił wstąpił*

J. Pan

świadomość. Okiem i należącemu do niego częściami układu nerwowego widzimy, uchem skłyszmy. Ale widzenie, skłyszenie i inne czynności psychiczne zlewają się w jedną wspólną świadomość o szerszym zakresie, niż posiada ją samo widzenie lub samo skłyszenie - przecież już widzenie dokonane każdym okiem z osobna w jedno zlewa się widzenie oboczne. Czem wzrokowy, słuchowy itp. kierunek życia psychicznego dla całości ludzkiego życia psychicznego, tem życie psychoczne ludzi, zwierząt, roślin dla całości życia psychoczego ziemi. Człowiek widzi okiem, skłyszy uchem, myśli mózgiem, ziemia widzi oczyma wszystkie żyjących na niej istot, które widzą i myśli mózgiem wszystkich żyjących na niej istot, które myślą. >

Zasadniczym czynnikiem i podstawą tego poglądu jest założenie, iż każdemu zjawisku psychocznemu odpowiada fizyczne, każdemu zjawisku fizycznemu psychiczne. Inaczej być nie może - twierdzi Fechner - gdyż oba te rodzaje zjawisk są w gruncie rzeczy ~~z~~jednym i tem samym. Jeżeli mimo to dla doświadczenia naszego rozszczepia się ten jeden rodzaj na dwa rodzaje, pochodzi to stąd, że doświadczenie nasze jest dwojakie, gdyż owe zjawiska jednego rodzaju spostrzegamy bądź z wewnątrz, bądź z zewnątrz, z wewnątrz, gdy dane zjawisko wznosi się powyżej progu naszej świadomości, z zewnątrz, gdy pozostaje poniżej niego. Jak tedy ~~linia~~ ~~z wewnątrz~~ ~~widziane~~ ~~wygląda~~ ~~wkleśle~~, a z zewnątrz wypukle, jedną zaś tylko jest ~~linia~~ linją, tak też cały jednorodny świat zjawisk przedstawia się jako psychoczny, gdy go okiem ducha, a jako fizyczny, gdy go okiem ciała oglądamy. Biegają zatem obok siebie

równoległe szeregi zjawisk psychicznych i fizycznych, gdyż w istocie są jednym i tym samym szeregiem. >

Teorie metafizyki indukcyjnej, których pozanaliśmy trzy przykłady, przedstawiają uogólnienia, które nie tylko przekraczają granice nauk szczegółowych. Przez to, że sięgają one krańców uogólnienia obejmują całość świata, przekraczają one także granice doświadczenia, granice tego, co można zaobserwować. Albowiem w obserwacji danej nam jest zawsze tylko wycinek świata, jakaś jego część; przez rozszerzanie zakresu obserwacji wycinek ten coraz może być rozszerzany, natomiast nigdy nie zostanie wyczerpany. Otóż tę granicę przeskakują teorie metafizyczne i wskutek tego przekraczają granice wszelkiego możliwego doświadczenia, ~~Przez to, że sięgają one krańców uogólnienia~~

A więc materialista mówi: suma energii fizycznej we wszechświecie jest ilością stałą i stąd wnosi, że wszystkie procesy biologiczne, psychiczne, są w rzeczywistości procesami materialnymi. Jendkaze żadne doświadczenie nie da nam możliwości zmierzenia sumy energii we wszechświecie i stwierdzenia w ten sposób, że jest ona stałą. Fizycy umieją mierzyć ilości energii występującej w różnych postaciach w poszczególnych zjawiskach fizycznych i stąd wyprowadzają zasadę równoważności między sumą energii zużytej i wytworzonej w danym procesie. Wyniki pomiarów uogólniają, oczekując, że we wszystkich przyszłych wypadkach rzecz będzie miała się podobnie. Może być, że w pomiarach swych popeknili błąd, może potrafią w przyszłości lepiej ująć tę zależność. Być może że zostaną wykryte nowe fakty, do których ta zasada wprost zastosować się nie da, wtedy trzeba bę-

Finale. Presto.

Gabriel Fauré - Sonata A-dur op.13.

Allegro molto
Andante.
Allegro vivace.
Allegro quasi presto.

W y k o n a w c y : J.P. Wanda Halska-Ledochowska / skrzypce /
i Cecylja Krewer / fortepian /

Goście mile widziani.

„stęp dla PP. Członków Stowarzyszenia bezpłatny, Rodziny Członków oraz
Goście płać 1 zł. od osoby.

J. Pan

F. Niedzwiedzki, nie chce s wam baczk kasyk w w w w

dzie sformułować nowe prawo fizykalne, obejmujące także owe nowe przypadki, dzisiejsza zasada równoważności stanie się zezogólnym zastosowaniem tej ogólniejszej zasady; jednak przy całej tej niepewności znamy tysiące przypadków, w których zasada równoważności i taksamo każde inne prawo ogólne nauk przyrodniczych zostało sprawdzone. Metafizyczna zasada zachowania energii w żadnym przypadku sprawdzić się nie daje, bo żadne doświadczenie nie obejmuje całości wszechświata, o której ona mówi. Podobnie teza idealistyczna twierdzi, że niema innych zjawisk jak psychoczne. Także ta teza sprawdzić się nie da, co najwyżej można powiedzieć, że w doświadczeniu naszym innych nie spotkaliśmy i nie potrafimy sobie przedstawić. Podobnie wreszcie teza paralelistyczna twierdzi, że każdemu zjawisku psychocznemu odpowiada fizyczne i odwrotnie - i tego też twierdzenia sprawdzić nie potrafimy, co najwyżej możemy powiedzieć, że nie spotkaliśmy takiego zjawiska, któreby wykluczało zastosowanie tezy paralelistycznej, sprawdzenie nastąpiłoby dopiero, gdybyśmy mogli objąć całość świata fizycznego i psychocznego.

Twierdząc, że teorie metafizyki indukcyjnej wykraczają poza granice doświadczenia zdajemy sobie zarazem sprawę z tego, że to wykraczanie tu jest inne, niż to, które czynił Platon i jego następcy metafizycy racjonalistyczni. Tam mieliśmy dwa światy; świat rozumowy, którym zajmowała się metafizyka był całkowicie różny od

antynomie linii komparacji 13 obywateli

świata zmysłowego, ^{antych} metafizyka indukcyjna nie chce wyjść poza świat zmysłowy. Chce tylko objąć go w jego granicach, chce osiągnąć te granice nigdy nieosiągalne w doświadczeniu, tak przeto poza doświadczenie wykracza. ~~Według wyrażenia "ante" antycypuje doświadczenie~~

22. Rodzi się przeto pytanie, czy metafizyka indukcyjna nie podlega temu samemu zarzutowi, który ~~xxxx~~ i pozytywiści i zwolennicy Kanta postawili metafizyce racjonalistycznej: że nie jest nauką, bo w większe twierdzenia niedające się naukowo uzasadnić?

22. 30. 46. Zarzut ten zwolennicy metafizyki indukcyjnej odpierają, powołując się na program, jaki sobie stawiają i na metody, które stosują. Program ten kreśli Fechner w następujących słowach: Trzeba, wychodząc z jak najszerszego zakresu tego, co w dziedzinie bytu podlega doświadczeniu, przez uogólnianie, rozszerzanie i ^{p/}stoniowanie wyklaniających się tutaj punktów iwdzenia dojść do poglądu na to, co poza tą dziedziną ma walor w innych, szerszych i wyższych dziedzinach bytu, do których wskutek ich oddalenia nasze doświadczenie nie sięga, lub których obszar i wysokość wykracza poza nasze doświadczenie i wznosi się ponad nie. Zachować ~~przytem~~ trzeba tę ostrożność, by dokonywać uogólniania, rozszerzania i ^ustoniowania, wychodzącego poza dziedzinę doświadczenia tylko w tym sensie i tym kierunku, który zarysowuje się już w samej dziedzinie doświadczenia, by więc tym innym, wyższym i szerszym dziedzinom przypisywać i o nich przyjmować tylko to, co się uogólnia, rozszerza, ^ustoniuje tem

bardziej, im szerzej i wyżej wpatrujemy się w dziedzinę doświadczenia, przyczem należy się liczyć w całej pełni z różnicami, wynikającymi z większego oddalenia i obszaru oraz z większej wysokości danej dziedziny."

Metafizyka indukcyjna zatem, jako uzupełnienie i połączenie wyników nauk szczegółowych, nie chce być "poezją myślową", jak to zarzucali metafizyce nowokantysty, lecz poddaje się wymaganiom, jakie każdej nauce stawia metodologja. Jakkolwiek zatem wygłasza ~~w~~ stwierdzenia, wykraczające poza granice doświadczenia i dlatego niesprawdzalne, to jednak ^{zakładania} założenia te nie mogą sprzeciwiać się regułom metodologicznym, a w szczególności winny wykazać, że są uzasadnione tem, iż dadzą się z nich wysnuć konsekwencje, obejmujące zakres doświadczenia, tłumaczące rzeczywistość empiryczną - i to tłumaczące w sposób jak najprostszy, wymagający najmniej dodatkowych założeń. Teorie metafizyczne muszą zatem wykazywać zwartość, konstrukcję logiczną, ścisłość nie mniejszą, niż wymaga się tego w innych naukach. Podobnie też jak inne nauki, zdolna jest metafizyka do rozwoju: jej teorie ulegają przekształceniu, rozwinięciu, udoskonaleniu w miarę postępu badań nauk szczegółowych, jakkolwiek ich założenia podstawowe mogą pozostać te same. Te wszystkie okoliczności są wystarczające na to, by uznać dociekania metafizyki indukcyjnej za naukowe.